

Judita Horváthová

On je ten pravý

Judita Horváthová

On je ten
pravý

© Nakladatelství KHER, 2019
© Judita Horváthová, 2019
© Michaela Istok Ahonen, 2019

ISBN: 978-80-87780-19-0

Kniha vyšla díky finanční podpoře Velvyslanectví USA v České republice.

1

Bylo listopadové pondělí sedm hodin ráno a jako obvykle byl už celý klášter na nohou. Každá sestra si začala plnit své běžné povinnosti. Pořád ten samý kolotoč, ten nekonečný stereotyp. Každé ráno vstát, menší rozcvička, snídaně, modlitby a škola.

Toho dne se změnil osud mladé jeptišce Marii Clarence, která se vydala do obchodu koupit snídaní. Když se vracela, zahlédla před branou kláštera velký proutěný koš.

Přidala do kroku, nahnula se nad košíkem a odhrnula z něj dečku, bledě-modrou a ušpiněnou. Uviděla dvě krásné malé děti a překvapeně a zhrozeně zároveň si přitiskla ruku k ústům.

„Proboha...!“ vyhrkla. Mohly být sotva dva tři měsíce staré. Ležely v koši jen v plenách a zapraných košíčkách. Marie nemeškala ani minutu, popadla koš do náručí a pospíchala s ním do kláštera.

„Děvčata, honem, pospěšte mi na pomoc!“ zavolala na sestry, které se chystaly do školy. Všechny seběhly ze schodů, a když spatřily Marii Clarence s košem v ruce, rychle ji následovaly do pokoje.

„To jsou ale překrásná miminka!“ vydechla jedna ze sester.

„Magdaleno, doneste rychle nějaké deky a mléko!“ poprosila Marie a hladila maličké po tvářičkách. „Musíme je zahřát a nakrmit.“ Byla to nádherná dvojčátka, chlapec a děvče.

Do pokoje vešla matka představená, aby zjistila, co se to děje. Vyrušil ji shon a vzrušené štěbetání jeptišek. Marie jí pověděla, co se stalo.

„Zabalily jsme je a nakrmily. Podívejte, jak sladce spinkají.“

„Zajímalo by mě, jaký neznaboh mohl ty děti takhle opustit. Nechat je jen v plenách v takovém chladném počasí.“

„To ano, ale hlavní je, že jsou v pořádku,“ pohlédla na ně dojatě Marie a pak dodala: „Co budeme dělat, matko představená?“

„Předáme je úřadům.“

„Úřadům?“ ozvala se sestra Magdalena. „Nemohly bychom si je nechat? Jsou tak nevinné a nádherné,“ prosila.

Matka představená se tvářila zamyšleně. „Nemohly. Musíme to ohlásit, nemůžeme si je jen tak přisvojit.“

Marie se posadila na postel a hladila děti po světlých vláskách. „Měly bychom přece jen počkat,“ obrátila se naléhavě na matku představenou a pokračovala: „Co když se pro ně někdo vrátí? Je možné, že jejich matka bude zpytovat svědomí, třeba byla z nějakého důvodu donucena je tu odložit. Je mnoho možností. Nechme si je tady, prosím. Alespoň na nějaký čas.“

Matka představená se pár vteřin rozmyšlela a pak souhlasila. „Dobře, počkáme. Ale jen týden, pak to budu muset oznámit a předat děti do ústavu.“

„Děkujeme. My se o ně postaráme,“ usmívaly se sestry, a když matka představená odešla, posadily se kolem postele a začaly si plánovat nový denní rozvrh. Každá se jim chtěla věnovat, ale na dvě děti jich bylo moc. Chvilí jim trvalo, než se dohodly.

„O tu malinkou se budu starat já,“ prohlásila nakonec Marie.

„O chlapce zase já,“ dodala Magdalena. Ostatní souhlasily a nabízely pomoc. Praní, žehlení, krmení, koupání. Každá se chtěla na něčem podílet, starat se o ně a hýčkat je.

Uběhl týden, pak druhý a třetí. Sestra Marie Clarence se pečlivě a s láskou starala o děvčátko. Chlapci se věnovala Magdalena. Každý den čekaly a doufaly, že se někdo objeví, matka nebo nějaký jiný příbuzný dětí, ale marně. Co chvíli chodily za matkou představenou a prosily ji o čas navíc. Mezitím si ale obě jep-tišky na svá čtyřměsíční děťátka začínaly zvykat.

Za další týden se matka představená rozhodla nahlásit vše úřadům. Marie Clarence ale nechtěla o děvčátko přijít. Bála se, že by si ji mohli adoptovat nějakí zlí lidé, strachovala se o její budoucnost. Chtěla pro ni jen to nejlepší, a tak se za holčičku rozhodla bojovat. Byla přesvědčená, že by se o ni dokázala postarat. Chtěla ji ochránit před světem, ve kterém bylo více zla než dobra, to byla její teorie. Měla v plánu dítěti předat jen to nejlepší ze svého dobrého a láskyplného nitra. Magdalena si chlapce nechat nemohla. Kromě toho, že chodila do školy a na mše, trávil každé odpoledne ve městě, kde se staršími sestrami pomáhala chudým. Chlapečka se nechtěla zříct, ale musela. Marie bojovala o obě děti, bohužel se jí podařilo ubránit jen děvčátko. Chlapce nakonec odvezli do kojeneckého ústavu.

Marie Clarence se o holčičku starala s láskou a pevnou vůlí. Ani pro ni to nebylo tak lehké, jak očekávala. Musela přestat chodit do školy v klášteře. Dál

ale chodila na mše a občas do městské nemocnice, když lidé potřebovali oporu a slovo boží. Brendu, jak holčičku pojmenovala, si brala všude s sebou, nespustila ji z dohledu ani na chvíličku. Milovala ji jako svou vlastní dceru a vychovala z ní přesně takové děvče, jak si přála.

Brenda chodila na běžnou střední školu v Minnesotě. Měla přátele, se kterými si občas vyšla do kina nebo do bazénu, ale to bylo vše. Život v klášteře pro ni byl plně uspokojující, ovšem jen do doby, kdy dokončila studium a stala se zdravotní sestrou.

Po nějakém čase začala Marie Clarence na Brendě pozorovat jisté změny, které ji zneklidňovaly, přestože se na ně v duchu připravovala celé roky. Pokroky během prvních měsíců a let Brendina života, třeba když udělala svůj první krůček nebo když ji objala a řekla máma nebo když upadla a s pláčem k ní běžela, aby ji utěšila, radostně prožívala. Nyní cítila smutek a obavy, že ji Brenda jednou opustí. Musela si přiznat, že život v klášteře není to, po čem takové děvče touží, ale velmi se o ni bála. Brenda vnesla do jejího života kouzlo, radost a štěstí, které by jako jeptiška nikdy nepoznala. Dala jí lásku, kterou mohla opětovat.

Z Brendy se stala dospělá žena, jež toužila poznat víc. Marii milovala jako svou vlastní matku, ostatní sestry brala jako hodné tety, a některé dokonce jako kamarádky, důvěrné přítelkyně. Ale i přes to všechno se Brenda rozhodla odejít do velkého neznámého světa. Chtěla být soběstačná, najít si práci, bydlení a poznat něco nového. To, o čem jí často vyprávěly kamarádky ve škole, co zatím nezažila. Cítila, že nastal čas uskutečnit své sny.

Když se Brenda loučila s klášterním životem, s jedinou rodinou, kterou poznala, poprvé v životě cítila úzkost a bolest. Bylo to pro ni stejně těžké jako pro Marii, která ji dlouze objímala a při tom plakala.

„Maminko, neloučíme se navždy, slibuju ti, že brzy napíšu. Jen co si najdu práci a bydlení.“

„Víš, že o tebe mám veliký strach. Tam venku tě čeká spousta věcí, o kterých jsi doposud neměla ani ponětí. Samé špatnosti, zlí lidé...“ odmlčela se Marie.

„Všichni nejsou stejní. Víím, jaký je život venku, víím, že můžu zažít zklamání a bolest. Ale také mě může potkat štěstí, radost nebo láska.“

Marie ji pohládila po tváři, byla na ni hrdá. „Jsi hodné děvče a nechtěla bych, aby toho někdo zneužil. Takových lidí je spousta; obzvlášť muži takoví bývají.“

„Já víím, maminko, ale už se netrap,“ objala ji Brenda a snažila se potlačit slzy, které měla na krajíčku.

„Kdo tě tam venku ochrání? Před celým tím světem?“ úzkostlivě vyslovila Marie a znovu ji pohládila.

„Bůh, maminko. Bůh mě ochrání.“

Marie se otočila směrem ke kříži nad postelí, pokřižovala se a pak se znovu zadívala na Brendu. „Budu se za tebe každý den modlit, dcerko. Mám tě moc ráda.“

Brenda stála před branou kláštera, a než se vydala na cestu, v duchu se pomodlila.

Marie ještě vyběhla ven, ale Brenda už tam nebyla. Utrápeně se opřela o bránu s jednou rukou lehce položenou na masivní mosazné klíče a hleděla do chladného listopadového počasí. Obloha byla šedá, koruny stromů holé a pod nimi spadané listí a vybledlá tráva. Mariein pohled sklouzl k zemi. Vzpomněla si na den, kdy Brendu našla. Bylo stejně sychravo jako dnes. Brendin odchod ji velmi bolel a trápil, ale doufala, že jí brzy napíše, jak slíbila, a modlila se, aby se jednoho dne vrátila.

2

Brenda otevřela dveře posledního pokoje, zkontrolovala děti a podala jim léky. Pak spokojeně odešla do šatny, aby se převlékla a mohla jít domů. Když kráčela nemocniční chodbou, rozloučila se s vrchní sestrou a koukla na hodinky. Bylo po desáté večer. Nasedla do taxíku, který ji odvezl domů.

Od jejího odchodu z kláštera uběhl celý rok. Několik týdnů si hledala práci v rodném Minneapolisu, ale nepodařilo se jí nic dobrého najít. Úspory jí stačily na ten nejobyčejnější motel a jídlo. Pak se náhodně potkala se svojí nejlepší kamarádkou ze střední, Emily, která se chystala za svým přítelem do Detroitu. Přemluvila Brendu, aby jela s ní a ničeho se nebála. Emilyin přítel Tod byl úspěšný lékař a zajistil jim práci zdravotních sester u sebe v nemocnici.

Konečně byla doma, ve své garsonce nedaleko centra.

Zamířila rovnou do sprchy. Zabalená do županu se posadila do křesla k televizi a pomalu si rozčesávala dlouhé světlé vlasy, které jí sahaly až k pasu. Pak si vlezla do postele, pomodlila se a přemýšlela.

Chyběla jí Marie, jediná její rodina. Brenda jí v dopisech slibovala, že ji brzy navštíví, ale stále jí to nevycházelo.

V nemocnici pracovala na směny, ranní a odpolední, a když měla volno, využila ho ke spánku nebo procházkám po městě. Moc přátel neměla, jen Emily. Byly dobré kamarádky, dokonce spolu sloužily i stejné směny.

Když ráno Emily zazvonila před domem, Brenda už byla připravená. Měla na sobě džíny, tričko a přes ramena si přehodila lehký svetřík. Pak sešla dvě patra a vyšla před dům. Emily čekala v autě, v rukou dva kelímky s kávou.

„Dobré ráno, jak ses vyspala?“ zeptala se s úsměvem.

„Skvěle. A co ty?“

„No... Tod mi dnešní noc moc spánku nedopřál, ale jinak jsem fit,“ významně zamrkala. Brenda jí mrknutí oplatila a nasedla vedle ní do červeného pontiacu, který Emily koupil Tod.

Emily se zařadila do jízdního pruhu a otočila se na Brendu. „V sobotu se tu koná velký ples. Nepůjdeme?“

„Ples? No já nevím, Emily, víš, že na takové věci moc nejsem...“

„Ale no tak, Bren! Rok tě prosím, aby sis se mnou někam vyrazila. Bude to společenská událost! Samí významní a bohatí lidé.“

„Tak to je ještě horší! Co tam budeme dělat?!“

„Budeme se bavit. Jdou tam Todovi přátelé, a hlavně jeho rodina, kterou bych ráda poznala.“

„Já nevím, Emily. Nemám ani co na sebe.“

„To není problém, to snadno zařídíme,“ mrkla na ni a usmála se.

„A jak?“

„Půjdeme nakupovat přece!“ Brenda se na ni udiveně podívala.

„No, čemu se divíš? Koupíme šaty, boty, doplňky...; všechno, co bude třeba.“

„Ty ses zbláznila! Už jsem ti řekla, že nikam nepůjdu.“

Emily se lehce zamračila. „Proč se tomu tak vyhýbáš? O co jde, Brendo?“

„Nevyhýbám, jen jsem nikdy na žádném plese nebyla.“

„A právě teď máš možnost jít na jeden z nejvýznamnějších plesů v Michiganu.“

Brenda lehce svráстила obočí, ale pak se na Emily zaculila. „Jsi hrozná...“ pronesla smířlivě.

„Já vím! A proto mě máš tak ráda,“ odpověděla Emily vesele.

„Jasně, že mám. Tak dobře, půjdeme na ples.“

„Významný společenský ples!“

„Se samou smetánkou!“ Obě se rozesmály.

Dojely do nemocnice, převlékly se a každá si šla po své práci. Brenda měla na dětském oddělení na starosti děti od tří do deseti let; Emily pracovala o patro výš u dorostu.

Do sobotního večera zbývaly dva dny, ale Brenda sloužila odpolední a na nákupy neměla čas ani pomyšlení. Domů se dostala po desáté hodině a většinou prospala celé dopoledne. Sotva se stíhala osprchovat a najíst, a mohla jet zase do nemocnice.

V sobotu měla volno, a tak ji Emily konečně vytáhla na nákupy.

Stály v největším obchodním domě ve městě a rozhlížely se po luxusním zboží. „Emily, víš, nemyslím, že se sem hodíme,“ rozhlížela se Brenda trochu vyplašeně kolem sebe.

„Vybraly jsme správně. Pojď se mnou,“ vzala ji Emily nadšeně za ruku a vedla ji do obchodu s elegantní módou.

Brenda na sobě nikdy neměla společenské šaty. V klášteře nosila halenky a sukně dlouhé až ke kotníkům. Do školy si dovolila obléct džíny a tričko, ale jít ven v dámských šatech nebo kratší sukni pro ni bylo nemyslitelné.

Emily měla vytríbený vkus. Byla to vysoká, štíhlá brunetka s dlouhýma nohama, které se nebála odhalit. Ráda se vkusně oblékala, nosila boty na vysokém podpatku, hezky se líčila. Vlasy měla moderně sestřižené k ramenům. Brenda dávala přednost jen pletovému krému a vlasy nosila sčesané do drdolu nebo culíku. Působila velmi nenápadně.

Emily jí vybrala několik sukní a halenek, ale Brendě se nic z toho nelíbilo. Pak jí do kabinky donesla troje společenské šaty. Když si je Brenda zkoušela, Emily za ní vklouzla dovnitř. „Tak co?“

„To snad nemyslíš vážně, Emily!“ obrátila se na ni Brenda zděšeně.

„Co se ti nelíbí tentokrát?“

„Vypadám jako bych vylezla z nějakého nočního klubu. Podívej se, ten výstřih a rozparek...“

„Tak už dost. Víš co? Asi zavolám prodavačku, aby ti pomohla, protože jak vidím, můj výběr se ti moc nezamlouvá.“

Brenda se na sebe podívala do zrcadla a zhluboka se nadechla: „Promiň, Emily, ale tohle si vážně nemůžu obléct.“

„Ale takové šaty se na ples nosí.“

„Já vím,“ úzkostlivě vydechla. Emily si ji prohlížela: „Tak mi pověz, jakou máš představu? Co by sis vzala ty?“

Brenda pokrčila nešťastně rameny. „Nemám vůbec tušení.“

„Tak mi důvěřuj, prosím tě. Když se ti tyhle šaty nelíbí, donesu nějaké decentnější. Třeba koktejlky.“

„Ale ty budou stát polovinu mého platu. Nezejdeme raději někam jinam?“

„Ne, nezejdeme. A s penězi si nemusíš dělat starosti. Mám kreditku, na které je dost na to, abychom se hodily do gala.“

„To nemůžu přijmout, Emily.“

„Jestli mě odmítneš, tak s tebou do konce života nepromluví!“ zatvářila se dotčeně.

„No dobře, co mám s tebou dělat. Ale pak se s tebou vyrovnám.“

Na večer se připravovaly společně u Emily doma.

Brenda si oblékla černé koktejlkové šaty a k nim lodičky. Uši jí zdobily stříbrné řetízkové náušnice, jemný náhrdelník a náramek byly ve stejném provedení. Stála před bílou šatní skříní s vestavěným zrcadlem a překvapeně na sebe hleděla. Emily vyšla připravená z koupelny, a když uviděla Brendu, obdivně pronesla: „No teda! Moc ti to sluší!“ a zaskočeně si ji prohlížela. Na vysokých

podpatkách působila vyšší, šaty zdůrazňovaly její úzký pas, perfektně tvarované boky a dlouhé nohy. „Brendo, vypadáš neuvěřitelně! Ale něco tomu chybí...“ zamysleně jí pohlédla na vlasy volně splývající po zádech.

„Vydrž.“ Ze zásuvky nočního stolku vytáhla keramickou krabičku. „Posaď se, myslím, že už vím, jak to vylepšit.“ Brenda sledovala Emilyiny šikovné ruce. S účesem si poradila jedna dvě. Dlouhé vlasy smotala do stylového volného drdolu a ozdobila ho sponkami z bižuterie. „Teď je to dokonalé.“

Brenda na sebe nevěřícně hleděla do zrcadla, ale stále se necítila ve své kůži. „Děkuju, Emily, ale není to až moc –“

„– atraktivní?“ dopověděla Emily za ni. „Jsi nádherná, Brendo. Moc ti to sluší, nechápu, proč se tak okouzlující žena vyhýbá večírkům a společnosti.“

„Nevyhýbám se. Jdu s tebou přece na ples.“

„Jsem moc ráda, že jsi souhlasila, Brendo.“

„Co bych pro tebe neudělala,“ mile se na Emily usmála.

„Já vím, jsi má nejlepší přítelkyně. Mám tě ráda jako vlastní sestru.“

„I já tebe. A děkuju ti za trpělivost, myslím, že nakonec se mi ty šaty i účes přece jen líbí.“

„No aby ne!“ usmála se Emily a natáhla se ke stolku pro parfém. Navoněla sebe i Brendu. „Teď jsme konečně hotové. Můžeme jít?“

„Můžeme. A co Tod?“

„Jsme domluvení, že se sejdeme až na plese. Bude tam se svojí rodinou.“

„Jsi nervózní?“

„Moc, ale Tod mě ujišťoval, že se nemusím ničeho obávat. S naším vztahem se prý už dávno smířili.“

Veliké parkoviště bylo přeplněné těmi nejdražšími automobily. Emily zaparkovala, a když vystoupily, před sebou měly rozlehlou vilu, nebo spíš palác. Podívaly se na sebe. Brenda najednou ztratila odhodlání.

„Emily, já...“

„Nic neříkej a drž se mě. Uvidíš, že se ti tam bude líbit!“ Brenda nejistě přikývla a následovala ji.

U vchodu je zdvořile uvítal sluha v livreji. Vešly do sálu vyzdobeného květinami. Na stěnách visely cenné obrazy. Vysoký strop s klenbami ozařovaly dva křišťálové lustry. Na první pohled tu vládla příjemná atmosféra. Lidé se bavili, někteří tančili, jiní stáli v kroužcích a povídali si u sklenky šampaňského. Všichni hosté byli velmi elegantně oblečeni a chovali se náležitě uhlazeně.

Emily pohledem hledala Toda, ale on ji zahlédl první a promluvil jí za zády.

„Ahoj, miláčku.“

„Tode!“ otočila se překvapeně Emily a usmála se na něj.

„Dobrý večer, Brendo, ani bych tě nepoznal. Moc ti to sluší; vám oběma,“ pohladil pohledem Emily.

„Díky,“ odpověděla mu Brenda, která se nepřestávala s obdivem rozhlížet. Tod jim nabídl šampaňské a společnost u jejich stolu. Emily se přivítala nejdřív s rodiči a pak s přáteli. Ty, které už znala, nyní představila i Brendě.

Todovi rodiče byli velmi milí a pozorní, vyptávali se Emily na práci a jak se jí s jejich synem bydlí. Brenda zdvořile naslouchala jejich konverzaci. Když vyčerpali osobní témata, začali se normálně bavit.

Pro Brendu to byl obzvlášť významný večer, poznala jinou společnost. Byli tu jen samí bohatí lidé, někteří působili namyšleně, ale Brenda je neodsuzovala.

Po pár sklenkách šampaňského se rozhodli jít na parket. „Omluv mě na chvíli, Brendo, zatančím si s Todem.“

„Jistě, jen běžte,“ usmála se. Zatímco sledovala dvojice tanečnicků, ani si nevšimla, že i ji někdo pozoruje, a to už od chvíle, kdy vešla do sálu.

Odvrátila pohled od hezkého páru zpět ke stolu. Vzala si do ruky skleničku a znovu se natočila směrem k parketu. Najednou si všimla nesmírně pohledného muže, který stál opodál u baru a díval se na ni. Brenda lehce nakrčila obočí a uhnula pohledem. Nebyla si jistá, jestli se koukal právě na ni, proto ho znovu vyhledala očima, aby se ujistila. Už tam ale nebyl. A když se otočila zpět ke stolu, překvapil ji mužský hlas. „Dobrý večer, slečno, mohl bych vás požádat o tanec?“

Brenda k němu vzhlédla. Byl to ten muž od baru. Zaváhala, ale nakonec odpověděla: „Proč ne.“ Vstala od stolu a odešla s ním na parket.

„Jak se jmenujete?“

„Brenda, a vy?“

„Jason Brett. A jsem strašně překvapený.“

Brenda na něj tázavě pohlédla. „A co vás tak překvapilo?“

„Že jsem vás tu ještě nikdy neviděl. Vy asi nepocházíte z Detroitu, nemám pravdu?“

„Nepocházím.“ Jason ji jemně zatočil a znovu si ji přitáhl k sobě.

„A odkud tedy jste?“

„Na tom přeci nezáleží. Musíte znát asi celé město, když víte, že jste mě tu ještě neviděl.“

Jason se lehce pousmál. „Ne, celé město ne, ale znám všechny hosty, kteří chodí na podobné společenské události.“

„Aha, takže...?“

„Takže? Vy asi nevíte, kdo jsem, že?“

„Jestli vám nebude vadit má upřímnost... Podle mě jste velký svůdník.“

„Cože?“ udiveně na ni pohlédl, ale zároveň se usmíval.

Brenda si nebyla jistá, jestli její otevřenost nebyla příliš troufalá, a chtěla se mu omluvit. „Nemyslela jsem to tak.“

„Ne? A jak jste to myslela, Brendo?“ snažil se být vážný.

„Já...“

Jason ji svým úsměvem hned uklidnil. „Nezlobím se. Jsem pořadatelem plesu a majitelem tohoto domu.“

„Omlouvám se, nechtěla jsem vás...“ Nedořekla větu, protože ji zarazila jeho odpověď. Majitel domu?

„Už jsem řekl, že je to v pořádku. Nedáte si se mnou skleničku?“ nabídl jí, když dohrála píseň.

„Dobře,“ souhlasila a odešli spolu k baru.

Emily se s Todem posadila k jejich stolu a očima hledala Brendu. „Kam jen mohla jít?“

„Podívej, támhle je, u baru,“ odpověděl jí Tod.

Emily překvapením otevřela ústa, když ji zahlédla s hostitelem. „Ona se snad pomátla!“

„Proč? Jason je dobrý chlap.“

„Ty ho znáš?“

„Ano, je to dobrý přítel naší rodiny, už řadu let,“ pousmál se Tod. Emily to uklidnilo, ale stejně si kladla otázku, co má Jason za lubem. Brenda asi nepatřila mezi ženy, na jaké byl zvyklý. Vyrůstala v klášteře, stěží by se jen tak s někým zapletla.

Brenda si s Jasonem povídala o plesu a večírcích, které pořádal.

„Co kdybychom si na chvíli zašli na čerstvý vzduch?“ navrhl zničehonic. „Trochu mi třeští hlava z toho hluku.“

„Myslela jsem, že jste na takové večery zvyklý.“

„Že je pořádkem, ještě neznamená, že je mám rád.“ Brenda se lehce pousmála. „Tak půjdeme?“ znovu se zeptal. Brenda nepatrně přikývla.

Venku před vilou si ji Jason nepokrytě prohlížel. „Jste velmi půvabná, Brendo. Líbíte se mi.“ Brenda se na něj mlčky dívala. Netušila, co mu na to odpovědět, a znervózněla. Jason se k ní pomalu přibližoval a Brenda začala po krůčkách couvat. Nejdříve si myslel, že si s ním jen hraje nebo ho škádlí, ale když se podíval na její výraz, znejistěl. „Vy se mě bojíte, Brendo?“ hlesl s nejistotou v hlase.

„Ne, jen –“ nedořekla větu, protože se k ní přiblížil ještě víc. Na tváři cítila jeho dech. Jemně se toho místa dotkl rty a pak pomalu postupoval níž k jejím smyslným ústům. Už by ji skoro políbil, kdyby ho od sebe neodstrčila.

„Zbláznil jste se? Nemůžete mě líbat!“

„Cože?“ vyhrkl nevěřicně.

„Promiňte mi, ale to nejde. Neznám vás, nic o vás nevím. Tohle děláte s každou? Nejdřív tanec, sklenička a pak postel, že mám pravdu? Ale to jste se spletl, vybral jste si špatnou ženu,“ uzemnila ho.

Jason na ni beze slov zíral. „Je vidět, že jste asi ze staré školy,“ podotknul, když se ráznými kroky sama vracela do vily.

„To máte pravdu, z klášterní,“ křikla přes rameno.

„Chtěl jsem jen polibek, nic víc,“ dodal ještě, než zašla dovnitř, ale Brenda ho ignorovala.

Neměla žádné zkušenosti. Na střední poznala pár kluků, ale to byli spíš kamarádi než partneři. S jedním z nich dokonce krátce chodila, většímu kontaktu s muži se ale vyhýbala. Její výchova byla opravdu konzervativní. Marie ji vedla k čistotě, nevinnosti a zdrženlivosti, k tomu, že žena by si měla své panství udržet, dokud nepotká toho pravého.

Brenda se vrátila do sálu. Došla ke stolu a vzala si kabát a kabelku. „Brendo, kde jsi byla? Všude jsem tě hledala.“

„Chci jít domů, Emily, nebudu tu už ani minutu.“

„Stalo se něco?“

„Ne, ale chci už jít,“ nervózně si oblékala kabát.

„Počkej, uklidni se. Řekneš mi, co se stalo? Udělal ti něco?“

„Ne, nech to být, povím ti to zítra. Klidně se dál bav, vezmu si taxi.“

„No tak, Bren, počkej,“ chytila ji starostlivě za ruku. „Opravdu jsi v pohodě?“

„Ano, jsem, je to pěkný večírek, ale jsem unavená. Pojedu domů, uvidíme se zítra, ano?“

„Tak dobře, opatruj se. Nebo víš co, řeknu Todovi, abychom už taky jeli, a odvezeme tě.“

„Ne, ne. Klidně tady zůstaň. Tak zítra. Pa!“ usmála se na ni a rychle odešla.

Taxi přijelo za pár minut. Nasedla a cestou domů přemýšlela nad sebou a proč je pro ni komunikace s muži tak obtížná.

Další den odpoledne ji navštívila Emily. Posadily se spolu v pokoji, popíjely kávu a Emily se začala vyptávat: „Tak už mi konečně povíš, co se stalo? Viděla jsem tě u baru s tím hostitelem.“

„Nejdřív jsme si povídali. Bylo mi s ním příjemně, ale pak jsme odešli ven a on mě chtěl políbit. Jen tak, zničehonic!“

Emily se usmála: „Opravdu?“

„Co je ti k smíchu? Byl to pro mě úplně cizí muž.“

„Promiň,“ ovládla se Emily, „a co bylo dál?“

„Nic, odmítla jsem ho a šla pryč.“

„Víš, Brendo, včera ti to moc slušelo a někteří muži už jsou prostě takoví.“

„Vážně? Já ale nejsem ten typ, který si zaflirtuje a vzápětí o tom neví. Pro mě mají polibky vyšší cenu.“

„Jak to myslíš?“

„Nepolíbím žádného muže, dokud si jím nebudu jistá. Mému vyvolenému chci patřit celá, čistá, netknutá. Rozumíš?“

„Rozumím, chceš si zkrátka počkat. To je v pořádku, většina mužů to dokáže ocenit, ale polibek není žádný slib lásky, na to nezapomínej.“

Brenda jí pohlédla do očí a přikývla. „Asi máš pravdu,“ řekla zamyšleně. „No, už dost řečí. Co budeme dělat?“

„Máme dva dny volno, tak si ho spolu užijeme. Pojedme na pláž! Budeme se opalovat a lenožit...“

„To je bezvadný nápad, hned se jdu připravit.“

3

Kráčely spolu po pláži a rozhlížely se po dobrém místě, kde by si mohly rozložit deku. Našly si pěkné slunné místo s trochou soukromí. Namazaly se krémem a chvíli se opalovaly.

„Brendo?“

„Hm.“

„Tobě se ten Jason nelíbil?“

„Líbil, ale zprotivil se mi tou svojí suverénností.“

Emily se pousmála. „Je hezký a taky hodně bohatý.“

„A co, že je bohatý. Mně na penězích nezáleží.“

„Víš, jak by sis ulehčila život?“

„To je možné, ale dost už o mužích, Emily. Ty máš svého doktora Toda a já si na toho pravého teprve počkám.“

Emily se otočila na záda. „To je ale horko, nepůjdeme do vody?“

Po koupání se rozhodly projít po pláži. „Už jsi byla v přístavu, Brendo?“

„Ne, ale slyšela jsem, že je to tam moc hezké.“

„Je to odtud kousek, mohly bychom se tam zajít podívat. Jsou tam nádherné lodě a jachty.“

„Proč ne?“ Brenda si přes plavky natáhla žluté letní šaty na ramínka a vyrazily.

Pomaloučku docházely k přístavu a opravdu se bylo na co dívat. Na molu se zastavily. „To je luxus, co?“ vykřikla Emily s nadšením při pohledu na velikou bílou jachtu.

„To ano, ale o tom se nám může jenom zdát, Emily. Na takovou jachtu bychom nevydělal ani za celý život.“

„Hm, moct se na ní aspoň projet! Představ si nás tam, Brendo. Tihle boháči mají ale snadný a šťastný život, vid?“

„To bych neřekla. I bohatí lidé mají problémy, a řekla bych, že často ještě větší než kdejaký obyčejný člověk.“

„No jo, je to prostě jen sen,“ vzdychla Emily.

„Ahoj děvčata, líbí se vám jachta?“ ozval se za nimi příjemný mužský hlas. Polekaně se otočily.

„Tahle patří k těm největším a nejluxusnějším,“ dodal, když skloněný u lana přivazoval k molu člun.

„To vám věřím, je vážně ohromná,“ řekla opatrně Emily.

„Taky se mi líbí, na téhle se projíždím nejraději,“ dovázal uzel a napřímil se. V plážových kraťasech a oranžovém tričku se jménem maríny v South Havenu proti nim stál vysoký, statný a taky moc hezký muž.

„Na téhle?“ zeptala se Brenda a letmo pohlédla na jachtu.

„Ano,“ zvědavě si ji prohlížel a pak dodal. „Nechtěly byste se projet?“ Popošel blíž k nim a usmíval se. Emily byla celá zaskočená.

„To jako vážně? Děláte si z nás legraci, že?“

„Samozřejmě že ne, myslím to vážně.“

„A co tomu řekne majitel?“ pohlédla na něj Brenda s obavami.

„Nic, nemusíte se bát. Jsem na téhle lodi údržbář. Můžu si s ní vyjet kdykoliv,“ vykládal cestou k jachtě.

„Tak jedete?“ otočil se na ně. Obě se usmály a pospíchaly za ním.

„To je neskutečné, nemůžu tomu uvěřit, Brendo,“ zářila Emily.

„Ani já ne,“ odpověděla jí Brenda se stejným nadšením a nastoupily na jachtu. Stály na přídi a sledovaly muže u kormidla, jak pomalu navádí loď od mola.

„To je ale skvělý pocit. Těším se, až to povím Todovi,“ tetelila se Emily.

Stály kousek od kormidla a hleděly před sebe na nekonečné Michiganské jezero.

„Tak jak se vám líbí plavba?“ zeptal se jich s upřímným zájmem.

„Je to perfektní, přímo neuvěřitelné,“ odpověděla Emily.

„A co vám?“ pohlédl na Brendu, která jen tiše přihlížela a užívala si krásného pocitu.

„Moc se mi tu líbí. Připadá mi to jako krásný sen,“ jemně se usmívala.

„To jsem rád,“ na moment se jí podíval do tmavě modrých očí. Ještě nikdy jsem krásnější oči neviděl, pomyslel si.

Když odpluli dost daleko od břehu na otevřené jezero, zastavil a odstoupil od kormidla. „Dáte si něco k pití, slečny?“

„Ano, rády,“ odpověděla za obě Emily.

Nalil jim broskvový čaj s ledem a postavil se k nim na příď. „Jápkak se jmenujete?“

„Já jsem Emily.“

„Já Brenda. Opravdu nebudete mít problémy? Co když to majitel zjistí?“

„Bez obav, Brendo, už jsem říkal, že se mu o ni starám.“

„A jak se jmenujete vy?“ zeptala se ho Emily.

„Já jsem Kevin,“ pousmál se a napil se čaje. Při tom si nepřestával Brendu prohlížet.

„Určitě vás tahle práce musí bavit,“ řekla zaníceně Emily.

„Ano, velmi mě to baví. A čímpak se zabýváte vy?“

„Jsme zdravotní sestry.“

„Pečovat o nemocné a pomáhat jim je také pěkné zaměstnání.“

„Jak se to vezme, pracujeme na dětském oddělení a pohled na nemocné děti často není veselý. Nejhorší je, když víte, že jim nemůžete pomoci,“ odpověděla mu upřímně Brenda.

Kevin se jí zadíval do očí. „To máte pravdu.“ Stále na ni nevěřícně hleděl. Co to, ksakru, dělám? Kevine, no tak, ovládej se, jsi jako zhypnotizovaný, napomenul v duchu sám sebe.

Brenda se otočila směrem k vodě a rozhlédla se. „Je odsud kouzelný výhled!“ Oči měla upřené do dále, ale myslí byla jinde. Co se to se mnou děje? Proč jsem tak nervózní a nesvá? Má tak nádherné oči a úsměv! Je tak okouzující!

Emily popíjela čaj a prohlížela si luxusní jachtu. Brenda se zahleděla na obzor a přemýšlela. Náhle ji vyrušil Kevinův hlas. „Nechtěly byste se podívat pod vodu?“

Brenda se otočila. „Cože?“

„Copak tu máte potápěčskou výbavu?“ žasla Emily.

„To ne, ale pod palubou je vyhlídková kajuta.“

Obě se zarazily, ale ihned přikývly. Takovou jachtu může mít opravdu jen ten nejbohatší člověk ve státě, pomyslela si Emily a následovala Brendu a Kevinu.

Když vešly do kajuty, nevěřily vlastním očím. Obě se nalepily na sklo a hleděly do hlubiny. Voda byla krásně prozářena sluncem; připadaly si jako ve snu. Na chvíli sdílely prožitek, který majitel jachty mohl zažívat každý den.

„To je nádhera,“ vydechla Brenda.

„Ano, neuvěřitelné,“ doplnila ji Emily.

Kevin stál za nimi a usmíval se. Ještě nikdo nad jachtou tak nežasl jako ony. Jejich radost ho hřála u srdce – obzvláště Brendina radost.

Po překrásné podívané v kajutě vypluli zpět do přístavu. Emily ani Brendě se z jachty nechtělo, ale už musely. „Mockrát děkujeme za nádhernou plavbu, moc si toho ceníme,“ řekla mu Brenda na molu.

„Jsem rád, že jsem vám mohl udělat radost.“

„Ani nevíte jakou,“ zářila Emily. „Mějte se hezky a mockrát děkujeme.“

Kamarádky se otočily k odchodu.

„Počkejte!“ zarazil je Kevin. „Zítra tady budu ve stejný čas jako dneska. Kdybyste chtěly, můžete zase přijet. Můžeme si zarybařit, a aby to nevadilo vašim partnerům, vezměte je klidně s sebou.“

„Tod by byl nadšený, ale jste si jistý?“ váhala Emily.

„Nebojte se, žádné problémy z toho nebudou,“ Kevin zněl přesvědčivě. „Přijedte, uděláme si hezké odpoledne.“

„Vezmu Toda. A co ty, Brendo?“

„Co já?“

„Přijdeš sama, ty žádného přítele nemáš,“ škádlila ji a mrkla při tom na Kevinu, který se připojil.

„To ale přece není problém, bude tu mít mě,“ zadíval se jí významně do očí. Brenda na okamžik ztuhla.

„Budu se na vás těšit, dámy, a teď už musím jít. Tak zítra!“ s úsměvem odešel.

Brenda s Emily se na sebe podívaly a otočily se k odchodu. Cestou zpět po pláži si vyměňovaly dojmy z krásného odpoledne.

„Všimla sis, jak si tě prohlížel? Byl z tebe úplně vedle,“ nadhodila Emily.

„Ne-e.“ Emily se zakřenila.

„Ale ano, a tobě se taky líbí, že mám pravdu?“

Brenda mlčky kroutila hlavou, ale přitom se culila.

„No tak, přiznej se! Líbí?“

„Ano, líbí se mi, ale to je všechno.“

„Jak všechno?“

„No prostě všechno.“

Došly na parkoviště k autu. Emily ho odemkla, sedla si za volant a Brenda vedle ní.

„Podle mě to nebude všechno,“ spekulovala Emily a nastartovala.

„Jak to myslíš?“

„Slyšela jsi ho. Na zítřek ti nabídl svou společnost a nemyslím si, že to bylo jen ze zdvořilosti,“ dobírala si ji vesele.

„Už zase fantazíruješ, Emily.“

„No uvidíme, kdo bude fantazírovat. Podle mě nás Kevin nepozval naposled.“

Brenda nad jejími slovy vrtěla hlavou, ale přitom se zamyslela, jestli na nich opravdu něco nebude. Emily ji odvezla domů, rozloučily se a domluvily se na další den.

Brenda vstoupila do svého bytu s dobrou náladou, osprchovala se a v županu vešla do kuchyně. Vytáhla z lednice hotovou čínu a ohřála si ji v mikrovlnné troubě. Pak si osušila vlasy a posadila se s jídlem k televizi, ale nedokázala

ji vnímat. Přemýšlela nad dnešním neobyčejným dnem. Plavba na milionářské jachtě, nádherný výhled v podpalubí a Kevin, kterého nemohla dostat z hlavy. Líbím se mu tak jako on mně? říkala si. Ještě nikdy jsem tak hezký a zvláštní pocit neměla. V duchu viděla jeho pohledy, jeho tmavohnědé oči a kouzelný úsměv.

Další den Brenda vstala o něco později než obvykle. Nasnídala se a při popíjení kávy přemýšlela, co podnikne. Váhala, jestli má odpoledne znovu vyrazit do South Havenu, jako by ji její vnitřní hlas před něčím varoval. Třeba je to jen strach, pomyslela si. Ale z čeho? Z lásky? Nebo si to jen nalhávám? Bála se vlastních nezvyklých pocitů. To kvůli nim se vydala do světa. Našla si práci, byt, a dokonce i pár přátel, ale tomu hlavnímu, po čem toužila, se celou tu dobu vyhýbala.

Než nastalo odpoledne, Brenda uklízela. Vyprala si, převlékla povlečení, uvařila malý oběd, a když měla vše hotové, začala se pomalu připravovat. Otevřela šatní skříň a chvíli před ní stála. Netušila, co by si mohla obléct. Šaty, které měla včera na sobě, visely mokré na prádelní šňůře. Za celou dobu, co vydělávala, nekladla na ošacení velký důraz, ale teď toho litovala. Po chvíli vytáhla džíny a elastické tričko, ale zase je vrátila zpět do skříně. V tomhle se usmažím, venku je nejmíň třicet stupňů, pomyslela si našťvaně. Tak sáhla po zelené letní sukni pod kolena a bílém bavlněném tílku. Pak si učesala vlasy, smotala je do poslušného drdolu a sepnula skřipcem. Do uší si nasadila malé pecky z bižuterie. Stála před zrcadlem a ze všech stran se obhlížela. Pak se sama nad sebou podivila, jak jí na vlastním vzhledu najednou tolik záleží.

S oblečením byla docela spokojená, ale co její tvář, ošetřená jen krémem? Posadila se k nočnímu stolku, otevřela šuplík a vytáhla si taštičku s lícidly. Měla v ní jen pár drobností. Oči si zvýraznila řasenkou a rty si natřela průhledným leskem. Seděla na židličce, všelijak se usmívala, několikrát se opřela o opěradlo a zkoušela neobvyklé grimasy, až se zarazila. Asi jsem se zbláznila, pomyslela si a postavila se. Vtom zazvonil zvonek.

Brenda vyšla ven na ulici a u chodníku na ni v autě čekali Emily a Tod.

„Ahoj, sluší ti to, Brendo,“ pozdravila ji Emily.

„Trochu jsem přehrabovala skříň. Ahoj, Tode.“

„Zdravím, Brendo, tak jedem?“

„Jasně, můžeme.“

Když dojeli do South Havenu, Emily Todovi z auta ukázala luxusní jachtu. „Jste si jisté, že tomu vašemu kamarádovi můžeme důvěřovat?“

„Myslím, že ano, je moc hodný, vid, Brendo?“

„Ano, působí velmi důvěryhodně,“ přikývla Brenda a vystoupili z auta.

Kevin stál na molu, a když je uviděl, vydal se je přivítat. Tentokrát měl na sobě bílé kraťasy a modré tričko.

„Zdravím vás, jsem rád, že jste přišli. Kevin,“ podával Todovi ruku na přivítanou.

„Těší mě, Tod.“

Při stisku rukou si ho Tod prohlédl, zdál se mu povědomý.

„Tak můžeme vyrazit?“ usmál se Kevin a nenápadně přešel Brendu očima.

„Jasně, pojďme na to,“ pronesl Tod uvolněně a společně vykročili k jachtě.

Vypluli na jezero. Emily se radovala a stoupla si s Todem na před jachty. Brenda stála vedle nich a pozorovala Kevina u kormidla. Ve tváři měl klidný, spokojený výraz.

„Je to nádhra, vidě, Tode?“ usmívala se Emily.

„To ano, ale něco mi tu neseď. Ten Kevin je mi strašně povědomý, Emily. Někde jsem ho už viděl.“

„To je možné, miláčku, ale určitě v tom nic nekalého nebude. Co myslíš ty, Brendo?“

Brenda s očima upřenýma Kevinovým směrem odpověděla: „Já nevím, ale také v tom nic špatného nevidím.“

Po malé chvíli odešel Tod popovídat si s Kevinem a Brenda s Emily se kochaly okolím. Byl nádherný slunný den, voda v jezeře splynula s barvou nebe a zelené břehy tu krásu jen podtrhovaly.

Kevin zastavil a nabídl jim pití. Posadili se do bílé sedačky zabudované do přídi a popíjeli chlazenou limonádu.

„Baví vás vaše práce?“ zeptal se ho Tod.

Kevin usrkl ze sklenice a řekl: „Děvčata se mě ptala na to samé. Je to dobrý flek.“

„A co majitel, jemu nevdá vaše vyjíždky?“ dál se vypytał Tod.

Kevin zlehka zavrtěl hlavou: „Ne, nevdá mu to. On není takový jako ostatní miliardáři.“

„Říkáte miliardáři?“ opakoval po něm Tod.

„Ano, tohle není jediná loď, kterou vlastní. Patří mu téměř celý přístav.“

Emily pohlédla zaskočeně na Brendu, která se jen pousmála. Slovo miliardář pro ni nic neznamenoalo.

„Kousek odtud je skalnatý ostroh a za ním je perfektní místo na rybolov,“ změnil Kevin téma a postavil se. „Nepůjete se mnou ke kormidlu, Brendo?“

Brenda k němu zvedla oči. „Já? Dobře, proč ne,“ a zvedla se z pohovky.

Kevin si cestou nenápadně prohlížel křivky jejího těla. Tahle žena v sobě ukrývá tolik šarmu a její obličej se nedá srovnat s žádnou z těch, které jsem kdy poznal, pomyslel si.

Emily s Todem se opřeli o zábradlí a užívali si krásné vyjíždky.

„Chcete si to zkusit?“ zeptal se Brendy, když vypluli.

„Můžu?“

„Jistě, pojdte, je to jednoduché,“ ustoupil stranou a nechal ji, aby uchopila kormidlo.

„Co mám dělat?“ zeptala se.

„Nic, jen lehounce zatočte doleva, ale až vám řeknu.“

„Dobře,“ nervózně se zasmála.

Kevin stál necelý metr od ní a prohlížel si její tvář. Po chvíli ticha se k němu otočila. Jejich pohledy se střetly. Byl to jen krátký okamžik, ale stál za to.

„Kdy mám zatočit doleva?“ zeptala se nejistě a zadívala se znovu před sebe.

„Teď, ale jen lehce. Jak se vám to líbí?“

„Je to perfektní pocit,“ nadšeně se na něj usmála. Její úsměv mu pronikl až do srdce. Její hlas byl omamný. Byla nádherná. Modré oči jí zářily štěstím, smyslně tvarované rty se jí leskly a vlasy jí zářily pod přílivem slunečních paprsků. Nesmírně ho přitahovala.

Když se blížili ke skalnatému výběžku, Kevin převzal kormidlo a Brenda si stoupla vedle něj. Obepluli ostroh a vypluli na otevřené jezero. Kevin vypnul motor a požádal Toda, aby mu pomohl s přípravou. Emily s Brendou se rozhlížely po skalách porostlých mechem, připadaly si jako v nějakém cizím světě, daleko od reality, od ruchu a smogu. Byl tam sytý vzduch, svěží a voňavý.

„Je tady takový klid, cítím se ohromně spokojeně, Emily.“

„I já, nikdy mi snad nebylo líp.“

Kevin a Tod měli vše připravené. „Tak můžeme jít na to!“ zavelel Tod a vzal si Emily stranou.

„Tode, postav se kousek vlevo,“ poradil mu Kevin.

„V rybaření mám desetiletou praxi, jak už jsem ti říkal.“

„No dobře, nebudu tě poučovat,“ ustoupil Kevin s humorem a pohlédl na Brendu. „Dáme se do toho?“ zamával na ni prutem.

Odešli spolu na druhý konec jachty. „Už jsi někdy rybařila, Brendo? Doufám, že ti nevadí, že ti tykám, bude se nám tak líp spolupracovat.“

„Nevadí,“ odpověděla. „Ještě nikdy jsem to nezkoušela.“

„Tak to ihned napravíme.“ Jeho hlas zněl pevně, a přitom laskavě.

„Tak jo, nejdřív napíchneme na háček návnadu.“

Přikývla. Kevin jí ukázal, jak se to dělá. Pak jí předal prut.

„Jsi připravená?“

„Já nevím.“

„Tak na tři, ano?“

„Raz, dva, tři!“ odpočítal a Brenda nahodila.

„Co když se nějaká chytne?“

„Ukážu ti, jak na to, podívej,“ popošel blíž k ní a ukazoval jí postup. Pozorovala každý pohyb jeho ruky i těla.

„Kdybys něco ucítila, tak mi řekni, ano?“ hleděl jí do očí.

„Dobře,“ přikývla a pohlédla raději zpátky na jezero.

„Co jinak děláš ve volném čase?“ zeptal se jí, když se opřel vedle ní o zábradlí.

„Nic zvláštního, odpočívám. V nemocnici mám dvě směny, a když mám odpolední, přijedu domů po desáté, a to už jsem vždycky zralá jen do postele.“

„A ty bydlíš sama?“

„Ano, sama,“ přitakala.

„A máš nějaké sourozence?“ zeptal se.

„Nemám, jsem jedináček. A ty?“

„Mám staršího bratra, je v Afghánistánu.“

„Co tam dělá?“

„Je v armádě, neviděl jsem ho dva roky.“

„To ti musí určitě hodně chybět.“

„Ano, jsme si blízcí, často si voláme.“

„To je dobře. Já jsem vždycky toužila po sourozenci, ale –“ na moment se odmlčela. „Musím se smířit s tím, jak to je,“ dokončila větu a obrátila svou pozornost zpět k hladině. Kevin si všiml, že její výraz trochu posmutněl, chtěl se jí zeptat, co tím myslela, co ji tak mrzí nebo bolí. Když se na sebe znovu podívali, ani jeden z nich pohledem neuhnul, ale napětí, které mezi nimi zavládlo, vyrušil nějaký pohyb pod Brendiným prutem. Splávek se začal mírně potápět.

„Asi jsem něco chytila,“ řekla překvapeně.

„Opravdu? Tak brzy?“ přikročil blíž. Ale najednou jí začal prut škubat doleva a pak zase doprava. „Ukaž, pomůžu ti,“ stoupl si za ni, sevřel ji pažemi kolem pasu a pomáhal jí udržet prut. Snažili se společně rybu vylovit, museli s ní dokonce zápasit.

„Co jsi to, proboha, chytila? Sumce?“

Brenda se nahlas rozesmála. „To by byl dobrý úlovek, ne?“

„To ano, možná až trochu MOC velký.“ Ještě chvíli se snažili, ale najednou se navíják prudce odlehčil. Stále spolu drželi prut a ani jeden z nich se nedokázal pohnout.

„Asi nám uplavala.“

„Nebo uplavala,“ oba se znovu rozesmáli.

Kevin se tváří skoro dotýkal její, jednou rukou se držel prutu a druhou její ruky. Nastalo ticho, takové, že Brenda slyšela tlukot vlastního srdce. Pomalu se

natočil, pustil prut z ruky a dotkl se její tváře. Naklonil se k ní a políbil ji, něžně, ale smyslně. Brenda ucítila, jak se jí podlamují kolena, musela se ho přidržet za tričko. Po pár něžných polibcích jí pohlédl do nevinných očí, pohladil ji po tváři a prohlížel si ji. Byla hebká jako samet, jen lehounce nalíčená, s růžovými líčky. Je tak přirozeně nádherná, pomyslel si a znovu ji políbil, tentokrát vášnivěji a dychtivěji.

Vyrušil je prut, který se začal cukat; vlasec se prudce odvíjel. Koukli na sebe a usmáli se. Kevin popadl do ruky prut a společně se jim podařilo ulovit pěkného lososa. „No to je ale macek!“ řekl Kevin spokojeně, když ho ponořil do kyblíku s vodou.

„To je,“ usmála se Brenda, ale stále ještě se nedokázala probrat z toho vášnivého polibku, a hlavně ze sebe samotné. Nikdy by nečekala, že tak rychle podlehne mužské touze.

Kevin se naklonil k Brendě a jemně ji chytil za bradu. „Jsi dobrá, chytila jsi rybu.“

Najednou je vyrušil Todův hlas: „Tak jak vám to jde?“

Kevin se narovnal, dal si jednu ruku do kapsy a usmál se. „Brenda chytila lososa. Koukni!“

„No to koukám!“

„A co vy? Co dělá Emily?“

„My zatím nic nemáme. Emily pořád čeká.“

„Půjdu se za ní podívat,“ Brenda letmo pohlédla na Kevina a odešla.

„Opravdu pěkný kousek,“ usmál se Tod a naklonil se nad kyblíkem.

„To jo.“

Brenda došla za Emily na druhý konec jachty a cestou myslela na tu překrásnou chvíli. Dovolila jsem mu, aby mě políbil. Proč? Co se to se mnou děje?

„Tak co, Brendo? Jak vám to jde?“

„Skvěle, chytila jsem rybu!“ začala jí vyprávět, jak s pomocí Kevina ulovila lososa, ale o tom, že se políbili, jí říct nedokázala.

4

Po rybaření vypluli zpět do přístavu. Emily s Todem si užívali poslední romantické chvíle na přídi a Brenda stála s Kevinem u kormidla. Celou cestu se jeden na druhého usmívali. Kevinův zájem vzrůstal, její přirozený půvab ho přitahoval. I Brenda si přiznala, že ji neobyčejně zajímá.

Když byli v přístavu, Kevin vypnul motor. Otočil se k Brendě: „Zítřka mám volno, rád bych ho hezky využil. Chtěl bych se jet někam podívat, šla bys se mnou?“ Srdce mu najednou tlouklo rychleji. Ještě nikdy neměl problém se vyjádřit, ale tentokrát se bál, že by mohl být odmítnut.

„Zítřka budu v práci, měla jsem jen dva dny volna.“

„A v kolik končíš?“

„Kolem druhé odpoledne.“

„Takže to znamená, že tě můžu vyzvednout kolem třetí?“ trochu se k ní naklonil a při tom se šibalsky usmíval.

Brenda z něj byla celá nesvá, cítila se nejistě, ale zároveň i příjemně. Kevinův pohled v ní vyvolal cosi zvláštního. Neodpověděla mu, jen sledovala, jak se k ní naklání a zapírá se rukama o zábradlí tak, aby mu neutekla. Vášnivě ji políbil. Cítila bezmoc, ale nádhernou, smyslnou. Takovou, o které slýchávala od svých kamarádek. Jejich vyprávění se však s jejími pocity nedalo srovnávat. Najednou si byla jistá, že Kevin je ten pravý. Ten, se kterým by si přála zestárnout, prožít s ním zbytek svého života.

Kevin sám sebe nepoznával. Tak dlouho jsem čekal, až tahle chvíle přijde, říkal si s pohledem upřeným do jejích očí. S tebou se cítím být sám sebou, takový, jakým jsem vždycky chtěl být.

Brenda pozorovala jeho výraz, netušila, co ten pohled znamená, ale vycítila z něj rozpaky. Pak se na ni Kevin zlehka pousmál. „Tak platí?“

„Ano, platí,“ přikývla.

„Kam pro tebe můžu přijet?“

Brenda mu cestou na břeh vysvětlila, kde bydlí. Emily s Todem na ně čekali u rybářské nádrže a pozorovali ryby. Když k nim Brenda s Kevinem došli, rozloučili se. „Děkujeme za pozvání, bylo to úžasné,“ usmál se Tod a stiskli si s Kevinem ruku.

„Není zač, rád jsem vás poznal. A doufám, že tohle nebylo naše poslední setkání, musíme si to brzy zopakovat.“

Emily s Todem a Brendou odcházeli k autu. „Měj se hezky, Kevine!“ mávali mu. „Díky, vy také,“ dal si ruce do kapes a ještě si vyměnil poslední úsměv s Brendou.

Počkal, až odjedou, a vydal se na soukromé parkoviště. Navyklym pohybem otevřel dveře jaguáru, nasedl a rozjel se domů. Jel po dálnici do nejlidnatějšího města Michiganu, Detroitu. Zpomalil až na soukromé příjezdové cestě vedoucí k velké bráně. Dálkovým ovladačem ji otevřel a po žulové dlažbě dojel až k domu a zaparkoval. V dobré náladě kráčel k velikým proskleným dveřím a vešel na verandu, ozdobenou naaranžovanými květinami. Prošel kolem dřevěné houpačky, zavěšené uprostřed, a vstoupil do domu. Po bílém mramoru vstupní haly zamířil k točitému schodišti, pokrytému modrým kobercem, a začal stoupat do schodů.

Ve druhém patře vpravo za schodištěm zaklepal na dveře otcovy pracovny. „Dále,“ ozval se za dveřmi pevný hlas.

„Ahoj, tati,“ Kevin vstoupil dovnitř.

„Kde vězíš? Čekám tu na tebe už nejmíň hodinu.“

„Promiň, tati, zdržel jsem se v přístavu. Cos potřeboval?“ odpověděl Kevin a posadil se na koženou pohovku.

„Jde o tu slavnost. Dnes ráno mi volal Crawford, bude se to konat v našem přístavu a na tvé lodi, synu.“

„Opravdu? Tak to jsem rád.“

Jim vstal ze svého pracovního křesla, postavil se k minibaru a nalil si brandy. „Dáš si taky?“ ohlédl se na něj.

„Ne, děkuju. A kdy se ta oslava bude konat?“

„Za dva týdny. Vše potřebné už jsem obstaral.“

„To je od tebe hezké, tati, ale chtěl jsem si to zařídit sám.“

„Chtěl jsem ti ušetřit starosti, vím, že poslední dobou trávíš veškerý čas jen v přístavu.“

„Je na tom něco špatného?“ Kevin tázavě svažtil čelo. Jim se lehce pousmál.

„Ovšem že ne, jsem rád, že se o svůj jachtařský klub staráš.“

Kevin si přehodil nohu přes nohu a opřel se rukou o opěradlo.

„A kde je maminka?“

„Jela s tetou Clarou na nákupy a do kadeřnictví.“

„Zase? Nebyly tam minulý týden?“

„Ano, asi se nudí. Vzala s sebou i svou čivavu, bude ji chtít asi dát ostříhat.“

Kevin se rozesmál. „Teta Clara se k té své nové čivavě chová jako k dítěti.“

„Budeš doma na večeři?“ v otcově hlase zazněl lehký důraz, vzal si sklenici a posadil se zpět do křesla.

„Samozřejmě, tati,“ Kevin pohlédl na zápěstí a dodal: „Za hodinu se sejdeme v jídelně,“ usmál se a odešel do své ložnice.

Jim Larusso byl americký magnát. „Nejbohatší muž v Detroitu“. Takto byl známý mezi bezmála pěti miliony obyvatel detroitské megalopole. Vlastnil přístav South Haven v Michiganu s luxusní marínou. Byl to velmi mocný a uznávaný člověk, stejně jako jeho syn Kevin. Po studiích na Harvardu ho jeho otec zasvětil do světa obchodu. Začal se starat o jachtařský klub a přepravní lodě, se kterými nechával převážet ta nejmodernější auta. Kvalitou svých služeb a spolehlivostí dosáhl úspěchu, o kterém začal psát i místní deník The Detroit News. Kevin se ale publicitě vyhýbal. Neměl rád média a hlavně ne to, když se jim pletly do soukromého života. Do života miliardářů Larussových.

Po osvěžující koupeli se Kevin převlékl do plátěných bílých kalhot a upnutého černého trička. Stál naproti zrcadlu ve své ložnici, upravil si mokré vlasy a připravený se vydal do jídelny.

Přistoupil k jídelnímu stolu. „Dobrý večer, maminko,“ naklonil se k ní a políbil ji na tvář.

„I tobě, Kevine,“ zvedla k němu blondatou hlavu a mile se na něj usmála.

Pak přistoupil ke své tetě a také ji políbil. „Tak co máme dnes dobrého?“

„Margarita nám připravila nějakou řeckou specialitu,“ řekla nadšeně Clara.

„Skvělé,“ usmál se. „A jak jste se dnes měly?“

„Dobře, byly jsme s Clarou u kadeřnice a u psího holiče,“ odpověděla mu Julia a pak pokračovala. „A jaký den jsi měl dnes ty?“

„Dobrý, celé ráno jsem byl v kanceláři a odpoledne jsem zajel do přístavu.“

„A co je nového?“ zeptal se ho Jim, když si naléval víno do broušené skleničky.

„Narazil jsem na jeden velmi zajímavý online kalkulátor. Michigan tam není, tak jsem přemýšlel, jestli bych neměl jít s cenou převozu trochu dolů.“

„Ano, mohl bys, ale myslím, že je to zbytečné. Máš vlastní ceník, nač ho měnit?“

Kevin se odmlčel. „Ještě o tom popřemýšlím, ale možná máš pravdu.“ Dál s otcem hovořil o přepravě, ale v hlavě měl přítom něco jiného. Myslel na Brendu, na to, jak ji oklamal. Udělal jsem ze sebe skromného člověka, stejného, jako je ona. Co se stane, až to zjistí?

Brenda vyšla z posledního pokoje, který měla na starosti, a tlačila před sebou malý vozík s léky. Když ho vrátila do sesterny, posadila se na židli. Vyzula si bílé pantofle a položila si nohy na židli naproti sobě. Opřela se o zeď za sebou a zavřela oči. V duchu viděla Kevinův obličej, jeho neodolatelny úsměv a hluboké tmavohnědé oči. Myslela na tu vzácnou chvíli, když ji líbal, na to, jak se na ni díval. Co když měla Emily pravdu? Nemohu věřit v něco, co neexistuje, polibkem mi nedokáže pravou lásku. Vtom ji vyrušil Emilyin hlas.

„Tady je naše sestřička. Hledala jsem tě.“

Brenda dál snila a se zavřenýma očima se usmála.

„Jdeme domů, zlato,“ připomněla jí Emily, když se převlékala.

„Už jsou dvě?“

„Už je půl třetí.“ Brenda leknutím vyskočila ze židle.

„Co? Už tolik?“ V rychlosti si svlékla bílou sukni a košili. Převlékla se do obyčejných, světle modrých džínů a zeleného trička s dlouhým rukávem. Vlasy měla smotané do drdolu, jen si sponkou sepnula neposlušný pramen.

„Dnes mě Tod pozval na večeři ke svým rodičům.“

„Vážně? To je úžasné!“

„Ano, jsem moc ráda, jen nevím, co na sebe,“ brebentila Emily, když vycházely z nemocnice ven. „Asi si vezmu ty zelené šaty,“ nadhodila, ale Brenda kráčela, jako by byla v jiném světě. „Nebo ty modré, co ty na to?“ Všimla si Brendina nepřítomného výrazu. Podivila se a naklonila se k ní: „Haló, volám Brendu!“ Brenda se na ni nechápavě otočila. „Co je s tebou? Vypadáš jinak,“ podotkla Emily, když kráčely k autu.

„Já vypadám jinak? Jak?“ nechápala Brenda.

„Pořád se usmíváš.“

„Já se neusmívám, nebo ano?“

„Jako blázen. Tak co se stalo?“

„Nic se nestalo.“

„Tak se neusmívej.“

„Tak jo. Když to nejde!“ Brenda se rozesmála a Emily s ní.

„Nemá to náhodou něco společného se včerejškem?“ vyzvíдалa Emily, když spolu nasedly do auta.

„Políbili jsme se.“

„Opravdu?“ vyhrkla Emily překvapeně.

„Ano, včera mě Kevin políbil, a ne jednou.“

„Moje intuice mě nikdy nezklamala,“ zajásala Emily. „Neříkala jsem ti to? Jeho pozvání nebylo poslední. Byl to jeho záměr,“ s jiskrou jí hleděla do očí.

„Nevím, mám z toho divný pocit. Celý den jsem na něj musela myslet. Pokaždé, když zavřu oči, vidím jen jeho.“

Emily ji důvěrně chytila za ruku: „Nech všechno, jak to je, Brendo. Nebraň se lásce.“

„Tě se asi ubránit nedá. Myslím, že když jednou přijde, už nikdy neodejde.“

„Ano, zůstane ti navždy v srdci a zanechá po sobě stopy.“

„Jaké?“ divila se Brenda.

Emily nastartovala a vyjela. „Jsou to dva protichůdné pocity. Jeden hřeje, ale ten druhý bolí.“

„Ty jsi ale filozof.“

Emily se usmála, ale hned zvažněla. „Vím toho o životě dost, Bren. Nechci, aby ses zklamala.“

„Cením si toho, Emily. Jsem ráda, že tě mám.“

„A já zas tebe,“ vděčně se na ni usmála.

Věděla, co tím Emily myslí. Vyrůstala v dětském domově, neměla žádné dětství. Když jí bylo dvanáct let, ujal se jí manželský pár. Adoptivní otec po roce zemřel při autohavárii, matka to neunesla a spáchala sebevraždu. Emily opět skončila v dětském domově v Minneapolisu, kde chodila do stejné školy jako Brenda a stala se její nejlepší kamarádkou. Vzájemně v sobě našly oporu.

Emily Brendě zastavila před domem a pak ještě za odcházející kamarádkou zavolala: „Ať ten dnešní den stojí za to!“

Brenda jí zamávala. „Díky! Uvidíme se zítra ráno.“

Emily přikývla a se spokojeným výrazem ve tváři odjela.

Brenda vešla do svého skromného bytu, zamkla za sebou dveře a pověsila si klíče na zeď. V pokoji mrkla na hodiny. Za patnáct minut ji měl vyzvednout Kevin. Rychle si vlezla do sprchy a pak se začala připravovat. Vedle postele na nočním stolku měla připravené věci, které si chtěla obléct. Vzala si upnuté džíny a bílou košili. Pak se posadila před stolek se zrcadlem a rozčesala si vlasy. Tentokrát si je nechala volně rozpuštěné. Byla nervózní i nedočkavá, těšila se, až ho znovu uvidí.

Kevin už byl také připravený. Strašně dlouho mu trvalo, než si vybral oblečení a vhodné auto. Seděl ve starším chevroletu v opraných džínech, které měl na sobě naposled na Harvardu, a v bílém tričku. Jsem blázen, pomyslel si cestou. Uháněl po dálnici, poslouchal své oblíbené cédéčko od Dixie Chicks a při tom se usmíval. Nikdy by ho nenapadlo, vydávat se za někoho, kým ve skutečnosti není, ale bavilo ho to. Sjel z dálnice do města a v duchu si opakoval jméno ulice, ve které Brenda bydlela. Wight Street, mrmlal si, ale netušil, kudy se tam dostat. Řídil se podle značek, projížděl městem podél River Walk,

tříkilometrové promenády vedoucí k největšímu městskému parku, který sloužil k relaxaci a sportovnímu vyžití. Jel po Atwater Street a soustředěně se rozhlížel. Konečně z ní sjel do části města, kterou moc neznal. Dojel až k dlouhému činžovnímu domu z červenohnědých cihel, značně oprýskanému. Kampak jí jen v tomhle zapadákově asi pozvu, byla jeho první myšlenka, když se kolem sebe rozhlédl.

Brenda seděla u kuchyňského stolu, když zaslechla dvojí zatroubení klaksonu. To bude určitě on. Pospíchala k oknu, a když z něj vykoukla, uvítal ji Kevinův rozzářený úsměv.

„Ahoj, jsi připravená?“ jeho hlas jí rozbušil srdce. Stál u auta, jednou rukou se opíral o dveře a druhou měl v kapse v bleděmodrých džínů.

Vypadá tak mužně, prolétlo jí hlavou. „Ano, hned budu dole,“ zavřela okno a pospíchala ke dveřím.

Když vyšla ven, Kevin jí vyšel naproti. Modré džíny zvýraznily jeho svalnatá stehna a pod tričkem se rýsovala statná hrud. I on jí byl okouzlen. Něžně ji políbil na tvář a otevřel jí dveře svého auta. Brenda se na něj usmála a nasedla. „Máš pěkné auto, pohodlné,“ řekla mu, když se rozjel.

„Líbí se ti?“ V duchu se zamyslel, co by asi řekla na to, kdyby přijel jaguárem, corvetou nebo některým jiným z jejich luxusního autoparku.

„Ano, je pěkné. Byl jsi dnes v přístavu?“ prohlížela si jeho dokonalý profil, orlínos a ostře řezanou bradu.

„Ano, ale jen chvíli. A jak se vedlo tobě?“

„Dobře, dnes ráno se mi dost ulevilo. Měli jsme totiž v nemocnici tříletou holčičku s těžkým zápallem plic a konečně se začala zotavovat. Bála jsem se, že to nezvládne, jsem ráda, že je z nejhoršího venku.“

Kevin zastavil na křižovatce na červenou a řekl s patrnou úctou: „Jsi skvělá, Brendo, věřím, že svou práci odvádíš na jedničku. Rozumíš dětem; určitě z tebe jednou bude dobrá matka.“

Jeho věta ji zahřála u srdce. Brenda si byla jistá, až ta chvíle nastane, bude z ní skvělá máma.

Kevin se znovu rozjel a nenápadně sledoval okolí, kam by ji mohl pozvat. Kdyby znala jeho pravou totožnost, pozval by ji do té nejelegantnější restaurace v Detroitu. Nakonec zastavil na parkovišti u malé rodinné hospůdky. Vypnul motor a vystoupil z auta. „Pojďme, dáme si něco dobrého k jídlu,“ obešel auto a chtěl jí otevřít dveře, ale Brenda už stála venku. V duchu se pousmál, zamkl vůz a vydali se spolu dovnitř.

Kevin vybral stůl v rohu místnosti, dál od oken, aby byli z dohledu. V rychlosti si projel očima celou restauraci. Uprostřed kraloval malý bar s pultem, podél

zdi naproti byla okna s výhledem na parkoviště a část parku za ním. Doufám, že mě tu nikdo nepozná nebo neosloví, pomyslel si s obavami, a prohlížel si krásnou Brendu naproti sobě.

Když přišla obsluha, Kevin se snažil vybrat to nejpřívětivější jídlo, které tam měli. Brenda ho pozorovala. Byl tak neuvěřitelně hezký a na obyčejného člověka se až moc dobře vyjadřoval. Zdál se jí být dost chytrý a velmi temperamentní. Nikdy by nečekala, že ji někdo může za tak krátkou chvíli tak hluboce okouzlit.

Obsluha jim donesla grilované makrely s cuketou a rajčaty, jako přílohu si dali hranolky. Kevin si všiml pohledu, který Brenda vrhla na talíř, a znejistěl. „Máš ráda ryby?“

„Ano, makrely mám nejraději,“ ujistila ho.

„To já také, co máš ještě ráda?“

„Miluju zeleninu, obzvlášť rajčata, a také sýry. Vždycky jsem chtěla ochutnat Stilton Gold, prý patří k těm nejdražším sýrům na světě,“ nesměle se usmála.

„Ano, obsahuje zlaté vločky a zlatý likér. Sýr je podle vedení společnosti nejdražší na celém světě. Plátek servírovaný na krekru vyjde zhruba na deset dolarů.“

„Deset dolarů?“ zaskočeně zopakovala. „Z toho, co bych dala za celý sýr, bych se uživila snad dva týdny.“

Kevin se tomu ani trochu nedivil, spíš naopak. Brenda byla úplně jiná než ženy, které dosud znal.

Brenda si opět všimla jeho rozhledu a inteligence. Když dojedli, objednal kávu. Během celého rozhovoru si ji prohlížel, sledoval každé její gesto i úsměv. Chovala se naprosto přirozeně. Svou spontánností ho okouzlovala; vždy si přál poznat ženu jako Brenda. Ženám, se kterými se vídal dříve, tyto vlastnosti chyběly.

Po chvilce příjemné konverzace Kevin nakouzl téma rodiny. Pro Brendu to ale byla velice choulostivá otázka. „Co dělají tví rodiče?“ zeptal se jí. V jejích mořsky modrých očích probleskl smutek. Vyhýbavě uhnula pohledem, ale hned k němu zase vzhledla. Byla nervózní, netušila, co mu má odpovědět. Ustrkla si ze šálku trochu kávy a rozhodla se říct mu pravdu. „Nemám rodiče.“

„To mě mrzí, co se jim stalo?“ zadíval se jí soustředěně do očí. „Jestli je to pro tebe citlivé téma, nemusíš mi odpovídat.“

Jeho milý tón a pozorný pohled plný něhy v ní vyvolal pocit, že mu může důvěřovat. „Nepoznala jsem své rodiče. Nebylo mi ani půl roku, když mě našla jedna jeptiška před klášterem, a ta mě vychovala.“ Na moment se odmlčela a sledovala Kevinovu reakci.

Nečekal to. Začal si pomalu dávat jedna a jedna dohromady. „Takže jsi vyrůstala v klášteře?“

„Ano, chodila jsem do klášterní školy a pak na střední. Po studiích jsem se svou kamarádkou Emily přijela sem. Chtěla jsem se osamostatnit, najít si práci a...“ opět se odmlčela.

„A -?“ tázavě opakoval po ní.

Brenda cítila, že se červená, nervózně znovu upila ze šálku a s mírným úsměvem mu odpověděla. „Chtěla jsem a stále chci uskutečnit své sny.“

„A jaké jsou tvé sny, Brendo? Po čem toužíš?“

„Už jsem ti toho o sobě pověděla dost.“

„Mě tvé sny zajímají. Co bys chtěla uskutečnit, Brendo?“

„Proč tě to tak zajímá?“ zeptala se zpříma, ale přitom se jí zachvěl hlas.

„Protože mi na tom záleží... záleží mi na tobě,“ přiznal se jí upřímně.

Brendě se rozbušilo srdce, netušila, jak se má zatvářit, co mu má na to odpovédět, ale její úsměv, který neovládala, to zařídil za ni. Kevinovi se na rtech taky objevil. Brenda si oddechla. Napětí pomalu mizelo a ona se cítila zase spokojeně. „Je spousta věcí, které bych chtěla uskutečnit, ale realita je jiná. Sen zůstane navždy jen snem.“

„Některé sny si člověk může splnit. Proč zavrhuješ něco, co jsi ještě nezkusila?“

„A jak víš, že jsem to nezkusila?“ zadívala se mu pevně do očí.

„Nevím to, jen se ti snažím porozumět. Sny nejsou nereálné, Brendo, sám jsem se o tom přesvědčil.“

Co jí tím chtěl naznačit? Snad že už byl jednou zamilovaný? Brenda tomu nechtěla věřit, protože důvěra pro ni byla nedotknutelná. Z vážné debaty o snech a nadějích měla smíšené pocity. Nikdy se žádnému muži nesvěřila, nikdy žádnému hned nevěřila. Nechtěla se na první schůzce zamilovat, zařekla se, že na prvním rande nedá polibek, který by pro ni znamenal víc než jen přátelský pozdrav, ale s Kevinem bylo všechno jinak.

Cestou k autu ji Kevin chytil za ruku. V čokoládových očích mu zářily jiskřičky štěstí. Ještě nikdy se s nikým takhle necítil, žádné ženě se nepodařilo v něm probudit tolik citu a porozumění jako Brendě. Nepoznával se. Že by našel starého Kevina, kterého bavil život a věděl, pro co žít a za co bojovat? Byl pyšný na své postavení, ale v hloubi duše toužil po něčem podobném jako Brenda. Že by to bylo tím?

Oběma se v té chvíli honily hlavou podobné myšlenky. Kevin svou odpověď ještě nenašel, ale Brenda neočekávaně ano. Její oči byly okouzleny jeho krásou, temperamentem a inteligencí, zkrátka tím, co z Kevina na první pohled vyzářovalo, ale její srdce vidělo něco jiného. Cítilo, že on je ten sen, který chce uskutečnit.

Během jízdy Kevin potichu pustil cd přehrávač.

„Můžeš to dát víc nahlas, mám Dixie Chicks ráda, poslouchám je od základky.“

„Opravdu? To je zvláštní, málokomu se to líbí,“ překvapeně na ni pohlédl.

„Měla jsem od nich celé album, ale nechala jsem ho v klášteře, když jsem se stěhovala.“

Kevin najel na dálnici a přidal plyn. „Mohla bys otevřít přihrádku?“ řekl zničehonic, ale dál věnoval pozornost řízení.

„Jistě,“ přikývla a otevřela ji.

„Vpravo v rohu je takové červené pouzdro s potiskem.“

„Ano, je tu,“ vytáhla ho a podívala se na Kevinu.

„Otevři ho,“ krátce na ni pohlédl, když přeřadil rychlost.

Brenda ho rozeprnula a našla v něm všechna alba od Dixie Chicks. „To snad ne?“ rozzářily se jí oči. „Jsou tu všechny.“

„Ano, od jejich prvního až do předposledního, alespoň myslím,“ spokojeně sledoval Brendino nadšení. Znovu ho překvapila svou bezprostředností. „Můžeš si je nechat.“

Brenda oněměla. „Cože?“

„Nech si celé pouzdro, mám je zkopírované.“

„Vážně?“

„Ano, vezmi si je. Jsem rád, že se ti jejich hudba líbí.“

„Děkuju ti.“

„Už jsi byla v přístavu v centru Detroitu?“

„Nebyla, navštívila jsem jen ten přístav, kde pracuješ.“

„South Haven na jezeru Michigan,“ upřesnil.

„Ano, to je jeden z největších ve státě Michigan, že?“

„Ano, ale vůbec největší je přímo tady, v centru Detroitu,“ sjel z dálnice a odbočil na most do centra.

Pomalou dojížděli do města. Silnice byly přeplněné, zvuk klaksonů se jim nepříjemně zarýval do uší, lidé neočekávaně přebíhali silnici mimo přechody. Několikrát zastavil na červenou, a když se mu konečně podařilo zajet do přístavu, oddychl si. Aniž by to Brenda tušila, zaparkoval na svém obvyklém místě. Vystoupili z vozu a Kevin se letmo rozhlédl. Byl si vědom toho, co právě dělá, ale nebral to v potaz. Vzal Brendu za ruku a vedl ji davem k přístavu.

Nábřeží se hemžilo lidmi, všude kolem ze stánků voněly smažené a grilované ryby, a když se vydali k molu, uviděli obrovské přepravní lodě, luxusní jachty, rybářské čluny i malé motorové lodky.

Brenda se rozhlížela a Kevin se usmíval. Byl doma, tohle byl jeho život.

„Nádherné, nikdy jsem větší lodě neviděla. Líbí se mi tahle,“ ukázala na jednu z největších jachet.

„Ano, je nádherná. Má tři podlaží, skvěle se postará o dvanáct cestujících a nabízí dokonalé pohodlí. Je to jachta Patnhalassa od světoznámého architekta Normana Fosterera.“

Brenda poslouchala, s jakou chutí a nadšením jí o jachtě vypráví. Líbil se jí jeho vážný profesionální výraz, jako by ta jachta byla jeho. „Jak to, že o ní toho tolik víš?“

V Kevinovi hrklo, ale hned jí odpověděl. „Protože jsem v přístavu vyrostl. Můj otec v něm kdysi pracoval a brával mě často s sebou. Pomáhal jsem mu s údržbou, opravami palub, s čištěním a tak. Vím toho o lodích dost. Pracuju v přístavu, projíždím se na těch nejluxusnějších lodích a většina z nich stála miliardy.“ Snažil se, aby jeho hlas zněl pokud možno skromně.

„Takže tvůj otec pracoval v přístavu?“

Její otázka ho znovu zaskočila. Přál si, aby alespoň část z toho, co jí odpoví, byla pravda. „Ano, od mládí,“ přikývl a schoval si ruku do zadní kapsy džínů.

„Teď už je v penzi?“

„Kdepak, stále pracuje.“ Ukázal prstem na jachtu. „Víš, že měří nejmíň šedesát metrů? Je koncipována jinak než motorové jachty pro movitou klientelu. Její tři podlaží jsou rozdělená úplně novátorsky,“ snažil se rychle odbočit od tématu.

Brenda si úhybného manévru všimla, ale nechtěla nějak vyzvídat, a tak se raději dál zajímala o Panthalassu. „A co ubytování?“

„To je dost idylické. Jsou tam malé kajuty poskytující soukromí i prostorné obytné místnosti. A samozřejmě jako na žádné luxusní lodi tam nechybí bar, restaurace a společenský sál.“

Po malé chvíli mezi nimi zavládlo ticho. Brenda si naoko prohlížela okolí, ale ve skutečnosti přemýšlela. Myslela na své zásady, které jí pomalu a jistě opouštěly. V Kevinově přítomnosti si připadala jako jiný člověk. Jeho inteligentní jednání a nenápadná dominance si ji podmaňovaly, ale zatím nedokázala odhadnout, jaký doopravdy Kevin je.

Kevin se najednou zastavil, něco ho napadlo. „Vrátíme se zpátky? Chtěl bych ti něco ukázat.“

„Dobře, a copak to bude?“

„Uvidíš. Budeme se tam cítit jako v ráji,“ chytil ji za ruku a vedl ji zpátky do centra.

Kráčeli spolu po River Walk. Cestou míjeli vzrostlé stromy, lavičky a nejrůznější sochy. Povídali si o rozličných věcech, o památkách a historii města. Pak došli k parku, v němž se nalézalo Kevinovo překvapení.

„Tak jsme tu. Už jsi tady někdy byla, Brendo?“

„Ne, bydlím tady už skoro dva roky, ale za celou tu dobu jsem neměla příležitost projít si centrum ani okolí.“

Kevin ji nepřestával držet za ruku a společně vstoupili do oázy. Na první pohled ji okouzly květiny, které hrály mnoha barvami. Přistoupila k nim a rozhlížela se. Byla tam spousta okrasných stromků a fontány, které stříkaly vodu rovnou do hojnosti květin. Nedal se přehlédnout ani nádherný výhled na břeh řeky a modrou hladinu. Brenda se cítila jako v ráji; přesně jak to nazval Kevin. Dlouho jí nebylo tak příjemně.

„Co tomu říkáš?“ Poskočilo jí srdce, když za sebou zaslechla Kevinův hlas. Otočila se k němu. Stál ve stínu břízy v hustém trávníku u fontány, obklopené záhony zlatých lilií. Usmíval se a upřeně ji pozoroval. Nasucho polkla, jeho líbezný pohled pronikl až do hloubi její duše. Zůstala jen tak tiše stát mezi bílými růžemi. Je tak krásná, prolétlo mu hlavou při pohledu na ni. Ten krátký moment upřených pohledů stačil na to, aby si oba dva přiznali, co cítí.

Brenda k němu s nepatrným úsměvem vykročila a zůstala stát asi dva metry od něj: „Měl jsi pravdu, je to tady kouzelné. Nikdy mě nenapadlo prohlédnout si River Walk, neměla jsem na to čas, a když k tomu byla příležitost, využila jsem ji k odpočinku. Myslím, že je na čase, abych něco změnila,“ přiznala a posadila se k fontáně na lavičku.

Kevin se posadil vedle ní. „Od dnešního dne se toho může změnit hodně, Brendo. Myslím, že bychom ty tvé odpočinky měli nahradit relaxací tady v parku nebo na jachtě v South Havenu,“ mírně se usmál, ale v očích mu zahlédla hloubku. Nedokázala mu odpovědět, jen přikývla a sledovala, jak se k ní pomalu

naklání. Něžně se dotkl jejích lesklých rtů, párkrát ji jemně políbil, a přitom se snažil opanovat. Věděl, jak je Brenda plachá, nechtěl ji vystrašit. S Brendou se ale točil celý svět. Připadala si, jako by se vznášela na obláčku. Po malé chvíli ji Kevin vzal do náruče a vášnivě políbil. Nedokázal svou touhu ovládnout.

Brenda se zcela oddala svým citům. Nikdy ji žádný muž takto smyslně nepolíbil, žádný ji takto neobjímal. Přála si, aby ta chvíle nikdy neskončila.

„Mám pro tebe ještě jedno překvapení, Brendo. Chci, aby dnešní den stál za to,“ řekl Kevin hlasem zjitřeným touhou.

„A jaké?“ zvědavě se ho zeptala. Kevin jí s úsměvem na tváři odpověděl: „Pojedeme do přístavu a trochu se pobavíme,“ postavil se a nabídl jí ruku.

Brenda mu pohlédla do očí, ještě stále byla trochu nervózní. Avšak jeho podmanivý pohled ji doslova ovládl. Vložila svou ruku do jeho, jako by se mu chtěla navždy odevzdat celým svým srdcem i duší. S jeho pomocí se postavila a byla připravená k odchodu, ale Kevin ji v té chvíli znovu nečekaně přitáhl k sobě a políbil. Vložil do toho polibku veškerou svou dychtivost. Majetnický ji k sobě přitiskl, jednou rukou ji objal kolem zad a druhou se dotýkal její hebké tváře. Brenda byla v pokušení, už od jejich prvního polibku byla přesvědčená o tom, že jen tento muž ji dokáže ovládnout. Neudržela svou touhu a také ho objala.

Po chvíli se jí Kevin podíval do očí a jeho pohled byl nekonečně hluboký. Na rtech se mu objevil jemný úsměv, jako by jí jím chtěl něco povědět. Rozbušilo se jí srdce. Naposledy ji něžně políbil, pohládl ji po zádech a pak ji chytil za ruku. „Jdeme?“

„Ano,“ přikývla. Když vykročili zpět k centru, hlavou se jí honily různé myšlenky a pocity. Najednou jako by necítila půdu pod nohama, jako by ji okolní svět nezajímal. Na nic nedokázala myslet, jen se nechala unášet svým štěstím.

Než nastoupili do auta, Kevin se neopomenul rozhlédnout po okolí. Chtěl se vyhnout místnímu tisku The Detroit News, kterému muž, jako byl Kevin Larusso, nikdy neunikl. Na moment se starostlivě zamyslel nad tím, co by o něm asi tak novináři napsali, kdyby ho uviděli s neznámou ženou, a ještě k tomu tak všedně oblečenou.

Když se rozjel do South Havenu, hlavou se mu honily výčitky, jak Brendu obelhal. Nechtěl jí své postavení zapírat, ale najednou ho dostihl strach. Co se stane, když jí o sobě povím pravdu? přemýšlel za jízdy. Jaká by byla její reakce? Chovala by se ke mně pořád stejně, nebo by mnou pohrdala? Co kdyby se se mnou nechtěla už vídat? Nechtěl o ni přijít.

Dojeli spolu do přístavu. Zastavil na veřejném parkovišti a vydali se k molu. „Už jsi jela na vodním skútru?“

„Ne, ještě ne,“ zavrtěla hlavou. Kevin z mola plavně seskočil do černobílého žihadla, nejdřív něco kontroloval a pak pohlédl na Brendu. „Tak pojď za mnou, zlato,“ vyzval ji vesele a nabídl jí ruku.

„Takhle?“ podivila se. „Vždyť budeme mokří.“

„Je kolem pětatřiceti stupňů, na slunci uschneme. Bude se ti to líbit, uvidíš,“ ujistil ji.

Brenda se odhodlala a nastoupila k němu. Posadila se za něj, chytila ho kolem pasu a pak ji něco napadlo: „A to si můžeš jen tak přijít a půjčit si skútr? Vždyť jsi to ani nikomu neohlásil!“

„Měl jsem to dopředu domluvené.“

„Aha? Takže to znamená, že sis naplánoval celý den?“

Kevin se v duchu usmál a nahlas řekl: „No... Vlastně ano. Je na tom něco špatného?“

„Asi ne, záleží jen na tom, co všechno je součástí tvého plánu.“

Kevin se k ní natočil. „Nech se překvapit, ale můžu tě ujistit, že žádné nekalé záměry v tom nejsou,“ řekl přesvědčivě. „Jsi připravená?“

„Na co?“

„Na super jízdu,“ zvolal nadšeně, nastartoval a rozjel se po jezeře.

Pro Brendu to byla neuvěřitelná projížďka. Pevně svírala Kevinu a rozhlížela se kolem sebe. Vlny se klidně pohupovaly, slunce ji příjemně hrálo do zad, ale nejvíce ji fascinovaly Kevinovy vlastnosti, které pomalu poznávala. Na obyčejného muže byl až moc sebejistý, vzbuzoval veliký respekt. Ale Brenda tomu nevěnovala takovou pozornost jako jeho temperamentu a upřímnému úsměvu, ze kterého se jí pokaždé rozbušilo srdce.

Po nějaké chvíli Kevin vypnul motor. Otočil se k Brendě a prohlížel si její obličej i mokré oblečení. Oba se ve stejný moment rozesmáli. „Vidíš, říkala jsem ti, že se namočíme.“

„Já vím, máš mokré i vlasy,“ culil se Kevin. Brenda si přehodila polovinu zmáčených vlasů přes rameno. Sahaly jí až k břichu a neposlušně se jí lepily na mokrou košili. Kevin si ji škádlivě prohlížel, pomalu se k ní naklonil a pomohl jí přehodit druhou část vlasů barvy slunce na záda. Přitom se něžně dotýkal Brendina ramene a jeho pohled se zastavil v jejích modrých očích. Brenda zvažněla, sledovala, jak se k ní Kevin naklání, a když se dotkl jejích smyslných rtů, sklopila dlouhé světlé řasy a poddala se vášnivému polibku.

Společný den byl pomalu u konce. Po úžasné vyjížďce následovala ještě romantická procházka po molu. Slunce pomalu zacházelo a poslední záře paprsků se jim odrážela v očích. Jiskra touhy v Kevinových pohledech nacházela svou

ozvěnu v Brendiných. Při každém polibku, úsměvu i pěkném slovu si byla stále jistější svými pocity, které postupně plnily celé její srdce.

Už za šera odvezl Kevin Brendu domů. Během loučení se několikrát políbili a dohodli si další schůzku. A když Kevin nasedl do auta a odjížděl, byl v tom až po uši. S úsměvem na rtech se rozjel po dálnici. Celou cestu přemýšlel nad dnešním dnem. Nad tím, jaké ho potkalo štěstí, kterého se vlastně bál. Myslel na to, jak vysoké je jeho postavení, kam až ho tohle riziko může přivést a jaké to může mít bolestivé následky. Kevin byl muž činu, nechtěl Brendě ublížit ani ji obelhávat. To bylo silně proti jeho zásadám, ale v hloubi svého nitra věděl, že už je pozdě na návrat, a to ho znepokojovalo.

Tentýž večer byla Emily na večeři u Todových rodičů. Todův otec, Noah Walker, byl úspěšný bankéř a na rodinnou večeři pozval pár svých přátel, kteří patřili ke stejným společenským kruhům. Byl mezi nimi i Jason Brett, který seděl naproti Emily. Po bohaté večeři přišel na řadu výtečný dezert, u kterého začali muži debatovat o své práci a ženám nezbylo nic jiného, než svým mužům naslouchat. „Jasone, jak se ti vede v práci?“ zeptal se ho se zájmem Noah.

„Investice jdou skvěle, minulý týden jsem koupil pár akcií a prodal jsem je za dost vysokou cenu. A jak se daří u vás v bance?“

„Ale nic neobvyklého, analyzoval jsem pár požadavků a možnosti finančního plánování a taky jsem identifikoval několik nových obchodních příležitostí. No prostě pořád spousta práce.“

„To vám věřím,“ odpověděl mu znalecky Jeffrey Brooks, který se zabýval finančním poradenstvím. Jeffrey byl také dlouholetým přítelem rodiny Walkeroých, Noah i jeho žena Jessica si ho velmi vážili.

Po dezertu se všichni přemístili do obývacího pokoje, zařízeného v rustikálním stylu s impozantním krbem. Muži se posadili do pohodlných pohovek a vedli konverzaci plnou politiky. Popíjeli brandy a vyměňovali si různé názory. Ženy spolu s Emily se posadily v salóнку a při sklence bílého vína rozebíraly své nové účesy a nehty. Emily si s nimi docela rozuměla, společenské dýchánky ji vábily.

Po chvíli se jedna z dam zmínila o místním miliardáři Jimovi Larussovi. „Tenhle týden bude v jachtařském klubu ples. Pořádá ho syn Jima Larusse, bude to prý výjimečná událost.“

„Opravdu? A kdopak to je, ten Larusso?“ zeptala se zvědavě Emily a upila vína.

„Ty neznáš Larussovi? Jsou to nejuznávanější a nejbohatší lidé v Detroitu, a nejen tady. Vlastní ve Spojených státech spoustu přístavů.“ Do této chvíle jsem o nich nic neslyšela, to je zvláštní, pomyslela si Emily.

„Na ten ples musíme jít. Doufám, že půjdete s Todem s námi,“ zaradovala se Jessica a dotkla se Emilyina ramene. Emily přikývla a napadlo ji, že ten známý Larusso musí být majitelem té překrásné jachty, na kterou je nedávno pozval Kevin.

Druhý den ráno se dívky setkaly na nemocniční chodbě. Emily Brendě radostně hlásila: „Ani nevíš, jak jsem se těšila na dnešní den.“

„A co se událo tak výjimečného? Celá jen záříš, Emily.“

„Byla jsem pozvaná na ples a hádej, kde se bude konat?“

„To netuším.“

„V jachtařském klubu v South Havenu. Bude to výjimečná událost, Walkerovi dostali především pozvánku, na které je uveden Tod a já jako jeho partnerka. Ples se pořádá na nové obrovské luxusní lodi Larussových a moc bych si přála, abys šla se mnou,“ vychrlila ze sebe nadšeně Emily. Brenda na ni vytřeštila své velké modré oči. „Zbláznila ses? Co bych tam, proboha, dělala?“

„Dělala bys nám doprovod, jako naše přítelkyně.“

„Nezlob se, Emily, ale to nemůžu přijmout.“

„Ale proč ne? Bude to určitě zážitek.“

„To jistě ano, ale nemůžu tam jít z mnoha důvodů. Za prvé nemám pozvánku a za druhé...“

„A za druhé nic,“ přerušila ji Emily. „Prostě s námi půjdeš, a basta. A mohla bys sebou vzít i Kevina, co říkáš?“

„No... To nevím, jestli by se mnou šel na takový ples. Myslím, že bude nejlepší, když půjdeš pěkně sama s Todem a pořádně si to užijete.“

„Uvidíme,“ zazubila se na ni Emily.

Došly spolu do sesterny, Emily se posadila k malému stolku a Brenda nalila z termosky kávu. „A jaké bylo včerejší odpoledne?“ zeptala se zvědavě Emily. Brenda položila na stůl dva šálky s kávou a pousmála se.

„Pěkné. Byli jsme s Kevinem v restauraci a pak v přístavu.“

„A jaký je? Jak se k tobě choval?“

Brenda upila z šálku a začala Emily vykládat o překrásném odpoledni, které zažila s Kevinem. Nepopisovala detaily, avšak každá její věta prozrazovala, jak jí na něm záleží.

Kevin byl v té chvíli v otcově pracovně a finišoval s ním přípravy na ples. „Takže to bychom měli. Pozvánky jsi odeslal všechny?“ zeptal se ho Jim a ukládal nějaké papíry do zásuvky. Kevin seděl na kožené sedačce a hleděl zamyšleně před sebe. „Je na ní něco zvláštního?“ vyrušil ho otcův hluboký hlas.

„Cože? Na ní?“

„Ano, na té skříní. Vždyť mě vůbec nevnímáš, Kevine. Co je to s tebou?“ díval se na něj Jim podezřívavě.

„Nic, tati, nic se neděje,“ ujistil ho Kevin, předklonil se a opřel se lokty o stehna. Ruce spojil k sobě a lehce tleskl, jako by se chtěl probudit. „Je to všechno, tati?“

„Ano, vše je zařízené. A co pozvánky? Odeslal jsi je všechny?“

„Jistěže. Budeš ještě něco potřebovat, tati?“

„Ne, už ne, ale nač ten spěch?“ Kevin pohlédl na hodinky, bylo kolem třetí odpoledne. „Chtěl jsem jet do přístavu,“ postavil se k odchodu.

„Dobře, tak jeď, uvidíme se u večere.“

„Jistě, tak ahoj, tati.“ Pospíchal do svého pokoje, aby se převlékl. Sundal si černé sako a lesklou bílou košili. Oblékl si bavlněné tričko, které nosil rád do přístavu, a ošoupané modré džíny. Bože, co jsem to jen provedl? Musím jí říct pravdu! Tajemství, které skrýval před Brendou, ho trápilo.

Kevin zatroubil Brendě pod okny. Vykoukla a radostně za ním vyběhla ven. Kevin ji přivítal něžným polibkem. Tentokrát jeli rovnou do South Havenu. „Jak se ti dnes vedlo v nemocnici?“ vyptával se jí při jízdě.

„Dobře. A jak ses měl ty?“

„Ušlo to, měl jsem hodně práce.“

„V přístavu?“

„Ano, v přístavu,“ zopakoval po ní a lehce stíkl volant. Nedokázal se na ni podívat, pohlédnout jí do očí a lhát. Snažil se přijít na způsob, jak by jí mohl o sobě říct pravdu, ale pochybnosti to všechno převážily.

V přístavu spolu nastoupili na jachtu a vypluli na jezero. Kevin měl rád soukromí a procházet se po městě pro něj bylo dost riskantní. Hlavně se obával toho, aby Brenda nenašla v detroitském deníku fotografii úspěšného mladého obchodníka Kevina Larusse.

V přístavu strávili celé odpoledne. Projeli se po jezeře, Kevin ji nechal řídit loď, a přitom si spolu povídali, smáli se a vzájemně se poznávali. „Jak dlouho tu pracuješ?“ zeptala se ho Brenda, když opět přirazili ke břehu.

„Od školy. Do práce v přístavu mě zasvětil táta a taky jsem to sám chtěl. Vždycky mě to fascinovalo. A co ty? Co by sis v životě přála dělat?“ zeptal se a posadil se na koženou pohovku. Brenda si sedla vedle něj.

„Když jsem přijela do Michiganu, v první řadě jsem si chtěla najít byt a práci. Osamostatnit se a začít si budovat vlastní život,“ konstatovala s pohledem upřeným před sebe. „Chtěla bych něco dokázat, Kevine. Nechci takhle žít, každý den je pro mě stejný. Víš, je to neustálý stereotyp; chtěla bych to změnit,“ svěřila se mu.

Kevinovi se hlavou honila spousta myšlenek. I když nikdy o ničem takovém neměl důvod přemýšlet, přesto jí rozuměl. Opřel se zády o opěradlo a přitáhnul si ji blíž k sobě.

„Věřím, že se ti všechna tvá přání vyplní,“ pevně jí pohlédl do očí a políbil ji. Jeho odpověď měla ale dva významy. Jeden z nich byl, že jejím snům opravdu věřil, a druhým byla jeho představa, jak by se jí ze dne na den mohl změnit život, kdyby jí o sobě prozradil pravdu. Se mnou bys mohla uskutečnit veškeré své sny, pomyslel si v duchu. Ale jak? Jak jí to mám povědět, když mám strach?

„Nemáš hlad, Bren?“ zeptal se jí po chvíli.

„Trochu,“ přikývla.

„Tak tě zvu na večeři,“ postavil se. Brenda se pousmála. „A co kdybychom si jen něco koupili tady v přístavu?“

„Chceš zůstat tady?“

„Ano, je tu příjemně. Ale nerada bych, abys měl potom nějaké problémy.“

„Nemusíš se obávat,“ polkl a v duchu zaklel. „Dobře, půjdeme si něco koupit a pak můžeme dál lenořit,“ souhlasil.

Bok po boku kráčeli ven z jachty. Cestou se smáli a vzájemně si klopytali o nohy. Zbytek dne strávili na lodi, povídali si, užívali si jeden druhého a taky překrásného výhledu na skaliska. Brenda byla neskutečně šťastná.

Nastal den plesu. Všichni vážení a zámožní obyvatelé města, kteří byli pozvaní, se připravovali. I Kevin se ve svém pokoji oblékal do nového obleku. Stál před zrcadlem a vázal si kravatu. Od prvního rande s Brendou uběhly dva týdny. Za tu dobu se více sblížili. Brendina ostýchavost i plachost pomalu mizely. Pokaždé, když pro ni Kevin přijel, jí zářily oči. Svou přirozeností a čistou duší dokázala Kevinovi, jaká může být opravdová láska. Kevin měl spoustu žen, ale nikdy nebyl do žádné opravdově zamilovaný; žádné z nich nedokázal otevřít své srdce. U Brendy to bylo jiné. Cítil se v její blízkosti sám sebou. Nezapomínal na své vysoké postavení a ani na svou velkou lež, kterou si denně vyčítal, ale čím více času s ní trávil, tím horší pro něj bylo se přiznat.

Uhladil si kravatu, pohlédl na sebe do zrcadla a před očima měl Brendu. Na moment si představil, jaké by to asi bylo, kdyby ho doprovázela na ples jako jeho partnerka. Zamyšleně vyšel z pokoje.

Jim a Julia už byli v přístavu a vítali hosty. Když Kevin vystupoval z nové stříbrné corvetty, uviděl svého dobrého přítele Santiaga, jak mu kráčí v ústřety. Srdečně se s ním přivítal a společně se vydali k lodi. Byla skutečně luxusně vybavená a pojala až čtyři sta lidí. Měla čtyřicet dva apartmánů, prvotřídní restauraci, fitness centrum, palubu na opalování s velkým bazénem, salón, bar s klavírem a vyhlídkovou palubu, odkud bylo možné pozorovat ryby plavoucí těsně pod hladinou.

Oslava se konala na palubě se žlutočerveně nasvícenými okraji. Stoly byly prostřeny sněhobílými ubrusy a obložené jen tím nejvybranějším jídlem a pitím. Společenskou atmosféru podkreslovala příjemná hudba a bavící se hosté.

Kevin se na palubě ihned začal vítat s hosty. Přikročil ke stolu plnému známých a příbuzných, postavil se vedle svého otce a zdvořile pronesl: „Přeji všem dobrý večer!“ Mírně se uklonil jako pravý gentleman a posadil se.

„Kevine, synu, rád bych ti představil pana Johnsona a jeho dceru.“ Kevin se postavil a podal ruku staršímu urostlému muži.

„Dobrý večer, těší mě.“

„Potěšení je na mé straně. Rád bych vám představil svou dceru, Kevine.“ Kevin se k ní obrátil, natáhl ruku na přivítanou, a když mu Jill podala svou, nemohl si nevšimnout jejich zelených kočičích očí.

„Rád vás poznávám, slečno.“

„Já vás také.“ Její vláčný pohled ho zarazil. Pak se posadil zpět na své místo.

„George Johnson je ministr průmyslu a obchodu z Belgie,“ vysvětlil Kevinovi jeho otec a společně se zapojili do diskuse o reformě uznávání profesních kvalifikací, kterými se momentálně Johnson zabýval.

Během celého rozhovoru si Kevin všiml občasných pohledů úchvatné tmavovlasé Jill. Nevěnoval tomu zvláštní pozornost, ale jeho matka ano. Když se Jim s přáteli přemístili o dva stoly dál ke známým, matka si přisedla ke Kevinovi. „Je to překrásná oslava, synku. Velmi se vám s otcem povedla.“

„Ano, to je.“ Vtom si všiml matčina zvláštního pohledu. „Copak se děje, mami?“ Julia se jemně pousmála a naklonila se k němu blíž.

„Všimla jsem si, jak se na tebe slečna Johnsonová dívá. Je moc hezká a velmi vzdělaná. Proč ji nepozveš na skleničku? Myslím, že na to celou dobu čeká.“

„Proboha mami, už zase?“ sáhl jí něžně na ruku. „Podívej, právě dorazila teta Clara, půjdu ji přivítat,“ snažil se využít situace. Nechtěl své matce odporovat, vždy pro něj chtěla jen to nejlepší, ale nepřál si, aby se mu pletla do soukromí.

„Počkej, synku, doufám, že tu milou slečnu nebudeš přehlížet? Copak se ti ani trochu nelíbí?“

Kevin se postavil k odchodu, lehce se k ní naklonil a tiše jí odpověděl: „Půjdu teď pozdravit tetu Claru, ano? A potom tu slečnu pozvu na skleničku, ale ať tě ani nenapadne si s ní o mně povídat, až si k ní přisedneš.“

Julia mu mateřsky položila ruku na předloktí: „Ovšem, neměj obavy, synku.“

Kevin už tušil, co znamenala odpověď jeho matky. Neměl jí to za zlé, určitě by si už přála snachu anebo možná i vnoučata, ale na něco takového nebyl Kevin ještě připraven. Jeho práce pro něj byla přednější.

Na ples dorazila i rodina Walkerových a s nimi Emily. U vchodu je přivítal Jim Larusso a věře jim popřál příjemnou zábavu. Emily stála po boku Toda a nevěřícně se rozhlížela po vši té kráse kolem. Když se přivítali s přáteli a posadili se ke stolu, snažila se Emily trochu vzpamatovat.

„Jak se ti tady líbí, miláčku?“ usmíval se na ni Tod.

„Je to tady nádherné, opravdu překrásné,“ rozhlížela se po palubě.

Kevin se procházel po lodi a co chvíli se zastavil, aby přivítal hosty a popovídal si s nimi. Když se zábava rozproudila, odešel k baru. Dal si brandy a se sklenicí v ruce se rozhlížel. Díval se do prázdna; myslí byl úplně někde jinde. Vzpomínal na Brendu, na jejich poslední schůzku, jak spolu dováděli na pláži. Měl před očima její úsměv a radost; s jakou ladností ho objímala a líbala. Najednou zahlédl opodál povědomou osobu.

Tod stál kousek od něj, a když se otočil, měl Kevina před sebou jako na dlani. Je to možné? Já to tušil, pomyslel si Tod, když k němu krácel. Prohlédl si ho od hlavy až k patě. Už na první pohled bylo zřejmé, že tento muž nemůže být obyčejný údržbář.

„Dobry večer, Tode, rád tě vidím.“

„Nazdar, Kevine. Jakpak se ti daří? Vidím, že skvěle,“ v jeho hlase zazněl sarkasmus. Opřel se vedle něj o bar.

Kevin si uvědomil, co se Todovi asi honí hlavou, a tak se rozhodl říct mu pravdu. „Tode, chtěl bych se ti omluvit...“ ale Tod mu hned skočil do řeči: „Víš, Kevine, dost mě to překvapilo. Můžeš mi, prosím, vysvětlit, proč jsi nás tak obelhal? Vzal jsi nás na projíždku jachtou, na rybaření, a předstíral jsi, že jsi někdo jiný? Už od prvního setkání jsem měl podezření. Byl jsi mi strašně povědomý.“

„Víš, byla to spíš taková náhoda. Zhlédl jsem Emily a Brendu, jak si prohlížejí moji jachtu, a chtěl jsem jim udělat radost. Ale pak jsem se zakoukal do Brendy. A když jsem se s ní začal vídat a trochu ji poznal, dostal jsem strach. Báł jsem se, že když jí povím pravdu, uteče mi.“

„To je tedy hezké. A co míníš dělat dál? Až se to dozví Brenda... víš, co to s ní udělá?“ Kevin se nadechl, nervózně si přejel prsty po nose a řekl: „Tuhle otázku si kladu každý den. Ale povím jí to. Počkám na pravou chvíli a čas. Velmi mě mrzí, že jsem vás všechny oklamal. Takové jednání nemívám ve zvyku.“

„To si myslím. Znáám Brendu velmi dobře a doufám, že jí neublížíš. Ona by si to nezasloužila.“

Kevin vnímal, s jakou naléhavostí to Tod vyslovil, ale než se stačil vyjádřit, překvapila je Emily. „Zlato, tady jsi,“ přikročila k Todovi. Pohlédla na muže, který stál vedle nich, a nevěřila vlastním očím. „Kevine?“ vydechla s nepochopením.

Kevin se provinile usmál. „Ahoj, taky tě rád vidím.“

„Promiň, ale nemohla jsem tě poznat...“ nenalézala další slova.

„Miláčku, Kevin by se ti rád představil celým jménem.“

„Tode...“ rázně zasáhl Kevin.

„Myslím, že by měla vědět, kdo doopravdy jsi.“

„O co tu jde? Vůbec vám nerozumím,“ přerušila je zmateně Emily.

„Promiň, Emily, ale mé celé jméno je Kevin Larusso.“ Emily na něj zůstala zírat s pootevřenými ústy. „Cože?“ vyhrkla zaskočeně.

Kevin se dal do vysvětlování, ale Emily si stála za svým a nenechala ho domluvit. „Promiň, Kevine, Brenda je moje kamarádka a já ji nemohu nechat obelhávat.“

„Emily, Emily... nech mě to, prosím, dopovědět. Přísahám, že jí povím pravdu. Záleží mi na ní a nechci, aby se to dozvěděla od někoho jiného, nechci ji ztratit. Prosím vás, slibte mi, že jí to nepovíte!“ Nevěřil svým vlastním uším. Poprvé v životě se někoho o něco prosil, ale kvůli Brendě to musel udělat, jinak hrozila katastrofa.

Na jeho naléhání mu to Tod s Emily nakonec slíbili. Kevin s Todem se pak bavili o něčem jiném, ale Emily měla v hlavě zmatek. Na jednu stranu byla ráda, že si Brenda vybrala zrovna muže jako Kevin, ale na druhou stranu se bála, jak to všechno dopadne.

6

Po celý večer se Kevin snažil usmívat a bavit, ale od chvíle, kdy spatřil Toda a Emily, byl myšlenkami jinde. I nadále se věnoval hostům, ale v duchu se nemohl dočkat, až ples skončí a pojedou domů.

Od večírku uběhlo pár dní. Jednou po práci Emily Brendu zaskočila zprávou, že v nemocnici končí. Tod jí v centru města koupil obchod s oblečením, jen aby s ní mohl trávit více času. Brenda z té novinky moc nadšená nebyla. Představa, že se s ní nebude vídat tolik, kolik měly ve zvyku, ji mrzela, ale chápala, že její vztah s Todem je mnohem vážnější než její s Kevinem. Přála své kamarádce jen to nejlepší, a když přišel den, kdy Emily svůj obchod poprvé otevřela, Brenda byla s ní.

„Máš to tady hezké, Emily, a obchod stojí na dobrém místě. Budeš tu mít hodně zákazníků.“

„Doufám, že máš pravdu. Ani nevíš, jak mi budeš chybět, Brendo.“

„Ty mně taky, ale můžeme se přeci vídat po práci.“

„To si piš, kamarádko,“ objala ji Emily. Posadily se spolu na malou pohovku a Emily se jí zeptala: „A co ty a Kevin? Už pár dní jsi o něm nemluvila.“

Brenda se pousmála: „Kevin je moc hodný. Vídáme se každý den, je pozorný a ohleduplný. Zamílovala jsem se do něj, Emily, jsem do něj blázen.“

Emily se v duchu naježila. Od plesu už je to skoro týden, ale Kevin Brendě stále nepřiznal, kým je. Emily měla Brendu velmi ráda a cítila nutkání povědět jí pravdu, ale slíbila Kevinovi, že mu dá příležitost, aby jí to řekl sám. „A co k tobě cítí on?“

Brenda se nad tím zamyslela a zadívala se Emily do očí: „Myslím, že ke mně cítí to samé. Sice jsme si to ještě neřekli, ale v některých chvílích mu to čtu v očích.“

Emily pozorně naslouchala, ale její předtucha byla čím dál zlověstnější. Obávala se, aby se to Brenda nedozvěděla z tisku nebo od někoho jiného, a zároveň se cítila velmi provinile. Nikdy před Brendou nic netajila. Teď se ale bála, že kdyby jí řekla pravdu, zničila by její šanci nežít už osamoceny život.

Kevin byl v přístavu a zařizoval přepravu nových automobilů. Po práci se zajel domů převléct, a když krácel po schodech do uvítací haly, potkal matku.

„Ahoj, měl bys chvilku?“ pozdravila ho Julia.

„Jistěže. Děje se něco?“ podivil se jejímu ustaranému pohledu.

Julia zašla do obývacího pokoje a posadila se do svého oblíbeného křesla. Kevin se posadil na kraj sedačky hned vedle ní. „Tak povídej, mami, co se děje?“

„Doufám, že nic, synu. Jen mám o tebe starost, pověz, trápí tě něco?“ Kevin zůstal hledět do matčiných hnědých očí, vzal ji za obě ruce a jemně je stiskl. „Nic mě netrápí, maminko, pročpak ty obavy?“ Ale cítil se trochu provinile.

„Kevine, vidím do tebe a poznám, když není něco v pořádku,“ řekla chlácholivě. Když se na něj matka dívala tímhle pohledem, nedokázal jí lhát. Vždycky svým rodičům říkal pravdu, ale tentokrát byl na velkých pochybách. „Máš snad nějaké problémy v práci?“ sledovala Kevinův pohled, který se na moment obrátil k zemi.

„Ne, nemám. Nedělej si zbytečné starosti, maminko. Všechno je v pořádku,“ vzhlédl k ní a pousmál se.

„No dobře, ale jsi v poslední době tak zamyšlený. Celý den tě s tatínkem nevidíme, odejdeš ráno a vrátíš se až večer. Vždycky jsme společně večereli...“

Kevin jí rychle odpověděl: „Já vím, ale opravdu v tom nic není, mami. A co se týče večere, dneska přijdu včas, ano?“ Snažil se svou matku uklidnit, ale když se s ní rozloučil, odešel z pokoje s tíhou na srdci. Takhle to dál nejde, musím říct Brendě pravdu, a to ještě dnes, pomyslel si, když vycházel z domu a nasedl do svého chevroletu.

Po jeho odchodu přišel za Julií Jim. Postavil se za křeslo, naklonil se k ní a objal ji kolem ramen. „Promluvila sis s ním, drahá?“

„Ano, Jime, ale něco mi tu nehraje. Kevin je poslední dobou nějak jiný.“

„Abych ti řekl pravdu, také mně tu něco neseď. Chová se podivně, a to jeho auto! Naposled jsem ho viděl vytáhnout chevrolet, když dokončil Harvard.“

„Mám o něj strach, Jime.“

Jim svou ženu pohladil po tváři. „Neměj, miláčku. Já na to přijdu. Myslím si, že je v tom nějaká dívka.“

„Ale to by nám snad něco řekl? Něco takového by přece netajil.“

„Nevím, ale nic nekalého v tom nebude. Nedělej si takové starosti, náš syn je inteligentní a rozumný muž.“ Julia přikývla, ale v hlavě se jí motaly myšlenky. „Pojď, dáme si spolu kávu a ty už to pusť z hlavy,“ nahnul se k ní blíž a políbil ji na tvář.

Jim svou ženu velice miloval; snažil se svou rodinu udržovat v harmonii a vzájemně úctě. Byl to nesmírně spořádaný člověk.

Kevin jel vyzvednout Brendu. Zastavil před jejím domem, a než vystoupil, chvíli poseděl v autě. Zapřel se hlavou o opěradlo a zamyslel se. Celé ty tři týdny, které strávil s Brendou, ho trápily výčitky svědomí. Párkrát se pozdě po půlnoci probudil a přemýšlel stále dokola a dokola jako blázen. Po chvíli se odhodlal vystoupit z auta. Byl rozhodnutý povědět jí o sobě pravdu.

Brenda ho tentokrát pozvala nahoru. Kráčel po schodech do druhého patra, a když se Brenda objevila ve dveřích bytu, rozbušilo se mu srdce. Uvítala ho s úsměvem na tváři; s tím rozkošným úsměvem, který ho tak oslňoval. Vešel do malého bytu s jedním pokojem a kuchyňkou. „Ahoj,“ políbil ji.

Z lehkého doteku jeho rtů se jí rozechvělo celé tělo. Přála si cítit jeho silnou náruč a nikdy z jeho objetí nevyjít. „Posad se, dáš si něco?“ sledovala jeho pronikavý pohled. Kevin jí hleděl do očí, jednou rukou ji držel okolo pasu a druhou pomalu sjížděl po zádech stále níž. „Sluší ti to.“

Brenda cítila, jak jí rudnou tváře. Kevin se k ní znovu naklonil se vši vášní, touhou i citem, které v sobě ukrýval. Políbil ji. „Musím ti něco říct, Brendo,“ vypadlo z něj zničehonic a o krok ustoupil.

„A co?“ Kevin se posadil na pohovku pokrytou červenou dekou. Hledal slova a při tom se nenápadně se rozhlížel po pokoji. Nikdy ještě žádný takový podnájem nenavštívil a neviděl tak skromný nábytek. I když nebyl na takovou úroveň zvyklý, byt byl čistý a voňavý. Všiml si police naproti, zarovnané spoustou knih. Na pravé straně stála jednolůžková, pečlivě ustlaná postel a vedle ní šatní skříň s nočním stolem. Podlahu pokrývalo trochu ošoupané lino.

Brenda nalila do dvou sklenic limonádu a posadila se naproti němu do křesla. „Tak copak mi chceš povědět?“ Kevin k ní vzhlédl a zalila ho záře. Její úsměv a rozzářené oči mu zatajily dech. Nenalézal slova. On, který byl vždycky tak výřečný a pohotový. Zastihla ho neuvěřitelná zmatenost, napil se trochu limonády, a aby přerušil napjatou chvíli, chraptivě vyslovil: „Zapomeň na to, mám pro tebe malé překvapení.“ Jsi zbabělec, obyčejný zbabělec! zaklel v duchu.

„Jaké?“ přehodila si nohu přes nohu. Měla na sobě modré džíny a zelené upnuté tričko s výstřihem. Zvýrazňovalo její plná ňadra. Kevinovi sklouzl pohled do jejího dekoltu. Vlasy měla rozpuštěné, přehozené přes levé rameno. Leskly se jako rozpálené slunce. Nasucho polkl. „To ti nemohu říct, pak by to nebylo překvapení.“

Brenda si ho také zálibně prohlížela. Měl na sobě džíny, které tak rád nosil, a bílé tričko. Působil v něm velmi mužně. Postavil se; připadalo jí, jako by svou přítomností a omamnou vůní zaplnil celý pokoj. Dvěma kroky k ní popošel a natáhl k ní ruku. „Jsi připravená?“ jiskřilo mu v očích. Na co? Jsem – ne, nejsem. Proboha, zachvěla se pod vlivem představ, které se jí honily hlavou od chvíle, kdy vešel do bytu. Kevin si všiml jejího výrazu.

„Můžeme jít?“

„Ovšem.“ Postavila se. „Kam půjdeme?“ Kevin pohlédl na hodinky, bylo po šesté večer. „Do přístavu.“

Vedl ji do svého jachtařského klubu a celou dobu myslel na svou zbabělost. Zase jí nedokázal říct pravdu. Čeho se vlastně tolik bál?

Pomaloučku se stmívalo, nebe bylo bez mraků a poslední paprsky slunce se odrážely na jezerní hladině. Kráčeli spolu po molu a zastavili se až před jednou z nejluxusnějších a nejdražších lodí. „Moje překvapení je uvnitř, Brendo.“

„Počkej, ale jak to že –?“

Kevin ji zarazil. „Žádné otázky ani obavy, prosím. Jen pojď.“

Nerozuměla tomu. Držel ji za ruku a vedl ji na loď snů. Je to možné? Může tohle obyčejný údržbář? Na palubě zůstala nehybně stát. „Bože, to je nádhera!“ Netušila, že mluví nahlas. Kevin se jen usmíval. Byl rád, že se jí loď líbí a že je to právě Brenda, s kým může ten přepych sdílet, ale nebyl rád, že ji zbaběle obelhal. Měl smíšené pocity, cítil se moc hezky a zároveň si připadal jako cynik. V té chvíli se nenáviděl.

„Je tak obrovská, Kevine!“

Jeho pohled překypoval hrdostí a nadšením. Kráčeli spolu po palubě k zádi. Zdálo se, že Brenda všimla stolu jen pro dva s večerí a vínem. Nevěřila vlastním očím. Kevin ji dovedl až ke stolu. „Mé překvapení,“ ukázal rukou k prostřené tabuli. Brenda na něj zaskočeně hleděla.

„Kevine,“ hlesla, „jak jsi to...“

„Pst,“ přistoupil k ní. „Pro tebe bych udělal cokoli, Brendo.“ Naklonil se k ní a políbil ji. „Cokoli,“ zašeptal. Z něžných doteků jeho dlaně na její tváři a vášnivých polibků se jí podlamovala kolena. Přidržovala se jeho ramen a poddávala se kouzelné chvíli. Netušila nic o pravém postavení Kevina, ale v hloubi srdce si byla jistá svými city. Luxusní loď, nádherný podvečerní výhled na přístav a jezero, Kevinova náruč a polibky. Ty neuvěřitelně dokonalé polibky. Každá chvíle strávená s Kevinem pro ni byla výjimečná.

Během večere si povídali. Smáli se a sváděli se vzájemně pohledem. Každý pohyb Kevinova těla, každé jeho slovo a pohled v ní vzbuzovaly cosi nového: smyslnou a vášnivou touhu.

Stáli spolu na zádi a popíjeli víno. Ani příjemný vánek, šepot a vůně vln, ani nádherný výhled do okolí se nemohly rovnat Kevinovu pronikavému pohledu. Plamen v jeho očích se odrážel v jejích. Záplava světla, která pableskovala na modré hladině, jí zvýraznila oči, rty se jí leskly perletí. Bože, je tak nádherná, pomyslel si.

„Jak jsi to všechno přichystal, Kevine? Měl jsi to zase domluvené?“

V Kevinovi hrklo. „Co máš na mysli?“

„Večeři na téhle jedinečné lodi,“ rozhlédla se. Tentokrát netušil, jak jí má odpovědět. Napadlo ho, že teď je ten správný moment. Připravil se na odpověď, ale hned si to zase rozmyslel. „Vždyť víš, že mám jachty kdykoliv k dispozici.“ Popošel blíž k ní. „Chtěl bych tě provést, chceš?“ chytil ji za ruku.

„Ráda,“ pousmála se, ale v duchu zaváhala nad Kevinovým chováním. Mohlo v tom něco být?

Procházeli spolu kajutami. Všude byl samý přepych a elegance. Nejmodernější nábytek, perské a turecké koberce. Připadala si spíš jako v nějakém paláci.

Kevin otevřel dveře do kajuty na konci podlaží. Byla to ložnice.

Vykročila první a zůstala ohromeně stát uprostřed místnosti. Kevin vyčkával za ní, ani jeden z nich nepromluvil. Cítila za svými zády jeho blízkost, ale nepohnula se. Lehce se dotkl jejích paží a jemně po nich sjel rukama nahoru a dolů. „Tohle je ložnice.“ Má ložnice, podotkl v duchu. Brenda byla první ženou, které dovolil vstoupit do svého soukromí. Vnímala jeho dech ve vlasech. Pomalu jí odhrnul vlasy z ramen; sahaly jí až k pasu. Cítil, jak se celé její tělo chvěje, ale chtěl to risknout. Přitiskl své rty na její krk. Srdce jí bilo tak rychle a hlasitě, že si myslela, že i Kevin ho slyší. „Otoč se ke mně, Brendo,“ zašeptal jí do ucha.

Brenda stála jako opařená. Co mám, proboha, dělat? Kevin věděl, že je plachá a citlivá, a tak si jí k sobě natočil sám. Pohlédl jí do vystrašených očí plných lásky a něhy. Naklonil se k ní, cítila na tváři jeho horký vonný dech a jeho ústa byla tak blízko, že jim nemohla odolat. Tentokrát byl jeho polibek plný vášně. Vjel jí rukou do vlasů, byly hebké a bohaté. Přitiskl si ji na svou hrud, zaplavila ji vlna horka. Chtěla od něj ustoupit, ale nepustil ji. Pohlédl jí znovu do očí, jako by jí jimi chtěl něco sdělit. Vzplanul v něm oheň. Z každého doteku jeho smyslných rtů, z jeho vůně a energie se jí točila hlava. Nikdy by nečekala, že v sobě objeví takovou dychtivost.

Vzal ji do náručí, něžně a pozorně. Vnímал každý její polibek, a když mu ovinula ruce kolem krku a zajela mu prsty do hustých černých vlasů, zachvěl se touhou. „Chci tě, Brendo!“ Nedokázala ze sebe vydat ani slůvko. „Brendo, já tě chci... Toužím po tobě,“ zašeptal chraptivě. Z jeho doteků a polibků vycítila, jak moc po ní Kevin touží. Bála se, ale snažila se svůj strach potlačit. Chtěla věřit, že jí Kevin svými polibky slibuje lásku na celý život. Věděla, že nesmí muži ihned důvěřovat, ale na to už bylo pozdě. Její srdce překypovalo citem. „Kevině!“

Pomaloučku s ní postupoval k posteli. Položil ji do modrého saténu a její dlouhé světlé vlasy se rozprostřely kolem. Dívala se mu oddaně do očí, ze kterých šlehaly plameny vášně. A zatímco ji líbal, ruka sjížděla po jejím těle níž. Začal jí

svlékat tričko, hladil ji po oblych bocích, a když jí pohlédl do tváře, uviděl směr zmatení a touhy. Jeho láskyplný pohled ji přemohl, také mu vyhrnula tričko. Sám si ho svlékl. Prohlížela si jeho mužné tělo, široká ramena a úzký pas. Objal ji a ani jeden z nich v té chvíli už na nic nemyslel. Dychtivá, neovladatelná touha je přemohla.

Než se s ní pomiloval, prozradila mu Brenda své tajemství. Kevin byl prvním mužem, který se jí takto dotýkal. Byla to nezapomenutelná chvíle jejího života. Kevin byl zkušený muž, ale s Brendou si připadal, jako by to byla jeho první dívka. První noc, která v sobě nesla neobyčejné kouzlo.

Venku už byl dávno bílý den, když Kevinovi zazvonil telefon. Rychle jej vypnul a vylezl z postele. Natáhl si kalhoty, a než vyšel z kajuty, pohlédl na spící Brendu. Odešel do salónku a cestou si oblékl tričko. Netušil, co dřív. Odjet domů a převléknout se do obleku, nebo vzbudit Brendu. Nervózně se vrátil do kajuty. Brenda stále spala. Prohlížel si její spící tvář. To jí nemůžu udělat, zamyslel se, a vytočil telefonní číslo. Zašel zpět do salónu. „Timothy? Přepoj mě k panu Johnsonovi.“

„Jistě, vteřinku.“

„Pane Larusso, zdravím vás. Kdepak jste? Měli jsme dnes ráno sjednanou schůzku.“

„Ano, vím. Omlouvám se, ale budeme ji muset odložit na zítřek. Dnes se do kanceláře bohužel nedostavím. Doufám, že to neovlivní náš obchod.“

„Samozřejmě, že ne. Dobrá, uvidíme se zítra ráno.“

„Výborně, v osm vás budu očekávat,“ ukončil hovor a posadil se na barovou židli. Ještě nikdy žádnou schůzku neodložil, vždy přišel do práce včas. Zamyslel se, jak si to všechno sám zkomplikoval. O jeho vztahu s Brendou nikdo nic netušil. Dokonce i před novináři svůj vztah zatajil, vyhýbal se jim. A teď byla jeho. Jen jeho. Byl prvním mužem, kterého poznala; vážil si toho víc, než by čekal. Nechtěl ji svou vlastní hloupostí ztratit.

Vešel zpátky do kajuty. „Dobré ráno,“ překvapila ho s úsměvem Brenda. Seděla na posteli a byla zakrytá příkrývkou.

„Dobré ráno, jakpak ses vyspala?“

„Báječně,“ prohlížela si ho. Stál u dveří se spokojeným výrazem na tváři. Jemně se pousmál a vykročil k posteli. Cítila, jak se jí chvěje srdce. Naklonil se k ní. Musel ji políbit – v okamžiku měl před očima předešlou noc, s jakou vášní se s ní miloval. Přitahovala ho snad ještě víc, zabořil svůj obličej do jejích vlasů. Ta její vůně, její hebké tělo! Líbal ji na tváři, na nose, na čele i na bradě. Oba se usmívali a poddali se planoucí vášni, která je oba připravila o rozum.

Na lodi zůstali až do brzkého odpoledne, využili bazénu s vířivkou, obešli kajuty a všechna podlaží. Pak spolu leželi na palubě, pozorovali jezero, jedli ovoce a zamilovaně se k sobě tulili. „Je to neskutečné, Kevine, tohle je snad jen sen.“

„Není to sen, Brendo, ale skutečnost. Nikdy jsem se s nikým necítil tak jako s tebou. Vnesla jsi do mého života něco, po čem jsem toužil,“ upřímně se jí při tom díval do očí.

„A co je to?“

Kevin ji políbil a rozhodně namítl: „Nejprve bych ti chtěl povědět něco mnohem důležitějšího.“

„Povídej,“ pohládila ho po tváři. Kevinovi se rozbušilo srdce. Nedokázal k ní být upřímný. Tolik by si to přál, ale jeho strach byl silnější. Místo přiznání ji zahrnul polibky a něžnými slůvky, která myslel upřímně.

Když nadešel čas k odchodu, nechtělo se mu z lodi pryč, ale povinnosti ho volaly. Odvezl Brendu domů a před domem ji ještě dlouho svíral v náručí. Najednou se všechno změnilo – on se změnil. S Brendou si připadal sám sebou. Neztratil svou autoritu a společenské postavení, ale po kouzelné noci s Brendou získal něco nového: byla to láska, Brenda ho naučila milovat. Před odchodem jí ještě tím svým pronikavým pohledem pohlédl do očí a políbil ji. Rozplývala se nad jeho polibky, nad jeho silnou náručí.

Když vykročil k autu, chtělo se jí zasténat. Otevřel dveře, a než nasedl, mrkl na ni a pousmál se. Cítil se jako po prvním rande, jako by mu bylo znovu sedmáct a on se zamiloval, ale jen co nasedl, zmocnily se ho obrovské obavy.

Jel po Michiganském mostě směrem k dálnici, a když si uvědomil, že včera slíbil své matce, že přijde na večeři, našťvaně zaklel. Znovu jsem ji oklamal. Připadalo mu, jako by klamal každého kolem sebe. A nejvíc Brendu. Přidal plyn, jednu ruku měl na volant a druhou na řadicí páce. Ponořil se do myšlenek. Zvažoval svou situaci, snažil se porozumět svému chování. Proč? Proč jsem jí hned neřekl pravdu? Věnoval pozornost dálnici a zároveň se trápil výčitkami. Zaleželo mu na ní víc, než si myslel.

Na příjezdové cestě zpomalil, projel bránou a zajel do garáže. Pospíchal do svého pokoje, aby se mohl upravit. Převléknutý v plátěných černých kalhotách a v modré košili scházel ze schodů druhého patra do své pracovny. Posadil se k bukovému stolu a zapnul počítač, ale po chvílce zaslechl klepání na dveře. „Dále!“

„Kevine, to jsem já.“

„Tati!“ Vstal od stolu. „Ty přece nemusíš klepat.“ Položil otci ruku kolem ramen a vedl ho k pohovce. „Posad se, dáš si něco k pití?“

„Ne, díky, synu. Přišel jsem za tebou, abychom si promluvili.“

„Jistě, o co jde?“ znejistěl a opřel se o stůl.

„Maminka má o tebe velké starosti, Kevine, a já také.“

Kevin zastrčil ruce do kapes a sklopil oči. „To mě mrzí. Mluvil jsem s ní a ujistil jsem ji, že se nic neděje, tati.“

„Ale ano, děje, Kevine. Dnes po poledni jsem tě viděl odcházet z přístavu a nebyl jsi sám.“ V Kevinovi hrklo. „Kdo je ta půvabná dívka, která tě doprovázela do auta?“

Půvabná? Ano, je to ta nejpůvabnější žena, jakou jsem kdy poznal. „Tati, ty mě špehuješ?“

„Ovšemže ne. Měl jsem namířeno do tvé kanceláře, ale nenašel jsem tě tam. Tak mě napadlo zajet do přístavu a náhodně jsem tě tam zahlédl.“ Povytlhl na něj tázvavě obočí, ale v koutcích rtů mu hrál šibalský úsměv. Kevin se nadechl. Chtěl to ukončit. Už žádné lhaní. „To byla moje přítelkyně, tati.“

„Neviděl jsem jí do tváře, ale zdála se moc hezká.“

„Ano, je velmi pohledná,“ přiznal.

„Rád bych ji poznal a myslím, že tvá matka taky, až se to dozví,“ otec se postavil k odchodu. „Pozvi ji dnes k nám na večeři, synu. Myslím, že je načase se seznámit.“

Kevin vytáhl ruce z kapes a zkřížil je na prsou. „Myslím, že ještě není vhodný čas, tati.“

„Ale je. Chci ji poznat, dnes večer ji přivez.“ Znělo to jako rozkaz. „Jsem rád, že jsi někoho poznal. Doufám, že to nebude jen na chvíli,“ ještě podotkl. Kevin jen přikývl, v hlavě mu vířily myšlenky. „Myslím, že nebude,“ odvětil. Moc dobře věděl, jak to jeho otec myslí. Nikdy s žádnou ženou nevydržel déle než měsíc. Žádné z nich nešlo o nic jiného než o jeho příjmení a miliardy.

Když se zavřely dveře jeho pracovny, Kevin se sesunul do křesla. Předklonil se a opřel si lokty o stehna. Spojil dlaně k sobě a zapřel si o ně čelo. Strachoval se. Chtěl tu přetvářku ukončit, ale z pomýšlení, jaká bude Brendina reakce, až jí poví, kdo doopravdy je, ho mrazilo v zádech. Postavil se, nervózně přecházel po pracovně. Zastavil se u baru, nalil si trochu skotské a vypil ji do dna. Odhodlaný vyšel ven. Nasedl do svého jaguáru a rozjel se zpět po Michigan avenue.

Brenda chtěla navštívit Emily v jejím novém obchodě v centru. Kráčela po chodníku mezi davy lidí. Dnešní den nebyl tak slunečný. Obloha byla zamračená, foukal chladný vítr. Měla na sobě černé legíny a delší letní svetřík. Vlasy měla svázané v culíku a v ruce nesla malou nákupní taštičku. Kevin ji zahlédl na křižovatce. Srdce se mu rozbušilo rychleji, začal být nervózní. Nemohl vystoupit z auta, a tak ji sledoval, nespouštěl ji z očí, a když naskočila zelená, bleskově

zajel ke krajnici, až zapískaly gumy. Vystoupil z auta a pospíchal za ní. V davu lidí se mu ztratila. Přidal do kroku. Ne, teď mi nemůže utéct. Teď ne! Byl rozhodnutý povědět jí konečně pravdu. Připravoval se na všechno.

Najednou ji zahlédl na protějším chodníku. „Brendo!“ zavolal na ni, ale jen blázen by věřil tomu, že ho vtom městském hluku uslyší. Stál na chodníku, lidé se kolem něj proplétali, přidal znovu do kroku. „Brendo!“ Náhle se ale zastavil. Uvědomil si, že přijel jaguárem v oblečení od Armaniho. Rozmyslel si to a vrátil se k autu.

Brenda kráčela dál po ulici, když vtom jí zazvonil telefon. Pohlédla na displej a usmála se. Nadšeně přijala hovor. „Ahoj,“ ozvala se s úsměvem na tváři.

„Ahoj, Bren. Chtěl bych s tebou něco probrat.“

„Povídej. Děje se něco?“ Jeho hlas jí zněl tak přitažlivě. Kevin seděl v zaparkovaném autě na krajnici. Opíral se o opěradlo, nadechl se a odhodlaně vyslovil: „Rád bych tě dnes pozval na večeri, Brendo.“

„Dobře, moc ráda. V kolik pro mě přijedeš?“

„Vyzvednu tě v šest hodin na rohu Páté avenue. Souhlasíš?“

„Jistě, a kam půjdeme?“ zeptala se mile.

„K mým rodičům.“

K rodičům? zopakovala si v duchu zaskočeně. „Prosím?“ vyhrkla.

„Ano, chtěli by tě poznat. Víš co, Bren, vyzvednu tě radši u tebe doma, ano?“

„Dobře, jak myslíš.“

„Fajn, už se na tebe těším, tak pa.“ Brenda si zasunula telefon zpátky do kapsy, a než došla k Emily, přemýšlela nad jeho pozváním. Zaskočilo ji, ale byla šťastná, že se jí Kevin po jejich společné noci tak brzy ozval.

Důvěřovala mu, zamilovala se. Poprvé v životě věděla, co chce, věřila a cítila, že se její sny mohou splnit a byla odhodlaná si to sama nepokazit. Chtěla být šťastná, chtěla milovat a být milovaná.

Došla k Emily, otevřela dvojitě prosklené dveře a vešla dovnitř. Emily stála zády k ní a upravovala věci na ramínkách. Když zaslechla zacinkání u dveří, otočila se.

„Brendo?“ radostně jí vyšla vstříc. „Copak tě přivádí?“

„Přišla jsem navštívit svou nejlepší kamarádku. Máš to tady den ode dne hezčí,“ rozhlédla se po obchodě.

„Díky. Jsem moc ráda, že jsi přišla. A jak se ti vede v nemocnici?“

„Přibyly další čtyři děti. Je to smutné, však víš... A co ty? Chodí ti sem lidi?“

„Ano, spousta, dnes odpoledne jsem měla plný obchod. Posad se,“ nabídla jí židli a odešla ke dveřím, aby je zamkla a otočila zavěšenou cedulku s nápisem ZAVŘENO.

„Už zavíráš? Není brzy?“

„Dnes musím končit dřív, jsme s Todem pozvaní k Jasonovi.“

„K Jasonovi? Není to ten z toho plesu?“

Emily se rozesmála. „Ano, je. Je to Todův dobrý přítel, už jsme u něj párkrát byli. Je to moc milý chlap.“

„Možná jako přítel ano, ale jako partner těžko, má moc vysoké ego.“ Vzpomněla si, jak ji chtěl na plese políbit.

„To je možné. A co ty a Kevin?“ zeptala se zvědavě a posadila se na pult.

Brenda se rozzářila. „Včera mě pozval na jednu z největších lodí v přístavu. Emily, musím ti něco říct.“ Emily se v duchu připravila na nejhorší. „Strávila jsem s Kevinem nejen včerejší den, ale – i noc. Zůstali jsme na lodi až do odpoledne.“

Emily na ni vykulila oči. „Vážně? Ty jsi s ním opravdu byla i přes noc?“ vykokotala nevěřícně. Brendin úsměv potvrzoval její slova. Emily se zmocnily velké obavy a výčitky. Kevin zašel moc daleko, prolétlo jí hlavou.

„Dnes mě zve na večeři ke svým rodičům.“

„K rodičům? On tě zve k sobě domů?“

„Ano. Jsem z toho strašně nervózní, Emily. Nevím, jak se tam mám chovat. Zdá se mi, že je moc brzy.“

„A už víš, co si oblečeš?“

„Nevím... Po něčem se porozhlédnu.“

Emily seskočila z pultu. „Vyber si něco odtud, moc ráda ti poradím. Pojd' za mnou,“ vedla ji do uličky ke společenským oděvům. Emily moc dobře tušila, jak asi vypadá Kevinův dům a jak budou jeho rodiče oblečení. Nechtěla, aby se Brenda v jejich společnosti cítila méněcenná; už to, že jí to zatajila, jí trhalo srdce. „Podívej, Bren, tyhle šaty by ti moc slušely.“

„To ne, jsou moc honosné. Potřebuji nějaké...“

„Ne, kup si tyhle, Brendo. Opravdu, věř mi. Chci, abys zapůsobila.“

„Nemůžu dát tolik peněz za šaty, Emily, a nebudu ze sebe dělat něco, co nejsem.“ Emily si nervózně přejela rukou po obličejí.

„Já ti je dám, nemusíš si je kupovat. Věř, že uděláš dojem.“

„Ty ses zbláznila, to nejde, Emily,“ zavrtěla prudce hlavou.

„Ale ano,“ naléhala Emily. Sundala šaty z ramínka a vnutila jí je do ruky. „Támhle je kabinka,“ přimhouřila na ni vesele oči.

Padly jí skvěle. Prohlížela se v zrcadle a s úsměvem na tváři vyšla ven.

„Perfektní,“ ocenila je Emily.

„Myslíš?“

„Ano, Kevin z tebe nespustí oči.“

Brendin nadšený úsměv povadl a ztěžka si povzdechla: „Mám z toho takový divný pocit, Emily.“

Věř mi, že já taky, pomyslela si Emily. Přistoupila k ní a chytila ji za obě ruce. „Ničeho se neboj, Brendo, všechno dobře dopadne.“ Brenda na ni zkoumavě pohlédla. Emily si toho všimla a hned s úsměvem dodala: „Je to jen večeře, nic víc, vid'?“ Otočila se k regálu a s chutí jí začala ukazovat nové zboží, ale přitom bojovala s tíživou úzkostí. Nechtěla své kamarádce lhát. Přála jí, aby byla šťastná, a doufala, že by ji s Kevinem mohla čekat budoucnost, jakou by si zasloužila. Jen se bála, co bude dál.

Bylo něco před šestou hodinou, když Kevin vyjížděl. Po celou dobu se připravoval na to, jak to Brendě poví, jak jí všechno vysvětlí. V nitru svého srdce doufal, že to Brenda pochopí a odpustí mu.

Zastavil u domu, vystoupil a zhluboka se nadechl. Brenda byla připravená; když zaslechla klepání na dveře, zrovna si zapínala pásek na šatech. Otevřela

dveře a zastihlo ji překvapení: stál před ní sice Kevin, ale bylo na něm něco zvláštního, působil jinak než obvykle. Jeden druhého si s obdivem prohlíželi. „Ahoj.“

„A- ahoj, pojď dál,“ znervózněla. Z jeho blízkosti se jí zatočila hlava.

Vypadá tak jinak. Až moc elegantně, prolétlo jí hlavou, když kolem ní prošel. Měl na sobě černé plátěné kalhoty a černou košili a hezky upravené vlasy. Stál uprostřed pokoje a pronikavě jí hleděl do očí. Moc mu to slušelo. „Vypadáš skvěle,“ pousmál se na ni, ale uvnitř ho svíral strach.

„Děkuji, ty taky.“ Stála mezi dveřmi pokoje. Měla na sobě modré večerní šaty ke kolenům se širokým páskem. Vlasy si stáhla do volného drdolu a ovázala ho stuhou. Opět byla přirozeně nalíčená. Žádný make-up nebo pudr, jen oči zvýrazněné tužkou a na rtech perleťový lesk.

Oba cítili napětí, které mezi nimi zavládlo. Byla to touha, která spojovala jejich těla i duše. Kevin se pohnul první, přistoupil k ní. Vzhlédla k jeho čokoládovým očím.

„Můžeme jít?“ zeptal se.

„Asi ano. Kevine, víš určitě, že je to dobrý nápad? Není trochu brzy jet k tvým rodičům?“

„Ne, není. Jen mi, prosím, důvěřuj.“

„Jsem nervózní. Nemám s tím žádné zkušenosti. Co když udělám něco špatně nebo –“ nedořekla větu, protože ji umlčel svými rty. Přitiskl ji ke své hrudi a vášnivě ji líbal. Když se na ni podíval, jeho oči byly plné citu. Vzal ji jednou rukou kolem pasu a natočil ji ke dveřím.

„Pojďme, nebo přijedeme pozdě.“ Tak bych si přál vrátit čas, pomyslel si. Čím blíž byli k pravdě, tím větší byly jeho obavy.

Před domem stálo Audi A8, a když se k němu Kevin vydal a otevřel dveře, Brenda zůstala nehybně stát. „Proboha, Kevine, kde jsi vzal to auto?“

„Půjčil,“ zasmál se. Nelhal jí, auto si doopravdy půjčil, bylo jeho táty.

S obdivem do něj nasedla. „Stále víc mě překvapuješ, Kevine,“ řekla udiveně. Kevin se pousmál a nastartoval. „Zapni si pás, pojedeme hodně rychle,“ zařadil a s hvízdáním pneumatik se rozjel. Připadalo jí, že se předvádí, ale líbilo se jí to. „A kde máš chevrolet?“

„Musel jsem ho odvézt do servisu. Nebude ti vadit trochu hudby?“ Zavrtěla hlavou. Pustil své oblíbené cédéčko. Věnoval se řízení, ale hlavou se mu honily smíšené myšlenky. Přejel Michiganský most a vjel na dálnici. Brenda se opřela do pohodlné sedačky a sledovala z okna nasvícené město.

Když sjeli z dálnice, zabočil Kevin na Cass Avenue. Bydlela tam převážně vyšší střední vrstva. Brenda zpozorněla. Na obou stranách stály nádherné domy se

zahradami, malé i velké vily. U většiny domů byl bazén. Nasucho polkla. Jestli bydlí Kevin tady, tak to není dobrá zpráva. Zhluboka se nadechla. Kevin se na ni otočil, jejich pohledy se na vteřinu střetly. Stiskl volat a v duchu zaklel. Proč jen jsem jí lhal? Brenda měla ve tváři zvláštní výraz, nemluvila. Byl z toho ještě nervóznější. Určitě už něco tuší. Jsem takový hlupák, nadával si v duchu. Cass projeli, a když odbočil na Woodward Avenue, Brenda začala v duchu panikařit. Když nebydlí na Cass, tak tady, doufám, také ne. A jestli ano, tak mě celou dobu jen obelhával. Bože, jen ať to není pravda!

Prohlížela si ho, nijak podezřele se netvářil. Chtěla se ho zeptat, kam jedou, ale neodvážila se. Jen tiše sledovala cestu, a když po malé chvíli odbočili na příjezdovou cestu, nehybně hleděla před sebe.

Z dálky uviděla velkou bílou bránu a nad ní ceduli. Byli ještě dost daleko, snažila se zaostřit. Když zpomalili a přiblížili se, vzhledla k nápisu, kde si přečetla „Rezidence Larusso“.

Larusso? Co tady, proboha, budeme dělat? Chce mě snad představit svému šéfovi? Ve zmatených myšlenkách si ani nevšimla, že Kevin otevřel bránu dálkovým ovladačem. Cestou po nádherném pozemku Brenda zahlédla velikou fontánu uprostřed parku a několik honosných soch a zpovzdálí si všimla tenisového kurtu a moderního bazénu. Kevin nedokázal z její tváře vyčíst, jestli zračí obdiv nebo šok. Když dojel před dům, Brenda už byla jako v mrákotách. Proboha, je tohle sen, ocitla jsem se snad v pohádce? Rozlehlý dům, který měla před sebou, jí připadal jako palác. Netušila, co si má myslet, byla jako zhypnotizovaná.

Kevin otočil klíčkem a vypnul motor. Nechtěl jí nic oznamovat ani začínat s vysvětlováním, dokud nevystoupí z auta. Otevřel jí dveře. Nevesele se usmála. „Další z tvých překvapení, Kevine?“

Chytil ji za ruku. „Důvěřuj mi, prosím.“ Vedl ji k domu, prošli verandou a postavili se přede dveřmi. „Brendo, chtěl bych ti něco říct.“ Zamrazilo ji v zádech a zrychlil se jí tep, ale stále si nebyla jistá.

„Co tady děláme, Kevine?“ vyslovila vážně.

„Moc mě to mrzí... Ani nevíš, jak mě to trápilo. Chtěl jsem ti o tom povědět dřív, ale čekal jsem na správný čas. Já jsem... totiž –“ Vtom se otevřely dveře a Brendě div nevyskočilo srdce z hrudi. Zmateně hleděla na usměvavého muže v obleku.

„Tak už jste tady, synu.“

Synu? Tento muž je Kevinův otec? Šly na ni mdloby.

„Ahoj, tati. Brendo, tohle je můj táta Jim...“

„Larusso, těší mě,“ dopověděl za svého syna a natáhl k ní přátelsky ruku, přitom si ji krátce prohlédl. Podávala mu ji jako omámená. Srdce jí bilo tak rychle, že si myslela, že dostane infarkt.

Obelhal mě... Proč mi to udělal? Proč? Cítila, jak ji pálí oči, do kterých se jí draly slzy. Tušila, že v tom něco bude, ale něco takového nečekala. Strašně se jí chtělo plakat.

Vešli do uvítací haly. Kevin zůstal stát za Brendou. Čekal. Teď se otočí a odejde. Odejde a už se nikdy nevrátí. Báł se její reakce, strašně ho to celé mrzelo.

Do přepychové haly vcházela žena, starší, velmi pohledná a elegantně obléčená.

„Kevine, drahoušku, pojďte dál,“ vítala je s úsměvem na tváři. „Jsem moc ráda, že jste přišli.“

„Mami, rád bych ti představil svou přítelkyni Brendu.“ Postavil se vedle Brendy, plný očekávání.

„Moc ráda vás poznávám, Brendo. Jsem Julia.“

„Já vás také,“ odpověděla jí Brenda přes stažené hrdlo.

„Tak pojďme, večere už je přichystaná,“ pobídl je Jim. Když Kevin viděl Brendu kráčet po boku jeho matky směrem k jídelně, zaradoval se. Neodešla. Ona neodešla! Vzápětí se ho ale zmocnila velká nejistota.

Vešli do prostorné, nádherně navržené jídelny. Uprostřed stál stůl prostřený několika druhy vybraného jídla. Jim se posadil na své místo, po jeho boku jeho žena. Brenda se musela posadit vedle Kevina. Její mysl, srdce i celá její duše byly naplněny smutkem, ale ovládala se. Cítila na sobě Kevinův pohled, ale nedokázala se na něj ani podívat, pozorně se věnovala jeho rodičům.

„Kevin si domů nikdy žádnou dívku nepřivedl. Jste první, Brendo,“ přiznala Julia.

Ani se nedivím. Kolikátá jsem v pořadí, hořce si pomyslela v duchu.

„A jak jste se poznali?“ vyrušil ji z myšlenek Jim.

„Potkali jsme se v přístavu.“

„To jsem si myslel, Kevin tam tráví víc času než doma. Má tam hodně práce. Už jsi Brendě ukázal svou jachtu, synu?“ hrdě k němu vzhlédl. Kevin na něj mlčky hleděl, jen přikývl. Napětí, které mezi ním a Brendou vládlo, by se dalo krájet.

„Myslíte tu se třemi podlažími a mnoha kajutami?“ odpověděla Brenda jeho otci. Tváře měla červené. Že by ze studu? Ne, hořely jí hněvem, zoufalstvím a zradou. Probodla jí srdce jako ostrý šíp, ale musela být silná, zachovat chladnou hlavu a zdvořilost.

„A jakpak jste spolu dlouho?“

„Tři týdny, mami. Podala bys mi, prosím, omáčku? Děkuji.“ Přál si, aby se na nic nevyptávali. Omáčky se ani nedotkl, jen neustále sledoval Brendin profil.

„A čímpak se zabýváte, Brendo?“ zajímal se Jim. Držel v ruce broušenou sklenici s vínem a upřel na ni svůj pohled.

Byla nervózní, ale snažila se nedat nic znát. „Jsem zdravotní sestra, pracuji na dětském oddělení v Medical Center,“ pokusila se mile pousmát.

Kladli jí spoustu otázek. Na každou jim slušně odpověděla. Kevin jen přikyvoval, snažil se tvářit spokojeně a šťastně, ale v duchu se modlil. Pozoroval Brendu, s jakou ochotou a úsměvem odpovídala na jejich zvědavé otázky. Jak si s jeho matkou vyměnila pár postřehů o jeho dominantní povaze. Jaký byl výraz v jejich očích, když mu do nich na sekundu pohlédla.

Vyčítal si to. Všiml si na svých rodičích, že se jim Brenda zamlouvá. Znal je, gesty i slovy vyjadřovali spokojenost.

„Jsem velmi pyšný na svého syna. Hned po Harvardu jsem ho zasvětil do práce v přístavu. Jeho jachtařský klub jen kvete, i ve své kanceláři odvádí výbornou práci. Mimochodem, už ses setkal s panem Johnsonem?“

„Máme schůzku zítra ráno,“ hlesl Kevin. Polkl. Hlavou mu proletělo několik otázek, bez odpovědí. Nejvíce se obával toho, co se stane po večeri.

Brenda poslouchala Jimovo hrdé vypravování o jejich majetku a blahobytu. V každé větě znělo jméno Kevin. Kevin Larusso. Představovala si samé schůzky, obchody, jachtařský klub, lodě, celý přístav, kolem něj spoustu žen. Celé město, celá jeho duše, žádná Brenda a Kevin. Nic z toho naivního snu, kterému začala věřit, neviděla. Ach Kevine, zlomil jsi mi srdce.

Během konverzace Brenda bolestně vnímala, jak je jejich život odlišný. Při pohledu na prostřený stůl, stříbrné podnosy, příbory, okna s těžkými brokáto-
vými závěsy, na celou rezidenci a pozemek, na kterém by mohli postavit dalších deset domů, se jí udělalo zle. Pohlédla na Julii ozdobenou diamantovými náušnicemi a náhrdelníkem. Její noblesní róbu a královský účes. Jak mi to jen mohl udělat? Připadala si ponížena a zrazená.

Konečně dojedli. Alespoň Jim a Julia. „Tak, má drahá, necháme vám chvíli pro sebe.“ Brenda zaskočeně sledovala Jima. „Pojď se mnou, Kevine, dáme si sklenku whisky. Nechme dámy chvíli o samotě.“

Ne, já nechci! Neodcházej nikam! Upřela na něj oči. Poprvé za celou večeri na něj soustředěně pohlédla. Rozbušilo se mu srdce. „Za chvíli se vrátím,“ vyslovil chraptivým hlasem a s provinilým výrazem následoval svého otce do obývacího pokoje. Sledovala ho, jak pomalu odchází z jídelny. Celou svou duší prožívala zklamání. Stále dokola jí v hlavě zněla otázka: Proč?

„Máte moc pěkné šaty, Brendo.“ Juliina lichoška ji potěšila, ale nezahnala ani jednu z myšlenek, z nichž jí už bolela hlava. Snažila se udržet s Julií lehkou konverzaci. I přes všechno ohromení a bolest v srdci vycítila, že je Julia

hodná a milá žena. Určitě musí svého syna hodně milovat, pomyslela si.

Po chvíli se Julia postavila. „Pojďme, půjdeme se podívat za Kevinem a Jimem. Určitě budou debatovat o práci a o přístavu. Ani při večeři nedají pokoj,“ řekla s úsměvem, když odcházely z jídelny.

Při chůzi cítila těžké nohy, celé tělo ji bolelo. Prošly uvítací halou. Rozhlížela se po cenném nábytku, mahagonovém schodišti pokrytém modrým kobercem, po vzácných obrazech a květinách na každé komodě. Za schodištěm po pravé straně zahlédla otevřené dveře – dvojkřídlové vyřezávané dveře jako ze zámku. Pokoj zkrášlovala tři veliká okna. Kožené pohovky s křesly, starožitný nábytek. Na zdech visela plátna slavných malířů a celému pokoji vévodil majestátní zdobený krb. Vkročila na měkký perský koberec, a když zvedla oči, střetla se s Kevinovým naléhavým pohledem.

Seděl na bílé kožené sedačce, v ruce držel sklenici whisky a upíral na ni své výrazné oči.

„Drahý, přišly jsme za vámi. Nevyrušily jsme vás?“

„Jistěže ne, Julio, připojte se k nám.“

Kevin si položil sklenici před sebe na konferenční stůl a postavil se. „Mami, tati, je mi to moc líto, ale už budeme muset jít.“

Jim se k němu udiveně otočil: „Tak brzy?“

„Myslela jsem, že si ještě chvíli společně posedíme, Kevine,“ pohlédla na něj s lítostí jeho matka.

„To já také, ale mám něco neodkladného. Opravdu už musíme.“

Brendě se ve tváři objevilo ulehčení. Nenápadně si oddechla.

U vchodových dveří se Kevinovi rodiče s Brendou vřele rozloučili. „Jsme rádi, že jsme vás poznali,“ zněla jí v hlavě věta jeho otce, když vyšli z domu. Před očima měla jejich úsměvy a radost ze syna, který je ve skutečnosti jen obyčejný podvodník.

„Brendo, dovol mi, abych ti to vysvětlil. Celou dobu –“ nestačil doříct větu, protože ho umlčela Brendina dlaň. Dala mu facku, až ho páčila tvář.

„Nechci slyšet nic. Jsi obyčejný lhář, Kevine. Lhář...“ nedokázala ze sebe vydat víc. Ve zklamaných očích jí stály slzy. Hleděl na ni beze slov, zoufale a provinile. „Jak jsi mi to mohl udělat? Celou tu dobu jsem ti věřila. Věřila...“ Kevin jí stiskl paže.

„Brendo, chtěl jsem ti to říct. Věř mi, že ano, jen jsem čekal na vhodnou chvíli.“

„A tohle byla podle tebe ona? Tahal jsi mě za nos až do poslední minuty, vzal jsi mě na jachty, které patřily tobě; patří ti celý přístav! Využil jsi mě, obelhal. Nikdy ti to neodpustím. Nikdy!“ vytrhla se z jeho sevření a rozeběhla se. Kevin běžel za ní.

„Brendo, počkej!“ doběhl ji.

„Nech mě být, Kevine, nedotýkej se mě. Mezi námi je konec. Nechci s tebou ani s tvou rodinou mít nic společného, jsi z úplně jiného světa, než jsem já.“

„Je jen jeden svět, Brendo, a ty to dobře víš. Nedělej to.“ Brenda se usklíbala, ale uvnitř jí pukalo srdce při představě, že se ho musí vzdát.

„Ještě nikdy jsem necítila tolik ponížení, využil jsi mě, mé čistoty. Odevzdala jsem se ti tělem i duší, a ty jsi mě takhle podle oklamal. Jsi cynický sobec.“ Ze všech sil se snažila zadržet slzy, které se jí draly do očí. Otočila se a vyběhla do tmavé noci.

Kevin zůstal stát jako tělo bez duše. Několik sekund mu trvalo, než si uvědomil, že je pryč, opravdu pryč. Rozeběhl se k domu a nasedl do jaguáru. Nezapnul si ani pás a jako střela vyrazil po soukromé příjezdové cestě. Nemůžu ji nechat odejít, nemůžu...

Brenda vyběhla mírný kopeček a na rovině zpomalila. Všude kolem byla tma, jen za ní blikala světla ze vzdálených domů. Bylo jí jedno, jak dlouho půjde pěšky, nevnímala svět kolem sebe, jen tu nesnesitelnou bolest, ostrou jako nůž v hloubi svého nitra. Po tváři jí tekly slzy, myslela na všechny společné dny, na to, jak ji klamal každým svým slovem. Nevěřila mu ani jeho úsměv a polibky. Bože, proč jsem byla tak naivní? Pitomá, tak pitomá... zpytovala svědomí.

Najednou za sebou zaslechla zvuk auta, který se rychle přibližoval, a když se otočila, oslepily ji reflektory. Auto zpomalilo a ze staženého okénka zaslechla Kevinův hluboký hlas. „Brendo,“ zastavil. Bušilo jí srdce, otřela si tvář od slz, ale když vystoupil z auta, nedala mu možnost promluvit.

„Nech mě být, Kevine. Jasně jsem ti řekla, že je mezi námi konec.“

„Nemůžu tě tady jen tak nechat, Brendo. Do města je to několik kilometrů, pojd, nasedni si, odvezu tě domů.“

„Já s tebou nikam nepojedu, Kevine. Nestarej se, vezmu si taxi.“

„Trvám na tom, Brendo, nastup si, prosím. Odvezu tě. Nemusíš se mnou mluvit, když nechceš, jen tě chci v pořádku dovézt domů.“

Neposlouchala ho, mávla zády k němu rukou a kráčela dál po štěrkové cestě. „No tak, Brendo, nebuď tak paličatá. Promluvíme si.“

Otočila se. „Já už s tebou nemám o čem mluvit, Kevine. Nevěřím ti ani nos mezi očima. Skončila jsem s tebou, nikdy ti tvou lež neodpustím. Vrať se domů, ke své rodině, už nemusíš nic předstírat. Je konec,“ zdůraznila.

Kevin zůstal stát opřený o kapotu auta a zíral před sebe do tmy, ve které mu Brenda zmizela jako neuskutečněný sen, jako pouhý rozmar. Byla pryč. Stál tam možná několik minut, možná půl hodiny. Kam se podělo jeho sebevědomí? Byl to muž, který si vždy stál za svým, měl vše, co si umanol a po čem zatoužil. Proč nedokázal Brendu zastavit? Přesvědčit ji? Byl zmatený a zklamaný ze své vlastní hlouposti.

Po té nešťastné noci se Brenda zamkla ve svém bytě. Celý den nevyšla z domu, jen se utápěla ve své bezmoci a zklamání. V hlavě si promítala společné chvílky s Kevinem. Byla tak šťastná! Poprvé v životě cítila, že život může být krásný. Ta vzpomínka ji donutila k slzám.

Najednou zaslechla klepání. V tichosti seděla v křesle a nehybně hleděla na dveře. Srdce se jí sevřelo představou, že by za nimi mohl být Kevin. Klepání zaznělo znovu. „Brendo, otevři.“ Vstala a šla ke dveřím. Než je otevřela, otřela si usazené tváře. „Brendo, celý den se ti pokouším dovolat. Proč mi nezvedáš telefon?“ Ale při pohledu na její tvář bylo Emily hned jasné, co se stalo.

Brenda jí beze slov pustila dovnitř. Než se Emily zmohla na další otázku, Brenda jí pokynula, aby se posadila. Emily provinile přimhouřila oči. „Tak povídej, co se děje?“ všimla si jejich lesklých očí a bledých tváří.

„Je konec, se vším je konec, Emily.“ Posadila se na gauč jako tělo bez duše. „S Kevinem a tou jeho fraškou. Není to žádný údržbář, nemá na starosti jachty. Celé mu to patří, South Haven i další přístavy...“ smutně si vzdychla. „Kevin Larusso. To je jeho celé jméno. Chápeš? Je to Larusso,“ sklopila pohled. Emily se zalily oči slzami, chtěla jí říct, že o tom věděla, ale obávala se, že kdyby to přiznala v tu chvíli, Brenda by jí to nikdy neodpustila.

„Mrzí mě to, Bren, moc mě to mrzí,“ přisedla si k ní a objala ji kolem ramen.

„Tolik jsem mu věřila, Emily. Naprosto jsem se mu oddala, a on...“ nedořekla větu a rozplakala se.

Emily ji pevně sevřela v náručí. Vyčítala si to. Brendo, odpusť mi, prosím, omlouvala se jí v duchu. Brenda se opřela o její rameno. Byla ráda, že má nějakou oporu, svou Emily, která vždy stála při ní, pomohla jí a poradila. „A co se přesně stalo, Brendo?“ Brenda se o ni dál opírala a začala jí vyprávět, k čemu došlo. Jaké měla pochybnosti, když přijížděli na Woodward Avenue, a jakou cítila úzkost, když otevřel Kevinův otec.

„Musela jsem zachovat chladnou hlavu. Přetvařovat se a usmívat. Bylo to strašné, Emily,“ plakala Brenda. Brenda se pomalu uklidnila, opřela se zády o sedačku a tiše hleděla před sebe. Měla tak zklamaný obličej. Poprvé v životě se zamilovala. Věřila mu každé slovo, lichotku i úsměv, všechny ty vášnivé polibky, doteky a objetí. Všechno to pro ni bylo výjimečné, kouzelné a nádherné. Ta touha, kterou v jeho blízkosti pociťovala, byla tak smyslná. A co jí z toho všeho zbylo? Jen bolest v jejím dobrém srdci. Emily ji však podpořila ve všech směrech, jak jen kamarádka mohla. Každý den se jí snažila rozptýlit, vyprávěla jí legrační historky, chodila za ní po práci. Celý týden Emily trvalo, než se Brenda trochu sebrala. Přes den se usmívala, ale v noci plakala. Myslela na to, co asi Kevin dělá a proč jí alespoň nezavolá. Svou naději raději potlačovala. Stejně ji celý dlouhý týden potlačoval i Kevin.

Po té noci, kdy se s Brendou rozešli, párkrát v noci vstal a jen tak seděl na posteli, nemohl spát. Stále před očima viděl, jak se na něj Brenda dívala. Měla v očích tolik zklamání. Pročísl si rukou vlasy a sáhl po telefonu. Odvaha mu stačila jen na prvních pět čísel, pak si telefon přiložil k čelu a bezmocně přemýšlel. Co se to se mnou jenom stalo? Zhluboka si vzdychl.

Jednou ráno vstal Kevin s čistou hlavou. Zatímco se chystal do kanceláře, vázal si kravatu a oblékal sako, zazvonil mu mobil. Přijal hovor za chůze cestou z pokoje.

„Prosím, Larusso.“

„Zdravím vás, Kevine, rád bych vám oznámil milou zprávu. Náš společný obchod vyšel. Zítرا ráno k vám do přístavu přípluje dodávka s novými automobily tak, jak jste si přál,“ pyšně hlásil Johnson.

„Opravdu?“ Kevin se zastavil na schodech. „No to je vynikající zpráva, pane Johnstone,“ zaradoval se a pokračoval ven k autu.

„Ano, to je. Rád bych vás i vaši rodinu pozval k nám na večírek. Bude to jen menší oslava na počest našeho vydařeného obchodu. Souhlasíte?“

„Samozřejmě, děkuji za pozvání. Jsem vám zavázán, Johnstone.“

„Rád jsem pomohl muži, jako jste vy, ale i já jsem spokojený.“

„Jedu do kanceláře, můžeme se tam za deset minut sejít?“

„Jistě, jsem na cestě,“ souhlasil Johnson.

„Budu vás čekat,“ Kevin ukončil hovor a rozjel se do centra. Byl z té transakce nadšený. Pomohla mu soustředit se na praktické věci; chtěl své myšlenky převést na obchody a práci v přístavu.

Celý den strávil v kanceláři, dohodl s Johnsonem další byznys a po jeho odchodu si zapnul počítač a kontroloval ceny převozu. Po chvíli se opřel do křesla a protřel si oči. Jen tak se pohupoval a hrál si s nepotřebným papírem, když mu najednou přišla na mysl Brenda. Proč na ni stále ještě myslím? Rozešli jsme se. Byl to jen krátký románěk, říkal si, ale zároveň moc dobře věděl, že si to jen namlouvá. Neklidně se postavil a přešel k oknu, odkud měl výhled na město. Opřel se rukou o parapet a zadíval se do neznáma. Co asi tak dělá? Myslí na mě tak jako já na ni? Je také možné, že mě nenávidí. Ublížil jsem jí, lhal jsem jí tím nejzbytečnějším způsobem.

„Oddala jsem se ti tělem i duší,“ zazněla mu v uších její věta. Zmačkal papír, který držel v ruce, a zatnul pěst. Jak jen mám zapomenout, Brendo? Přivřel oči a měl před nimi jejich společnou noc na lodi. Jak se k němu tulila a objímala ho. Vzpomněl si na její pohled plný touhy, nekonečný a hluboký jako oceán. Jak jen jsem tě mohl obelhat? Proč jsem to udělal? Sklopil zrak, zadíval se na podlahu kanceláře a pak z křesla rázně strhnul sako. Rychlým krokem vyšel ze dveří, až se za ním hlasitě zabouchly. „Na zbytek dne mi zrušte všechny schůzky.“

„Ano, jistě,“ podivila se sekretářka a hleděla za ním, jak rychle kráčí k výtahu.

Sjel do přízemní garáže a nasedl do auta. Jeho cesta směřovala do Medical Center. Po chvíli zastavil před nemocniční budovou. Už chtěl vystoupit, když vtom před nemocnicí zahlédl Emily s Todem a z hlavních dveří vycházela Brenda. Rozbušilo se mu srdce. Kráčela k nim s úsměvem na tváři v zeleném svetru a džínách. Obejmula se s Emily a odcházela s nimi k Todovu autu.

„Tak jak se ti dnes vedlo, Bren?“ zeptal se jí Tod. „Dobře. A vám?“

„Skvěle, dnes jsem měla spoustu zákaznů –“ nedořekla Emily větu, když za Brendou zahlédla Kevina.

„Brendo?“ zaslechla za sebou důvěrně známý hlas, který jí pronikl až do srdce. Nehybně zůstala stát s pohledem upřeným na Emily.

„Myslím, že s tebou chce mluvit,“ řekla jí po pár vteřinách Emily.

Brenda se pomalu otáčela. Stál uprostřed parkoviště s rukama v kapsách černých plátěných kalhot, na sobě bílou košili a černé sako. Polilo ji horko. Může být muž tak nádherný? „Tak jdi za ním,“ postrčila ji Emily.

Nepohnula se. „Ne. Nechci s ním mluvit,“ smutně hlesla a otočila se zpět ke dveřím Todova auta.

Kevina její reakce zaskočila a vykročil k nim. „Brendo, počkej, prosím. Chtěl bych si s tebou promluvit.“

Cítila ho za svými zády a když se dotkl jejího lokte, aby ji k sobě otočil, projel jí elektrický proud známého doteku. Otočila se k němu, jejich oči se v tom momentu střetly. Tolik jí chyběl, jeho hlas, jeho vůně, ten pronikavý hluboký pohled.

„Nemám si s tebou o čem povídat,“ zvedla hrdě bradu.

„Brendo, dej mi jen chvilku, chci ti něco říct, ale ne tady. Pojd se mnou, prosím, na kávu.“

„Nikam s tebou nepůjdu, Kevine, nechci nic slyšet. Nepotřebuji tvoje omluvy.“ Znovu se otočila k autu.

„Brendo,“ zoufale vyslovil její jméno, „chci si jen v klidu promluvit, mám toho hodně na srdci, prosím, věř mi!“

„Cože? Jak si můžeš myslet, že bych ti po tom všem mohla ještě důvěřovat?“

„Já...“ odmlčel se, nenalézal slova, protože měla pravdu.

„Víš co, Kevine, myslím, že bude lepší, když už se nevidíme. Neozval ses víc než čtrnáct dní, a teď už je pozdě. Něco nás k sobě vázalo, to je pravda, ale pou- to se přetrhlo. Zničil jsi ho svým předstíráním a celou tou hrou. Už ti nevěřím. Nechci s tebou už mít nic společného, nech mě být, Kevine.“ Netušila, kde se v ní vzala ta odvaha vyslovit tolik slov, která jí trhala srdce.

Při pohledu do jejích usazených očí Kevin pochopil, jak moc jí ublížil. Litoval toho víc než předtím. Přál si jí v té chvíli sevřít v náručí, říct jí, jak ho to mrzí, a poprosit o druhou šanci, ale než se odhodlal něco namítnout, Brenda byla pryč. Opět zůstal stát jako tělo bez duše, sám uprostřed parkoviště. Bezmocně zatnul pěsti. Nedokázal pochopit, proč ji neuměl přesvědčit. Neměl tolik odvahy nebo jeho láska nebyla natolik silná, aby se ponížil?

„Proč sis s ním nechtěla promluvit, Brendo?“ ptala se jí Emily cestou.

„Nevím,“ hlesla s pohledem upřeným z okna. Před uplakanýma očima se jí všechno míhalo a mlžilo. Pevně je stiskla a snažila se potlačit tu neskutečnou bolest, kterou cítila na hrudi. Proč přišel? Proč? Tížily ji vzpomínky, které na ni dotíraly. Nedokázala ale pochopit, proč to tak bolí? Protože to byl první muž, kterému jsem se oddala? Nebo první, kterému jsem tak věřila? Vzal jsi mi mé srdce, ale kdo mi ho teď vrátí zpět? kladla si zmatené otázky už v soukromí svého bytu.

Večer se Kevin připravoval na večírek k Johnsonovi, ale jeho mysl byla zahlcená výčitkami. Myslel na dnešní odpoledne. Na Brendin úzkostný pohled, na její tvrdá slova. Zhluboka se nadechl, a když byl upravený, sešel dolů do salonu. Překvapil ho jeho usměvavý otec. Naléval do sklenek trochu brandy, aby si s ním připil. „Na zdraví, Kevine, na tvůj vydařený obchod. Jsem rád, že se ti vede.“

„Děkuju, tati. Taky jsem rád,“ sklesle se pousmál. Přitukl si s ním a posadil se do křesla.

„Tati, lhal jsi někdy mamince?“

Jim po něm udiveně koukl. „Ne, proč se ptáš?“

Kevin si utrápeně povzdechl. „Co se děje, Kevine? Něco jsi snad provedl?“

Kevin jen přikývl. Jim se zatvářil starostlivě: „Co se děje?“

„Lhal jsem a předstíral, že...“

„Jsem připravená, miláčku,“ vyrušila je Julia. „Kevine, zlato, proč jsi nepozval i svou dívku? Rádi bychom ji opět viděli, že ano, drahý?“ přistoupila s úsměvem k manželovi.

„Ano, Kevine, od té večere jsi ji k nám už nepřivedl,“ připojil se Jim k manželce, ale myslí byl u konverzace, kterou před chvílí nedokončili.

Kevin se postavil. „Myslím, že bychom už měli jít.“

Julii jeho odpověď překvapila. „Něco se snad stalo, Kevine?“ posadila se do křesla. Věděl, že tohle gesto značí jen jedno. A její ustaraný pohled to jen dosvědčil.

„No tak, Kevine, co je to s tebou?“ pozorovala jeho neklidnou chůzi. Nikdy ho neviděla tak podrážděného.

Kevin už neudržel svůj hněv a vyhrknul: „Děje se to, že jsem ten nejsobečtější muž na světě. Jsem zbabělec, lhal jsem Brendě a lhal jsem vám i sobě,“ zastavil se a strčil ruce do kapes.

„A můžeš nám to, prosím tě, vysvětlit?“ ozval se zaskočeně Jim.

„Jistěže mohu. Vydával jsem se za někoho, kým nejsem. Předstíral jsem před Brendou, že jsem jen obyčejný údržbář. Celé tři týdny jsem ji obelhával, až do té večere. Nestihl jsem jí povědět pravdu, a když jsme odešli, všechno mi to vyčetla a rozešli jsme se.“

Vytáhl ruce z kapes, posadil se na pohovku a přejel si neklidně rukama po obličejí. Julia a Jim ho soucitně pozorovali. „Kevine, zlato, to je mi moc líto, ale jednu věc jsem nepochopila,“ matka se mu zamyšleně podívala do očí. „Proč jsi předstíral, že jsi jen údržbář, a neřekl jsi jí o sobě pravdu hned?“

Kevin sklopil pohled. „Protože ona není jako my, mámi,“ pohlédl na ni zklamanýma očima. „Je to jen obyčejná holka, která vychodila zdravotní školu. Navíc vyrostla v klášteře, nemá žádnou rodinu, jen přátele, a já jsem se do ní zakoukal.“ Znovu sklopil pohled, jako by se styděl.

„Nemá žádné zázemí? Ty ses chtěl zaplést s takovou holkou bez konexí?“ zareagoval jeho otec.

„Jime,“ napomenula ho Julia.

„Copak? Ty bys snad něco takového dovolila, Juls?“

„Tati, dost, prosím. Je konec,“ snažil se je uchlácholit Kevin, ale přitom zatínil zlostí zuby.

„To je jediné dobře, Kevine, pro tvé dobro a samozřejmě tvou pověst. Doufám, že vás nepotkal někdo z médií. Víš, jací jsou novináři. Mohlo by to mít následky.“

„Kdyby ano, už bys to dávno věděl, tati.“ Postavil se. „Myslím, že bychom už měli jít, a doufám, že na to, co jsem vám pověděl, hned zapomenete, už to nemá žádný smysl. Nevrátí se ke mně,“ otočil se k odchodu, ale přitom se mu hlavou honily myšlenky. Najednou cítil vůči otci zášť. Kdybych jim neřekl pravdu o Brendině postavení, můj otec by nikdy nic takového nevyslovil. Nasedl roztrpčeně do auta.

Jim byl ještě v domě a z Juliina výrazu vycítil velikou starost. Oběma jim na jejich synovi velice záleželo. Něco mu říkalo, že tohle poblouznění Kevina hned tak nepřejde. Z Kevinova emotivního projevu usoudil, že mu na Brendě záleží víc, než si sám myslí.

U hlavních dveří Johnsonova přepychového domu se Kevin a jeho rodiče přivítali s hostitelem. Johnson je pozval dál a provedl je po svém nádherném sídle. Jim a Julia s Johnsonem hned našli společné téma. Kevin jen přikyvoval a snažil se udržet ve tváři přívětivý výraz. Výměna názorů s rodiči ho úplně vyvedla z míry, byl rád, že jim konečně pověděl pravdu, ale v hloubi svého nitra si přál něco jiného.

Johnson je konečně přivedl do hlavního sálu, kde se konal večírek. Byla tu spousta známých a velmi vážených lidí; většinou samí obchodníci a bohatí lidé.

„Myslel jsem, že jste říkal, že to bude jen malá oslava, pane Johnstone?“ pousmál se hořce Kevin.

„Jsem velmi rád, že náš obchod vyšel, Kevine. Pojdte, posadíme se ke stolu,“ s vřelým úsměvem je vedl sálem. Jim pohlédl na Kevina a hrdě se na něj usmál. Byl na něj pyšný a těšila ho i Johnsonova oslava na počest jejich úspěšné spolupráce.

Posadili se ke stolu plnému jídla, delikates a vybraného pití, zejména archivních vín. Kevinovi rodiče se ihned připojili k debatě o obchodu, která vládla u stolu. Kevin se několikrát přidal, řekl svůj názor a po malé chvíli si uvědomil, že je středem pozornosti všech hostů u stolu. Nebylo to pro něj nic nového, na takové diskuse byl zvyklý.

„A co ceny převozu, pane Larusso? V jakých částkách se pohybují?“

Kevin se zasmál. „Myslím, že to se nedá ani vyslovit. Rozhodně to bude více než šest nul.“ Opět se ozval smích. Po malé chvíli odbočili od tématu a užívali si příjemnou atmosféru oslavy.

Kevin se zapovídal se synem známého byznysmena. Rozebírali spolu jachty, srovnávali jejich ceny a luxus. Vyměnili si i pár názorů na ženy a večírky. Popíjeli whisky, dokonce se i zasmáli.

„Na chvíli si odskočím, Petere,“ omluvil se Kevin.

„Jistě, ale ať to netrvá dlouho. Máme tu nedopité sklenky.“ Kevin s úsměvem přikývl.

Cestou z toalety mu kráčela v ústrety povědomá žena. Měla na sobě nádherné červené šaty, na ramenou se jí leskly rozpuštěné a elegantně upravené hnědé vlasy a se svými sto osmdesáti centimetry by mohla dělat modelku. Držela v ruce skleničku bílého vína a oslnivě se na něj usmívala. Trochu se zarazil.

„Dobrý večer, líbí se vám oslava?“ pronesla sametovým hlasem, na Kevina až podezřele hebkým.

„Ano, je to příjemný večer. Pan Johnson je velmi šlechetný a zdvořilý hostitel.“

„Dovolte, abych se vám představila, jsem Jill Johnsonová.“

Kevin k ní s úsměvem natáhl ruku. „Věděl jsem, že vás odněkud znám. Byla jste se svým otcem na mém plese v South Havenu, že mám pravdu?“

„Ano, byla jsem tam. Byl to nádherný ples a samí skvělí hosté,“ upřela na něj své zelené kočičí oči. Uhnul jí pohledem, ale když se chystal zdvořile vytrahit, objevil se mezi nimi Johnson a Jim.

„Kevine, mou dceru si pamatujete? Pomohla mi dnes vystrojít oslavu, v tomto směru je bezkonkurenční,“ chlubil se Johnson.

„Ano, znám vaši dceru, Johnsone, a tento večer se vám velice vydařil,“ usmál se.

„Johnsone, netušil jsem, že tady bude i Joel Marchell, rád bych ho pozdravil, půjdeme za ním?“ navrhnul Jim a otočil se na vysokého staršího pána v elegantním obleku v kroužku dalších obchodníků.

„Ano, jistě, pojďme,“ přikývl Johnson.

„Omluvte nás, Jill. Moc vám to sluší! Kevine, pozvi dámu k našemu stolu na dobré chardonnay. Matka by si s ní určitě ráda popovídala.“

Kevin si dobře všiml lišáckého úsměvu na otcově tváři. Copak se pomátí? O co mu jde? Nadechl se a pohlédl na Jill, která očividně čekala na jeho pozvání.

„Tak tedy pojďme,“ nabídl jí své předloktí, aby ji doprovodil ke stolu.

Jill se vedle něj nesla, jako by to byla jeho žena, její úsměv a elegance zářily do celého zaplněného sálu, a než došli ke stolu, překvapil Kevina blesk fotoaparátu. Na oslavě nechyběli ani místní novináři, které Johnson pozval, aby zveřejnili jejich vydařený obchod. Kevin se jako vždy zatvářil seriózně, ale Jill svou dobrou náladu v Kevinově společnosti neskrývala. Více se k němu naklonila a rozzářeně se usmála, jako by k němu patřila.

Když došli ke stolu, Kevinově matce se rozjasnily oči a úsměv. S radostí sledovala, jak vybraně ji Jill pozdravila, když si sedala vedle ní. Kevin si také přisedl a pozoroval jejich radostné výrazy. Julia se s Jill poznala už na plese, a tak pro ně nebyl žádný problém zapříst příjemnou konverzaci.

Kevin se chvílemi také připojil, ale myšlenkami byl jinde. Před očima měl Brendu. Její hluboké modré oči, kouzelný smích, dlouhé lesklé vlasy a pozoruhodnou přirozenost, které se žádná z místních žen nemohla rovnat. Oklepal se. Neblázni, Kevine, musíš na ni zapomenout, zapomenout! Ale taková slova pro něj byla cizí. Nechtěl zapomenout, přál by si, aby tam místo Jill seděla Brenda. Aby se nic z toho nestalo, aby byla v jeho náruči a pokračovali spolu v tom neskutečném společném snu. Realita byla ovšem jiná. Kevin obchodoval s tím nejlepším a nejuznávanějším obchodníkem z Detroitu a jeho dcera si na něj brousila zuby. Aby ne, Kevin patřil k nejbohatším mužům ve státě a pocházel z vážené rodiny. Takových žen jako Jill byla spousta.

Mám nějakou šanci, pomyslela si Jill, když si ho prohlížela. Je okouzlující, pohledný, elegantní... mohla by pokračovat donekonečna. Zasněně se mu dívala do očí a pokoušela se s ním navázat nějaký kontakt, zaflirtovat s ním. A když se jí podařilo ho rozpovídat a rozesmát, zapřísahala se, že tento muž bude od dnešního večera patřit jenom jí.

Další den ráno se Brenda rozhodla se, že se do práce projde. Cestou se zastavila u oblíbeného kiosku s občerstvením.

„Ahoj, Brendo, jakpak ses dnes vyspala?“ usmíval se na ni sympatický prodavač.

„Dobře, Bernie. Dáš mi, prosím, kávu?“

„Samozřejmě. A dáš si i hamburger?“

„Hm, dnes ne, děkuju. Nemám nějak chuť.“

Bernie jí podal kelímeček s kávou a s úsměvem se s ní rozloučil. „Tak ať ti to dnes hezky uteče v práci, Brendo.“

„Tobě taky, Bernie. A díky za kávu, nikde nemají lepší.“

„Já vím, proto jsi mou stálou zákaznicí s tím nejkrásnějším úsměvem na světě.“

Brenda už odcházela, ale musela se ještě otočit a jeden ze svých kouzelných úsměvů, který Berniemu zlepšil náladu na celý den, mu věnovat. Spokojeně si kráčela dál po nejrušnější ulici v Michiganu, upíjela pomalu z kávy, a než došla do nemocnice, koupila si pár časopisů ze stánku. Až do oběda se v nemocnici nezastavila, jedna ze sester onemocněla, a tak za ni musela zaskočit. A když odbilo dvanáct hodin, odešla hladová na oběd.

Posadila se ke stolu k dalším sestřičkám a s chutí se dala do polévky. Asi po třetí lžící se začala cítit divně, a než stačila dát do pusy další sousto, zvedl se jí žaludek. Odsunula židli a pospíchala na toaletu, kde musela těch pár lžic vyzvracet. Po chvíli nevolnosti se jí udělalo lépe, opláchla si obličej a hleděla na sebe do zrcadla. Byla bledá a vyčerpaná. Od rána jsem nic nesnědla, to bylo určitě tím. Ano, určitě, ujišťovala se. Pak se vrátila zpět do jídelny a snažila se dojíst oběd, ale žaludek měla stále na vodě, tak si nakonec vzala jen jablko a odešla do sesterny.

Jako vždy se posadila u topení, opřela se o zeď a relaxovala. Ukusovala jablko a po malé chvíli sáhla na stůl pro časopisy, které si koupila ráno. Navrchu byl deník The Detroit News, který obvykle nečetla, a když otevřela první stránku, údivem jí málem zaskočilo. Fotografie Kevina a Jill s textem zaplňovala celou stránku. Bylo to na oslavě u Johnsona, ale text ji nezajímal, jen ta žena, která se o něj s rozzářeným úsměvem opírala. Kdo je to? Byla jsem tak hloupá, že jsem mu tak snadno naletěla! Uběhly dva týdny, a už má jinou.

Hleděla na Kevina; připadal jí tak vzdálený! V drahém obleku a s vážným výrazem ve tváři působil jako pravý gentleman, ale také jako člověk s velmi vysokým postavením, kterým ostatně byl. Brendu ani tolik nevyvedla z míry samotná fotografie jako spíš Kevinovo příjmení. Uvědomila si, jak moc jsou odlišní, každý byl nejen z jiného těsta, ale i světa. Ona měla jen stereotypní život plný nesplněných snů, a on? Díky své zámožnosti si mohl koupit a dovolit, co chtěl. Zamrazilo ji v zádech. Odhodila časopis, postavila se a stiskla oči, aby potlačila slzy. Chtěla ho vyhnat ze své hlavy, ze vzpomínek i srdce. Ale jak? Jak jen mám na něj zapomenout...

Když odcházela ze sesterny, zastavila se u veřejí. Zamotala se jí hlava a udělaly se jí mžítka před očima. Musela se pevně přidršet, jinak by upadla.

„Brendo, jsi v pořádku? Brendo...“ zaslechla zdálky a padla rovnou do náruče Todovi, který zrovna procházel kolem.

Probrala se v pátém patře na chirurgii. Otevřela oči a rozhlížela se udiveně po pokoji. „Proboha... co se stalo, Tode?“ zahlédla ho vedle sebe.

„Omdlela jsi, Brendo. Jak se cítíš?“

„Dobře, už je to v pořádku. Najednou se mi zatočila hlava a...“

„Nejsi nemocná? Nebo přetažená? Myslím, že by sis měla vzít na pár dní volno, poslední dobou pracuješ nepřetržitě.“

„Ale ne, to nepřipadá v úvahu, Tode, už mám vybranou celou dovolenou.“ Posadila se.

„Určitě jsi už v pohodě? Nemám ti raději udělat nějaké testy?“

„Myslím, že nebude třeba, cítím se už mnohem líp. Musím se vrátit do práce.“

„Jak myslíš. Kdybys něco potřebovala, jsem tady nahoře.“

„Dobře,“ pousmála se. „Už je mi fajn, pane doktore,“ zažertovala. „Jdu se podívat na děti, tak zatím ahoj.“

„Ahoj, a dávej na sebe pozor,“ zavolal za ní. Poslušně přikývla a odešla k výtahu.

Jen co došla zpět na dětské oddělení, objevila se jí před očima Kevinova fotografie s tou neznámou ženou, která se vedle něj tak šťastně usmívala. Pokusila se tu představu setrást a nemyslet na toho neodolatelného muže, který jí vzal všechny iluze a sny.

9

Dny ubíhaly rychle. Kevin jednal s Johnsonem o další transakci. Obchodní záležitosti projednávali u Johnsona doma, a tím pádem měla Jill dobrou příležitost se s Kevinem více poznat. Čím víc času spolu trávili, tím si byli blíž.

Jednou večer, když byl Kevin na odchodu z Johnsonova domu, Johnson nečekaně nadhodil: „Kevine, myslím, že by Jill velmi potěšilo, kdybyste ji pozval na skleničku. Víte, myslím, že na to už pár dní čeká. Jen pokud už nemáte něco jiného v plánu, samozřejmě.“

Kevin se zarazil. Neměl ponětí, jak se v té chvíli má zachovat, ale odříct by bylo nezdvorné. „Moc rád. Řekněte jí, ať je připravená v osm. Přijedu pro ni,“ řekl, když si oblékal sako. Johnson s nadšením v očích přitakal.

Nasedl do auta, nastartoval a prudce se rozjel. Cítil, že má v hlavě zmatek. Co to, ksakru, dělám? Věděl, že o něj Jill má zájem, byla velmi atraktivní, ale proč Johnsonovu nabídku neodřekl? Nebo si nevymyslel, že už má v plánu něco jiného? Sledoval tím pozváním Johnson snad něco?

Přesně v osm hodin Kevin vyzvedl Jill a odjeli spolu na River Walk. Posadili se v luxusní restauraci s výhledem na golfové hřiště a park s několika osvětlenými fontánami, ze kterých tryskala voda do exotických květin kolem. Zdálo se mu, že ji pozval na nejromantičtější místo v Detroitu. Ale proč? Proč jsem ji vzal právě sem? Protože jsem si přál pozvat sem jednu Brendu. Ukázat jí tohle překrásné místo.

„Chodíš sem často?“ vyrušila ho z myšlenek Jill.

„Už pár měsíců jsem tady nebyl, poslední dobou nemám na nic čas.“

„A co kdyby sis na chvíli odpočinul? Měla bych jeden návrh.“ Udiveně na ni pohlédl. „Jak dlouho ještě potrvá vyjednávání s mým otcem?“

Kevin se zamyšleně poškrábal na bradě. „Máme ještě pár schůzek, asi tak týden. Proč?“

Jill se tajemně pousmála, vzala si do ruky sklenici bílého vína a zakroužila s ní.

„Chtěla bych na malou dovolenou a byla bych moc ráda, kdybys mě doprovodil. Víš, až to s mým otcem dokončíte, mohli bychom si někam zajet, odreagovat se, na chvíli zapomenout na všechny starosti. Co ty na to? Pojedeš se mnou?“

Kevin se napil ledového čaje, opřel se do židle a zamyslel se. Relaxace, zapomenout na starosti? To je přesně to, co bych potřeboval. Mohu něco takového udělat? Během přemýšlení si všiml Jillina nedočkavého pohledu.

„Tak dobře, ale datum vyberu já.“ Jill přikývla; dokázala by mu kývnout na cokoli. Jen Kevin si nebyl jistý. Dál udržoval s Jill konverzaci, ale jeho mysl se zmítala zmatenými otázkami bez odpovědí. Copak jsem se zbláznil? Na Jill mě nic zvláštního nepřitahuje. Snažil se sám sobě porozumět, ale obchodní záležitosti s Johnsonem mu pořádně zamotaly hlavu.

Posledních pár dnů se Brenda cítila stále unavenější. Nechutnalo jí jíst, nemohla spát, bolel ji žaludek, a dokonce i zhubla. Ráno, než vyšla do práce, si řekla, že asi zajde za Todem.

V nemocnici se po vizitě svezla výtahem do pátého patra, a když vyšla ven, Tod jí akorát kráčel naproti.

„Brendo, ahoj,“ vítal ji s úsměvem.

„Ahoj Tode, víš, asi bych nakonec souhlasila s tím vyšetřením.“

„Ale jistěže, tak pojď za mnou,“ vedl ji do ordinace. „Posaď se a pověz mi, co tě trápí.“

Brenda se posadila na bílou kulatou židličku a nadechla se: „Nic mě nebolí, jen žaludek, Tode. Posledních pár dní do sebe nemohu dostat žádné jídlo, jen ovoce. Jsem často unavená, cítím se nějak zvláštně, a ještě mě píchá na pravé straně v podbřišku.“

Tod si ji vážně prohlížel přes obroučky brýlí: „Může to být klidně slepé střevo, ale raději se ujistíme ultrazvukem, ano?“

Brenda přikývla: „Tak dobře, chci mít jistotu.“

Ležela na lehátku a Tod si zatím zapínal obrazovku. „Jsi nějak nervózní!“ škádlil ji s úsměvem.

„Trochu ano.“

„Budeš si muset vyhrnout tričko.“

„Jo... jasně.“ Vykasala si ho, ale ruce si nechala na břiše.

„No tak, Bren, nic to není. Jen ti tam dám trochu gelu, ano?“ stále se pobaveně usmíval.

„Tode,“ zeptala se s obavou, „když to bude slepák, tak mě budou muset operovat?“

Tod jí na břicho přiložil ultrazvuk a při tom ji uklidňoval. „Záleží na tom, jestli jde o zánět apendixu, a když ano, tak tě budu operovat já osobně.“

„No to bude skvělé,“ obrátila oči v sloup a pak se pousmála; teď škádlila ona jeho.

„Tak co vidíš, Tode?“ netrpělivě vyslovila po pár vteřinách. Tod mlčel a vážně sledoval obrazovku. „Děje se něco, Tode?“

„Brendo, něco tam vidím,“ vyhrkl překvapeně.

„Tode,“ zamračila se na něj, „neutahuj si ze mě.“

„Opravdu, myslím to vážně, Brendo.“ Ale ona mu nevěřila, myslela, že si z ní dělá legraci. Taková byla jeho povaha. Když ale sondou zajel níž k podbřišku, jeho zaskočený výraz nevypadal na to, že by si z ní utahoval.

„Tak co se se mnou děje? Co tam vidíš, Tode?“ znervózněla.

„Brendo, ty budeš máma,“ s ohromením na ni pohlédl a usmál se.

„Už jsem ti říkala, ať si ze mě neděláš legraci. Chceš, abych znovu omdlela?“

„Ale já si nedělám legraci, podívej se,“ natočil k ní obrazovku. „Dívej se, tady.“ Ukázal jí místočko, kde našel plod. Brenda hleděla na obrazovku, Tod sledoval její výraz. Zbledla. Z rozrušení se nemohla ani nadechnout. Vážně se jí chtělo omdlít.

„Nedokážu odhadnout, jak dlouho jsi těhotná, ale vypadá to tak na měsíc a možná pár dní k tomu, je to moc maličké. Měla by sis hned dojít ke gynekologovi.“

Brenda se opřela o lehátko, nedokázala ze sebe vydat ani slůvko. Jsem těhotná? Nemohla tomu uvěřit.

„Jsi v pohodě? Brendo?“ Všiml si její bledé tváře a posadil se k ní.

„Tode, víš, co to znamená? Já... co budu, proboha, dělat?“ nahlas si vzdychla. Netušil, co jí má odpovědět, ale jako kamarád ji chytil za ruku a nadzvedl obočí nad obroučky brýlí. „A co to takhle povědět Kevinovi? Je to přeci jeho, ne?“

„Jak to myslíš?“

„No, myslím, že má právo se to dozvědět a...“

„Ne, počkej, Tode, to ne,“ zmateně se chytila za hlavu a utrápeně se nadechla. „Nikomů nic, prosím, neříkej,“ posadila se. „Nikomů, jasně? Já... já teď musím pryč.“

„Počkej, Brendo, moment,“ zastavil ji u dveří a starostlivě dodal: „Já nevím, jak ti v této chvíli poradit nebo pomoci, ale měla by ses zamyslet a v klidu to s někým probrat.“ Hleděl jí do očí plných slz.

„Já vím, Tode, ale –“ nedořekla větu a se slzami na tváři se rozeběhla k výtahu.

Nemůžu tomu uvěřit! Spěchala do sesterny, aby se převlékla, a když byla hotová a chystala se odejít, zahlédla na stole otevřené noviny s Kevinovou fo-

tografii. Ztěžka přistoupila blíž a vzala noviny do rukou. Dívala se na Kevinův seriózní pohled, na ten dokonalý obličej plný přetvářky, na jeho oči, na které nedokázala zapomenout, vzpomněla si na jeho doteky a polibky. „Nikdy ti to neodpustím!“ vyhrkla se slzami v očích, zmuchlala noviny a zahodila je. Pak se sesunula na židli, zakryla si dlaněmi tváře a poddala se slzám.

„Ahoj, Brendo! Jsi tu nějak brzy,“ otočila se s překvapeným úsměvem Emily. Brenda vešla do obchodu a beze slova se posadila na židličku vedle pultu.

„Stalo se něco, Brendo?“ všimla si jejího pohledu, obešla pult a dřepala si před ni. Hlavou se jí honily všelijaké myšlenky. Brenda jí pohlédla do očí, nedokázala ze sebe vydat ani slůvko, ale její výraz a slzy byly výmluvné a Emily ji beze slov objala. Pak se na ni podívala, chytila ji za obě ruce a řekla: „Co se stalo, Brendo? Vyhodili tě z práce?“

„Ne,“ zašeptala přes vyschlé hrdlo. „Emily, zhroutil se mi svět. Co jsem komu udělala?“

„Nerozumím, Bren, co se děje? Pověz mi to, nemůžu se dívat, jak se trápíš.“

„Jsem těhotná, Emily. Čekám Kevinovo dítě, už chápeš? Jsem na dně, zoufalá a prokletá,“ nešťastně si zakryla obličej dlaněmi. Emily ztuhla. Po pár vteřinách jí sňala dlaně z tváře a snažila se ji uklidnit.

„Neboj, to se spraví. Uvidíš. Teď jsi zmatená a podrážděná. A jsi si jistá? Opravdu jsi těhotná?“

„Ano, Emily, před chvílí mi Tod udělal ultrazvuk. Chtěla jsem jen vyšetření žaludku a –“ nedořekla větu a ukázala oběma rukama na břicho. „Co si jen počnu, Emily?“ dodala zoufale.

„Hlavně nezapomínej, že nejsi sama. Máš mě a Toda a také Marii Clarence, která je jako tvoje vlastní matka. Jestli budeš chtít, tak ji spolu navštívíme, nebo už máš nějaké plány? Přemýšlela jsi už o něčem?“

Brenda se postavila a opřela se zády o pult. „Nevím, co mám dělat, matce to psát nebudu, ale jedním si jistá jsem,“ na moment se odmlčela a pak s důrazem v hlase pokračovala, „nechám si to. Nedokázala bych to nevinné dítě odložit. Vyrostla jsem bez rodičů, vím, jaké to je nemít rodinu. O své dítě se postarám a dám mu to, co si zaslouží.“

Emily se pousmála. „To jsem ráda, že jsi tak pevně rozhodnutá, ale co jeho otec, Brendo? Měla bys mu to říct.“

Brenda si povzddechla a znovu se posadila. „A jaký by to mělo smysl, Emily? To za ním mám jen tak přijít a říct mu ‚budeš táta, vrátila jsem se‘? Ne, to nemůžu udělat. Nechci se ho doprošovat.“

„Ale bude otcem, je povinen ti pomoci a možná, že by se k tobě i vrátil.“

Brenda se krátce nevesele zasmála. „Nejde to, Emily, nemůžu za ním jít, nikdy se k tomu neponížím.“

„Ale...“

„Viděla jsi dnešní The Detroit News?“ přerušila ji Brenda. „Je tam jeho fotografie. Je na nějaké oslavě a není tam sám. Má vedle sebe cizí ženu a podle té fotky soudím, že to nebyla jen nějaká známá, alespoň se tak netvářila. Víš, Kevin má svůj život, čeká ho dokonalá budoucnost. Kdybych mu to řekla, co myslíš, že by se asi stalo? A jeho rodina? A co bulvár? Mohlo by mu to zničit pověst i kariéru. Copak mu můžu něco takového udělat?“

Emily zavrtěla hlavou. „A copak on ti mohl udělat tohle? Bren, prober se, jednou se to dozví, a co pak uděláš? Zapřeš mu vlastní dítě?“

Brenda se zhluboka nadechla. Věděla, že má Emily pravdu, ale nechtěla se nechat přemlouvat. Tvrdě si stála za svým. „Emily, přísahaj mi, že to nikomu nepovíš. Nechci, aby se to Kevin dozvěděl. Slib mi to.“ Emily chvíli uvažovala, ale nakonec přikývla, už tak se za Brendino neštěstí cítila vinna tím, že jí tajila o Kevinovi pravdu.

„Slibuješ?“ Brenda znovu naléhala.

„Ano, slibuju ti to. Nic mu nepovím. Ale já ti musím taky něco říct, Bren.“

„A co?“ zbystřila Brenda.

„Něco jsem provedla a moc toho lituju, Brendo. Ty víš, že jsi má nejlepší přítelkyně a že bych ti nikdy nepřála nic zlého; právě naopak,“ odmlčela se.

„Ano, ale netuším, proč mi to teď říkáš?“

„Brendo, já ti lhala. Pamatuješ, jak jsem šla na ten ples do South Havenu?“

„Pamatuju, proč?“

„Byl tam i Kevin a celá jeho rodina. Víš, já jsem ti to chtěla prozradit, ale Kevin mě prosil, abych ti nic neříkala. Chtěl ti to říct sám. Chtěla jsem pro tebe jen to nejlepší, a tak jsem souhlasila a mlčela,“ odhodlaně ze sebe vysypala. Brenda se na ni nechápavě podívala a snažila se tomu porozumět, ale když si uvědomila, že ten ples pořádali Larussovi, došlo jí, co tím měla Emily na mysli. Přimhouřila své modré oči a neklidně se postavila.

„Ty jsi to celou tu dobu věděla?“ nevěřičně na ni hleděla.

„Ano. Tolik mě to mrzí, Bren, chtěla jsem ti to říct, ale Kevin na mě tak naléhal! Chtěla jsem, abys byla šťastná.“

„Šťastná? Ale proč jsi mi to neřekla? Nic z toho se nemuselo stát, nemusela jsem se setkat s jeho rodiči, ani jsem se s ním nemusela vyspat, zamilovat se... Bože,“ vyhrkla se slzami na tvářích.

„Odpusť mi to, Brendo. Je mi to moc líto. Kevin ti to chtěl říct sám. Taky jsem mu věřila.“ Brenda přikývla, mlčela.

Pomyšlení, že ji zradila její nejlepší kamarádka, jí nešlo na rozum. Vyčítavě se jí podívala do očí, a než odešla z obchodu, řekla jí: „Věřila jsem ti, Emily.“ Emily ji nechala odejít, věděla, jakou váhu měla pro Brendu důvěra, ale v mysli byla stále s ní. Emily nebyla typ ženy, která by se jen tak vzdala.

Brenda se vrátila domů. Pocity a myšlenky ji přemohly. Odkryla příkrývku a lehla si. Představa, že v sobě nosí Kevinovo dítě, jí v hloubi duše dávala jakousi sílu; jakousi odvahu a odhodlání, ale nebylo to natolik silné, aby se vzchopila a povznesla se nad překážky, které jí připravil osud.

Kevin stál u rozlehlého okna a opíral se rukama o parapet. Přemýšlel. Hleděl do dáli na mrakodrapy a ulice plné lidí. Bylo zamračeno, oblohu pokrývaly šedé mraky, které slibovaly déšť. Blížil se listopad, podzimní počasí přesně odráželo Kevinovu náladu.

Od rána vypil tři šálky kávy a zkontroloval pár dokumentů, ani počítač si nezapnul. Jen neklidně přecházel od okna k pracovnímu stolu a zase zpátky. Netušil, co se to s ním děje, ale jedním si byl jistý. Jeho mysl byla jako očiřovaná. Nebyla chvíle, aby nemyslel na Brendu. Na to, jak nasedla do auta a bez ohlednutí odjela. Na její lhotejný hlas a cizí výraz v očích. „Proč jsem to pokazil? A proč na ni nedokážu zapomenout?“ jeho hlas se rozléhal do prázdné kanceláře, ani si neuvědomil, že mluví nahlas. „Už začínám bláznit. Ano, zbláznil jsem se,“ otočil se zády k oknu a pomalými kroky přešel zase ke stolu. Podíval se na hodinky, bylo po čtvrté odpoledne. Zrovna se rozhodl odejít, když zaslechl zaklepání.

„Dále!“ Otevřely se dveře a do místnosti vešla Jill. Podivil se, ale nedal to na sobě znát. „Ahoj, co tě přivádí?“

„To tě nemůžu jen tak navštívit?“ sebevědomě se usmála.

„Ale jistě, proč ne. Měla jsi cestu kolem, nebo jsi přišla jen tak?“ posadil se zpět do křesla a zapnul si počítač.

„Přišla jsem, protože se mi stýskalo. Máš hodně práce? Neruším tě?“

„Ne, posad se, prosím,“ ukázal jí rukou na křeslo. Posadila se. Svým temperamentem a atraktivitou by okouzlika snad každého muže, ale s Kevinem její dokonalost nijak nehnula. „Dáš si kávu?“

„Ráda.“ Kevin zmáčkl tlačítko a požádal sekretářku o dva šálky.

Jill mu dělala nejméně hodinu společnost. Během rozhovoru poznával Jillinu povahu. To, co má a nemá ráda. Byla to velmi sebevědomá a chytrá dívka. Milovala společnost a večírky a vůbec pozornost druhých lidí. To ho od ní odrazovalo; měla ráda to, co on nemusel. Nikdy nepotřeboval ani nechtěl být středem pozornosti. Až do chvíle, kdy poznal Brendu, upřednostňoval samotu

a soukromí. Vnesla mu do života něco, co kdysi dávno on sám prožíval. Chyběla mu její přirozenost, její vlídná povaha a čistá duše plná snů. Její úsměv a ty její nekonečně modré oči. Tolik mu chyběla.

„Už máš nějaké plány na večer?“

Párkrát zamrkal. „Plány?“

„Ano, na dnešní večer,“ prohlížela si ho záludně Jill. „Jsi v pořádku? Připadalo mi, jako bys byl chvíli myslí někde úplně jinde.“

„Jen jsem se zamyslel. Na dnešní večer už bohužel něco mám. Nezlob se. Ale zítra bychom mohli jít na oběd,“ přešel si rukou po bradě a opřel se o křeslo.

„Tak dobře, zítra,“ vstala. „Přijedeš pro mě nebo...“

„Mám ráno jednání a potom schůzku s tvým otcem, tak tě vyzvednu u vás, ano?“ Jill radostně přikývla a spokojeně odešla. Kevin si zhluboka vzdychl, pročísl si rukou vlasy a dal si hlavu do dlaní. Musím na Brendu zapomenout, musím! Ale v hloubi duše věděl, že to jen tak nepůjde.

10

Brenda kráčela nemocniční chodbou, když vtom zahlédla ve dveřích sesterny Emily. Zpomalila. Neviděla svou kamarádku dva měsíce. Stýskalo se jí po ní. Emily jí několikrát volala, nechávala pro ni vzkazy u Toda, ale Brenda na její zájem nijak nereagovala. Cítila se podvedená, nechtěla jí její lež odpustit. Až do chvíle, kdy se s ní potkala tváří v tvář.

Když se Brenda přiblížila, Emily otevřela dveře do sesterny. „Můžeme si promluvit?“ Brenda beze slov přikývla a rovnou se posadila na své místo k oknu. Emily zavřela dveře a hned spustila: „Ještě se na mě pořád zlobíš, Brendo?“ Brenda stočila pohled ke zdi. „Brendo, opravdu mě to mrzí. Netušila jsem, že to takhle dopadne. Věřila jsem, že ti to Kevin poví.“

Kevin. Zopakovala si v duchu jeho jméno, pohlédla na Emily a nadzvedla jedno obočí. „Zradila jsi mě.“

„Já vím, ale v dobrém úmyslu. Nikdy bych ti nepřála nic zlého.“

„Já vím,“ odpověděla smířlivě Brenda, i když se neusmívala.

„Takže mi odpouštíš?“ Brenda se jedním koutkem pousmála, a než stačila něco vyslovit, Emily k ní přiskočila a padla jí kolem krku. „Kámošky?“ pohlédla na ni s úsměvem Emily.

„Ano, kámošky.“

„Tolik jsi mi chyběla, Brendo!“ prohlédla si ji. „Sluší ti to. Jen kveteš, je vidět, že ti těhotenství prospívá.“

„První měsíc jsem měla problémy se stravou a nevolností, ale teď už je to lepší.“

„To je dobře. A co, ehm... Kevin?“ opatrně vyzvíдалa. Brenda otevřela šuplík u stolku a vytáhla z něj noviny. „Myslím, že ti nemusím nic říkat. Podívej se sama,“ přisunula jí The Detroit News. Než Emily otevřela noviny, pohlédla ještě na Brendu. „Jsi určitě v pohodě?“

„Teď už ano,“ krátce jí odpověděla a pohledem ji přiměla, aby četla. Byl tam článek o Kevinově úspěšně uzavřeném obchodě s Johnsonem. Samé lichotivé

komentáře. Ale fotografie pod článkem ji zaskočily. Novináři zachytili, jak Kevin nasedá do svého soukromého letadla s rukou kolem Jillina pasu. Potom v restauraci, na večírcích a v přístavu.

„Myslím, že to nemusí nic znamenat. Ta Jill je dcera toho obchodníka, se kterým Kevin pracuje. Třeba...“

„Dost, Emily,“ přerušila ji Brenda a postavila se. „Je s ní na každé fotce. Známe Kevinu, vím, jak si chrání soukromí. Kdyby spolu nic neměli, nikdy by se s ní veřejně neukazoval. Na jednom snímku se na ni dokonce rozzářeně usmívá,“ nevěřícně potřásla hlavou.

„Ale to stále nic nedokazuje. Proč mu nepovíš pravdu, Brendo? Potom by mohlo být už pozdě. Má právo to vědět a povinnost ti pomoci.“

Brenda vystrašeně zavrtěla hlavou. „Ne, nechci, aby to věděl. Aby se ke mně vrátil jen kvůli dítěti nebo mi nabízel peníze. Já mu o ně nestojím.“

Emily se ale stále nevzdávala: „Ale později ano. Co budeš dělat, až se dítě narodí? Sama na všechno nestačíš.“

Najednou někdo zaklepal na dveře. Brenda šla otevřít a za dveřmi ji překvapil Tod. „Brendo, prosím tě, potřebuji tě nahoře... Ahoj, zlato! Copak tu...“ podíval se na Emily a na Brendu a pokračoval: „Jsem rád, že jste se konečně usmířily,“ usmál se. „Potřebuji, abys zaskočila na dnešek a zítřek nahoře na chirurgii. Jedna sestra onemocněla a přibyli nám pacienti.“

„Dobře, a to hned teď?“

„Ano, hned teď. Emily, pojď s námi,“ vzal ji kolem pasu a společně šli k výtahu. „Máme tu opravdu foťák, sestry vůbec nestíhají,“ pokračoval Tod, když vystupovali. „To je v pořádku, Tode, pomůžu, jak budu moci,“ usmála se.

„Díky moc. Zajdi nejprve do sesterny a ohlas se u vrchní sestry, ano? Ona ti poví co a jak.“ Brenda přikývla a pohlédla na Emily, která se na ni vděčně usmívala.

„Jsem ráda, že jsi mi odpustila, Bren. Uvidíme se zítra?“

„Dobře, zítra, tak se zatím měj.“

Když Brenda procházela chodbou, jedna ze sester ji poslala na pokoj. „Před půl hodinou nám přibyl další pacient, Brendo. Mohla by ses mrknout, jestli něco nepotřebuje?“

„Jistě,“ přikývla Brenda. Došla až na konec chodby a otevřela dveře. „Dobré odpoledne,“ pozdravila muže ležícího na posteli.

„Dobré...“ zasekl se na ní pohledem. Já tu ženu odněkud znám, prolétlo mu hlavou. Když mu Brenda postavila na stolek konvici s čajem, cítila na sobě jeho pohled. Podívala se na něj a také ztuhla.

„Vy?“ pronesla překvapeně.

„Ano, jsem to já. Vy jste Brenda, že mám pravdu?“

„Ano, to jsem, a vy jste –“

„– velký svůdník?“ dopověděl za ni a zasmál se.

„Jason Brett,“ vzpomněla si. No to mi ještě scházelo! Obrátila oči v sloup. „Vy si na mě pamatujete?“ zeptala se ho udiveně.

„Jak bych mohl zapomenout na tak krásnou a bezprostřední ženu, jako jste vy?“ Brenda na něj letmo pohlédla a popošla blíž, aby mu zkontrolovala kapačku. „Pořád se na mě zlobíte, Brendo? Nechtěl jsem vám ublížit. Emily mi vysvětlila vaši tehdejší reakci.“

„Emily? Co vám o mně Emily řekla?“ zbystřila.

„Nic špatného, jen mě ujistila, že nepatříte k ženám, které políbí neznámého muže. Chtěl bych se vám omluvit, Brendo. Měl jsem tehdy trochu vypito. Nechtěl jsem vás vystrašit.“

„Nevystrašil jste mě. Jen mě zarazilo vaše suverénní chování.“

„Takže mi odpouštíte?“ pohlédl na ni s nevinným výrazem.

„Ale ano, přeci jsem to byla já, kdo vás urazil první.“

„Myslíte tím svůdníkem? Ale ne. Upřímně řečeno jsem se za svůdníka nikdy nepovažoval. Na lásku moc štěstí nemám.“

Tak to já také ne, pomyslela si, a když měla vše hotové, oznámila mu: „Kdybyste něco potřeboval, tak zavolajte, přijde za vámi sestra.“

„A proč ne vy?“ usmál se.

„Na to, že jste po operaci, toho dost namluvíte.“

„Alespoň nemusím myslet na tu bolest.“

„Dala jsem vám lék na uklidnění. Za chvíli vám to zabere, měl byste odpočívat,“ otočila se k odchodu.

„Děkuju.“

„Není zač, je to moje práce,“ ujistila ho už ode dveří.

„Za to taky, ale hlavně za to, že se na mě už nezlobíte. Jste moc hodná, Brendo.“ Na pár vteřin se mu zadívala do očí a málem v nich zabloudila. „Už spěte,“ napomenula ho.

„Rozkaz, sestřičko,“ zasalutoval jako voják a při tom se pobaveně usmíval. Brenda nad ním zakroutila hlavou, ale také se usmála.

Když zavřela dveře, na moment se zarazila. Musela si přiznat, že v té krátké přítomnosti Jasona se cítila velmi dobře.

Kevin se vracel domů z večere, na kterou ho pozval Johnson. Unaveným krokem vešel do domu, připravený rovnou zmizet ve své ložnici. Když ale procházel chodbou v prvním patře, zastavil ho od otevřených dveří své pracovny Jim.

„Kevine, už jsi doma?“

„Ahoj, tati. Ano, právě jsem přijel. Ty ještě pracuješ? Takhle v noci?“ podivil se. „Ale kdepak, jen jsem si kontroloval pár věcí. Nedáš si se mnou skleničku?“

Kevin přikývl a vešel za ním do pracovny. Jim došel k baru a vzal do ruky láhev skotské. „Tak jaká byla večere?“ posadil se do svého pracovního křesla.

„Byl to příjemný večer,“ odvětil Kevin nezáživně a uvelebil se na pohovce.

„Jsme s maminkou moc rádi, že se scházíš s Jill. Je to vzdělaná dívka z velmi dobré společnosti. Víš, něco mě napadlo, synu,“ významně se mu zadíval do očí.

Kevin upil ze skotské a zatvářil se neutrálně: „Copak? Neříkej, že mám vyjednat další obchod?“

„Ne, s prací to nemá nic společného. Jedná se o tebe a Jill.“

„O mě a Jill?“ zopakoval rozpačitě a znovu trochu upil ze skleničky.

„Jill je neobyčejná žena, velmi se nám s tvou matkou zamlouvá a myslím si, že i tobě, jinak bys s ní nejel na dovolenou a neukazoval by ses s ní na veřejnosti,“ zdůraznil a pokračoval: „Nemyslíš si, synu, že je na čase požádat ji o ruku?“

Kevin na něj nevěřicně zíral. Od chvíle, kdy vyšel z Johnsonova domu, byl myšlenkami naprosto jinde, takže ho otcova otázka úplně vyvedla z míry. Postavil se, cestou k baru vypil sklenici do dna a nalil si další. Pak s vážným výrazem ve tváři pronesl: „Máš pravdu, tati,“ přikývl a pokračoval, „požádám Jill o ruku.“ Znovu se posadil na pohovku a opřel se o ni. Snažil se otcův návrh nehodnotit ani o něm neuvažovat; řekl jen odhodlaně: „Zítra večer. Ale nechci tu žádné novináře, jen rodinu. Mé zasnoubení s Jill bude neoficiální.“

„Neoficiální? No dobře, jak si přeješ, ale budeš to muset vysvětlit Jill. Jinak jsem rád za tvé rozhodnutí. Chtěli bychom se s matkou dožít vnoučat, už nejsme nejmladší.“ Kevin seděl s rukama v klíně a s pohledem do otcových hnědých očí jen beze slov přikývl.

Když odešel z jeho pracovny a vešel do své ložnice, svlékl si sako a odhodil ho na postel. Nepokojně si projel rukou vlasy a posadil se. Ano, požádám Jill o ruku, prolétlo mu hlavou. Nedokázal si ale představit, až jí bude navlékat snubní prsten, až nastane den svatby. Představoval si rodinu. Domov, který zosobňuje teplo, lásku a děti. Dokáže mi Jill nahradit tu prázdnotu, kterou cítím? „Dost, Kevine,“ napomenul se. Jen takto dokážu na Brendu zapomenout.

Další den čekalo Brendu v nemocnici hodně práce. Zaskakovala stále na chirurgii, a když vešla do Jasonova pokoje, překvapil ji u dveří.

„Dobré odpoledne, Brendo. Rád vás vidím.“

„Dobré, kampak máte namířeno?“

„Myslíte, že by mi uškodil malý kelímek kávy?“

„Neměl by, a cítíte se na chůzi? Netočí se vám hlava?“ musela se ho zeptat.

„Ne, cítím se dobře. Brendo?“ odmlčel se u dveří. Otočila se na něj od okna.

„Ano?“

„Nešla byste mi chvíli dělat společnost? Tod má spoustu práce; nemám si tu s kým popovídat,“ pousmál se a ihned dodal: „Celý den jste se nezastavila. Chvilkový odpočinek vám prospěje.“

Brenda zaváhala, ale nakonec přikývla. „Tak dobře, ale jen jednu kávu a pak se vrátíte zpátky na pokoj.“

„Ano, ale k té kávě bych si ještě něco dal,“ zasněně se na ni podíval. Brenda se na něj zamračila. „Nějaký dobrý zákusek,“ dopověděl s úsměvem. Brenda zavrtěla hlavou, ale pak si musela přiznat, že má taky chuť na sladké.

„Jak tu dlouho pracuješ?“ zeptal se jí Jason, když se posadili ke stolu v nemocničním bufetu.

„Už dva roky, a co vlastně děláš ty?“ Taky mu začala tykat.

„Já jsem akcionář. Otec mi po své smrti zanechal firmu, kterou teď vedu, ale také jsem pořadatel různých večírků, jak už vlastně víš.“

„Ano, to vím.“

„A co ve volném čase, Brendo? Co ráda děláš?“ Brenda si ukousla dortíku a začala vyprávět. Na chvíli dokonce zapoměla na své problémy a kamarádsky se Jasonovi otevřela. Pověděla mu o svých zálibách, kterým překvapivě hověl i Jason. Jeden druhého doplňovali, dokonce se shodli i na tom, jaké mají rádi jídlo a jaká je jejich nejoblíbenější barva. Ve stejnou chvíli si uvědomili, že toho mají hodně společného. Jason váhal nad svými zvláštními pocity. Netušil, jestli ho ta žena přitahuje, nebo jen těší svou společností. Ale jedním si byl jistý. Něco ho k ní poutalo, bylo to silné a důvěrné. Pro Brendu jejich společná chvílka znamenala totéž. Jason byl velmi hezký muž, ale nijak ji nepřitahoval. Snad by mi tenhle laskavý člověk mohl být dobrým přítelem, pomyslela si, když ho doprovodila do pokoje.

Ráno kolem sedmé se Brenda probudila ze snu. Rozhlédla se po prázdném pokoji a přivřela oči. Byl to jen pouhý sen; ale krásný. Přála si, aby to byla skutečnost a probudila se tvář v tvář Kevinově pohledu. Že by to bylo znamení? Náznak rozhodnutí?

Po snídani se vysprchovala a začala se oblékat. Venku bylo dost chladno, vzala si proto teplý svetr a džíny. Připravená vyšla z bytu ven, kde na ni čekalo taxi. Při jízdě do centra se jí honily hlavou různé myšlenky. Rozhodla jsem se správně? byla její první otázka. Doufám, že ano. Ano, určitě dělám správnou věc, uklidňovala se. „Opravdu chceš vychovávat své dítě sama? A co mu povíš, až se začne ptát po svém otci?“ ozyvaly se jí v hlavě Emilyiny věty. Má právo se to

dozvědět. Povím mu to. Ať se stane cokoliv, povím. A když taxi začalo zpomalovat, rozhlédla se po okolí. „Tady mi zastavte,“ požádala šoféra, zaplatila mu a vystoupila z auta.

Stála naproti mrakodrapu. U velkých prosklených dveří se váhavě zastavila. Zhluboka se nadechla, aby nabrala odvalu, a vešla do haly. Všude kolem byla spousta lidí. Každý třetí člověk telefonoval, musela se jim vyhýbat, aby se protlačila k informační přepážce. „Dobrý den, přejete si?“ oslovila ji žena v recepci. Brenda odvrátila pohled od luxusu a zaskočeně se podívala na ženu, která na ni udiveně zírala.

„Ano. Dobrý den. Je pan Lorusso přítomen? Potřebovala bych s ním nutně hovořit.“

„Máte s ním domluvenou schůzku?“

„Ne, ale...“

„Tak je mi líto. Pan Lorusso je zaneprázdněn. Nemohu vás za ním pustit,“ odbyla ji a věnovala se dalším návštěvníkům. Brenda musela ustoupit muži, který stál za ní, a počkala, až odejde. „Prosím vás.“

„Slečno, už jsem vám řekla, že vás pan Lorusso nemůže přijmout. Mohu vám s ním sjednat schůzku.“

„Nemohu čekat na schůzku. A nemůžete mu zavolat? Povězte mu, že za ním přišla Brenda. Určitě mě přijme.“

„Slečno, vy jste nerozuměla? Už jednou jsem vám –“

Brenda ji přerušila: „Prosím, je to důležité,“ řekla s vážným pohledem, ale přitom se cítila ponížene.

Žena si ji prohlédla skrz dioptrické brýle, váhala, ale nakonec přikývla: „Tak vydržte.“

Kevin seděl v kanceláři a popíjel kávu. Svou pozornost věnoval počítači, když vtom mu zazvonil telefon. „Prosím?“

„Pane Lorusso, přišla za vámi nějaká slečna.“

„Máme sjednanou schůzku?“

„Ne, pane.“

„Tak jí povězte, že ji nemohu přijmout. Nebo ji zapište do pořadníku.“

„No, víte, pane Lorusso, ta dívka tvrdí, že se jmenuje Brenda a že ji musíte přijmout.“ Kevinovi poskočilo srdce. Brenda? To není možné! Vyplašeně se zamyslel.

„Jistě, ano. Pošlete ji hned nahoru,“ nařídil jí důrazně. To je zvláštní, co se stalo? Proč přišla? Určitě to bude něco vážného, když se rozhodla přijít za mnou až sem. Nevěřil tomu.

Brenda vešla do výtahu a cestou do třicátého patra se bez přestání uklidňovala. Byla nervóznější, než čekala, a když výtah zastavil, srdce se jí rozbušilo, jako by běžela maraton. Bože, dej mi sílu, prosím. Výtah se otevřel a ocitla se přede

dveřmi jeho soukromé kanceláře. Než zaklepala, zhluboka se nadechla. Pocit, že ho znovu uvidí, jí do hloubi duše otrásal. Upravila si svetr, aby zakryla své malé břicho, a zaklepala.

„Dále,“ zaslechla jeho hlas. Když otevřela dveře, jejich pohledy, oboustranně vyvedené z míry, se setkaly. „Brendo?“ postavil se. „Pojď dál, prosím.“ Nevěřil svým očím. Beze slova vstoupila do kanceláře. „Posaď se, to je překvapení.“ Zaskočeně na ni hleděl.

„Ahoj,“ odhodlala se vyslovit a pokračovala, „přišla jsem za tebou, abychom si o něčem promluvili. Víím, že ti to přijde asi divné po třech měsících, ale jinou možnost jsem neměla,“ vysoukala ze sebe.

Kevin se posadil zpátky ke stolu a přisunul se k němu. Připadal si jako smyslů zbavený. Prohlížel si ji. Každý centimetr jejího obličeje, její oči, ústa i vlasy, které měla přehozené přes jedno rameno. Její přítomnost v něm probudila všechny vzpomínky, na které se snažil zapomenout.

Brenda si všimla jeho pohledu, v okamžiku se jí vybavila jeho náruč a polibky. Jeho vůně, kterou byla jeho kancelář prosycená. Zamrkala. Cítila se v nesnázích, zmatená, očarovaná.

„Pověz, co máš na srdci?“ upřeně ji pozoroval.

Mám toho spoustu, tolik bych ti toho chtěla říct, pomyslela si s pohledem do jeho upřených očí. „Já... Musím ti něco říct, něco, o čem bys měl vědět. Máš na to plné právo,“ odmlčela se. Ze všech sil se snažila chovat a mluvit vyrovnaně, ale jeho přítomnost a celá situace ji přemohla. Byla nervózní.

„Povídej, Bren. O co jde?“ pronesl vážně. „Máš snad nějaké problémy? Potřebuješ s něčím pomoci? Pověz!“ vlídně se na ni díval.

S námahou polkla a vyslovila: „Ne, nemám žádné problémy. Přišla jsem ti říct, že –“ Vtom se v kanceláři otevřely dveře a Kevin náhle ztuhl.

„Jakpak se má můj snoubenec?“

„Jill,“ překvapeně vyhrkl a pohlédl na Brendu, která zkameněla. Snoubenec? On je zasnoubený???

Jill netušila, že má Kevin návštěvu, a popošla blíž k jeho křeslu. „Á, promiň, netušila jsem, že tu někoho máš –“ pohled na Brendu ji zarazil.

Brenda se podívala na ni a pak hned na Kevina. Přála si v té chvíli propadnout se do země. Proklít celý svět i sebe samotnou. Postavila se a s omluvným gestem vyslovila: „To je v pořádku, už jsem na odchodu.“ Nesnesitelně ji píchalo na srdci. Neváhala ani sekundu a vydala se ke dveřím.

„Brendo, počkej. Co jsi mi chtěla říct?“ postavil se.

Brenda se otočila jen napůl, aby zakryla slzy v očích. „To je jedno, není to důležité, zapomeň na to,“ otevřela dveře a odešla.

„Brendo, počkej!“

Zmocnilo se ho zoufalství. Zůstal hledět na dveře jako tělo bez duše. Chtěl se za ní rozběhnout, ale zastavila ho Jillina tvrdá tvář. „Zvláštní mravy, nebyla moc zdvořilá. Kdo to byl, Kevine?“ arogantně pohlédla ke dveřím. Kevin se snažil vzpamatovat a jakoby nic odpověděl: „Jen jedna holka z přístavu. Chtěla si ode mě najmout loď.“

Jill lhostejně přikývla, ale všimla si jeho zvláštního chování.

Kevin se posadil zpátky do křesla, v hlavě měl zmatek. „Jill, nezlob se, ale mám spoustu práce a za chvíli mám schůzku.“

„Ovšem, jela jsem na nákupy, tak jsem tě chtěla překvapit. Nechám tě pracovat, v kolik končíš?“

„Nevím, ale zavolám ti.“

„Tak dobře,“ políbila ho. „Zatím pa,“ a odešla.

Jen co za ní zaklaply dveře, Kevin se postavil a přešel k oknu. Co jsi mi to chtěla říct? Byla jsi tak jiná, vyrovnaná. Mluvila jsi tak vážně... Měl ji před očima. Nešlo mu to na mysl. Celé tři měsíce se na ni snažil zapomenout. Kolik nocí nespál! Každý den od rána do večera trávil v kanceláři a v přístavu. A když mu bylo nejhůř, útěchu hledal u Jill, ale v hloubi duše věděl, že na ni zapomenout nedokáže. A teď se vrátila a chtěla mu něco říct. Ale co? Jak to zjistím? přemýšlel. Musím přijít na to, o co šlo. Vytáhl z kapsy telefon a najel do seznamu. Stále měl její číslo, ale když ho vytočil, telefon byl nedostupný. Neměl jsem ji nechat odejít, litoval. Přešel zpátky ke dveřím a stále přemýšlel. Jak jen to zjistím? lámal si hlavu. No jistě, Emily! napadlo ho. Neváhal ani vteřinu a zvedl telefon. V duchu sám sobě gratuloval, že si tenkrát uložil její číslo.

Emily netrpělivě vyhlížela Brendu. Den předtím se jí svěřila se svým rozhodnutím. Dlouho váhala, ale když si vzpomněla na sebe, obměkčila se. Nechtěla, aby její dítě postrádalo otce tak, jako ho celá ta léta postrádala ona. „Až budu mít jednou dítě, nechci, aby vyrůstalo jako já,“ řekla Emily odhodlaně.

Emily na ni čekala ve svém obchodě tak, jak byly domluveny, ale podle času se už více jak hodinu zdržela. Zajímalo by mě, jak to dopadlo, dělala si starosti. Najednou jí zazvonil telefon. „Prosím?“ přijala hovor z neznámého čísla.

„Ahoj, Emily, to jsem já, Kevin.“

„Kevin?“ údivem málem upustila telefon.

„Ano, Emily, není s tebou, prosím tě, Brenda?“

„Ne, není. Myslela jsem, že je u tebe. Byla za tebou?“

„Ano, byla tady,“ odpověděl stísněně.

„A co? Jak to dopadlo? Řekla ti to?“ vyzvíдалa nedočkavě.

Kevin se zarazil. „Přišla za mnou, že si se mnou chce o něčem důležitém promluvit, ale vyrušili nás.

Brenda odešla a nic mi neřekla.“

„Odešla? A kdy?“

„Asi před půl hodinou. Emily, ty určitě víš, co mi chtěla Brenda říct, že mám pravdu?“

Emily přivřela zoufale oči a nadechla se. „Ne, já o ničem nevím, Kevine,“ snažila se, aby její hlas zněl přesvědčivě.

„Emily, proboha. Jen tak by se u mě Brenda neobjevila. Víím, že to bylo něco důležitého. Sama mi řekla, že –“ Najednou se odmlčel. V hlavě si přehrával její slova. Měl bys to vědět. Máš na to plné právo, opakoval si v duchu. Měl před očima její výraz. Výraz plný očekávání. Byla tak nervózní a zároveň vyrovnaná.

„Pane bože,“ vyhrkl zaskočeně. Došlo mu to.

Emily si přitiskla sluchátko k uchu a napjatě poslouchala. „Co se děje?“ zeptala se ho.

„Emily, tuším, co mi chtěla říct.“

Než stačila Emily vymyslet, jak by celou věc zamluvila, Kevin podezíravě vyslovil: „Emily, nechtěla mi Brenda náhodou říct, že je těhotná?“

Emily jeho otázka vyrazila dech. „Těhotná?“ užasle opakovala po něm.

„Emily, zapřísahám tě, pověz mi pravdu. Víím jistě, že o něčem takovém bys věděla. Čeká Brenda moje dítě?“

Emily sebrala všechnu odvalu a razantně mu odpověděla: „Já ti neřeknu nic, Kevine. Už jednou jsem ti naletěla a na dva měsíce jsem kvůli vlastní chybě ztratila kamarádku. Nech to být a zapomeň na to.“

„Nechat to být? Nemohu to nechat jen tak být. Emily, řekni mi, prosím, pravdu. Je Brenda těhotná?“

„Na tuhle otázku ti může odpovědět jenom ona. Měj se, Kevine,“ ukončila hovor.

„Ne, počkej, Emily... K čertu!“ zaklel.

Myšlenka, že by Brenda mohla být těhotná, ho naprosto vyvedla z míry. Posadil se do křesla a snažil se v hlavě přehrát Brendinu návštěvu. Stále dokola a dokola si v duchu opakoval její slova. Co jiného by mohlo být tak důležité? Na co jiného bych měl takové právo? Zoufale si přejel rukou po obličejí. Nechtěl si to připustit. Nechtěl tomu uvěřit. Ale představa, že by Brenda mohla nosit jeho dítě, ho navedla k jedné věci. Musím na to přijít a udělám pro to nemožné. Začal promýšlet plán.

Emily se po telefonátu s Kevinem vydala hledat Brendu. Její první cesta směřovala k ní domů. Zastavila u domu a rychle vyběhla do poschodí. Klepala na

její dveře a volala na ni, ale nikdo se neozýval. Kam jen mohla jít? A proč mu to neřekla? Dělala si starosti. Když byla na odchodu, zastavila ji na chodbě sousedka. „Promiňte, slečno, nejste náhodou Emily?“

„Ano, jsem.“

„Vaše přítelkyně mi tu pro vás nechala vzkaz,“ podávala jí papírek. Emily si ho vzala a četla: „Emily, neměj o mě strach. Jsem v pořádku, večer ti zavolám. B.“

Emily se ulevilo. „Nevšimla jste si něčeho neobvyklého?“ zeptala se sousedky.

„Ano, myslím, že se vaše kamarádka odstěhovala. Nesla si s sebou kufry.“

Emily stála jako opařená. Odstěhovala? Ale kam jen mohla jít?!

Brenda seděla se svými kufry v autobuse. Když vyšla z Kevinovy kanceláře, zapřísahala se, že už se nikdy nevrátí. Celou cestu si nadávala; pořád měla před očima Kevina a jeho snoubenku. Připadala si naivní a ponížená. Jak jen jsem mohla uvěřit tomu nesmyslnému snu, všem těm věcem, které jsem si představovala? Nevěděla sice, co se stane, až mu poví pravdu, ale její představy se s realitou dalece minuly. Nejvíce ji bolelo to, že se potvrdilo, že její a Kevinův život jsou opravdu diametrálně odlišné.

Autobus zpomalil a zastavil. Vzala kufry a vystoupila. Rozhlédla se po známém nádraží v okrajové čtvrti Minneapolisu, kde strávila dětství. Bolestně jí to připomnělo, kam patří. Vydala se pěšky domů. Před klášteřem jí vytanuly všechny vzpomínky. Na jednu stranu se moc těšila, že uvidí maminku, ale na druhé straně jí srdce pukalo žalem pro Emily, Detroit a práci v nemocnici.

Zaklepala na hlavní bránu a čekala. Když se brána otevřela, stála za ní Magdaléna, která překvapením málem omdlela. „Brendo?“ vyhrkla šťastně a okamžitě jí uvolnila cestu. „Tak ráda tě vidím, co tě k nám přivádí?“

„Přišla jsem vás navštívit. Tolik jste mi chyběly!“ obejmula ji.

„To ty nám taky. Honem, pojd, musím hned zavolat Marii.“ Vydaly se spolu do útrob kláštera. „Ta se štěstím zblázní, až tě uvidí,“ podotkla. Vedla ji do prvního poschodí, kde je překvapily další jeptišky, a když zahlédly Brendu, nevěřily vlastním očím. S radostí a se slzami v očích ji objímaly a obdivovaly.

„Tak ráda vás všechny vidím, a maminka? Kde je?“ Magdaléna pohlédla za Brendina záda a pousmála se. Brenda se otočila a spatřila Marii Clarence.

„Brendo!“ hlesla dojatě. Brenda se k ní rozeběhla, obejmula ji a vytryskly jí slzy. „To je překvapení! Bože, děkuju ti. Každý den jsem se modlila, abys přijela. Jsem tak šťastná, že jsi tady,“ v tmavých očích se jí stříbril pláč. Brenda se jí podívala do tváře: „Taky jsi mi chyběla, maminko.“

Když se všechny přivítaly, odešly společně do jídelny.

Brenda se rozhlédla: „Vůbec se to tady nezměnilo.“

„To ne, ale máme opravenou kapli i kostel.“

„Hned ráno se půjdu podívat. A kde je matka představená? Ještě jsem ji neviděla.“

„Včera odjela na jednu dobročinnou akci, ale vrátí se zítra.“ Marie si Brendu radostně prohlížela a zvědavě se vyptávala: „Co, že ses tak najednou rozhodla přijet, Brendo?“

Brenda upila teplého čaje, její výraz zesmutněl, ale snažila se na sobě nedat nic znát. „Protože se mi stýskalo, chtěla jsem vás vidět.“

„Doufám, že nám brzy zase neodejdeš,“ usmála se na ni Magdaléna.

To neodejdu. Hodně dlouho tu s vámi zůstanu, pomyslela si a odpověděla: „Ne, zůstanu tu déle. Vlastně možná... na hodně dlouho,“ pohlédla na svou matku.

„Tak to jsme moc rády. A jakpak ses měla? A co tvá práce?“ začaly vyvídat sestry. Brenda neměla na vyprávění moc náladu, ale přesto jim začala povídat o nemocnici a o Emily. O všem, co se jí přihodilo do doby, kdy poznala Kevina. Tuto část vynechala.

Po večeri doprovodila Marie svou dceru do jejího pokoje. Posadila se s ní na postel a než stačila Brenda něco říct, Marie se jí zeptala: „Co se stalo, Brendo?“

„Nic, proč?“ předstírala Brenda.

„Všimla jsem si tvého pohledu u večere. Víím, že se něco děje. Pověz mi po pravdě, proč jsi přijela? V dopise jsi mi psala, že jsi hodně zaneprázdněná. Co se děje, holčičko?“

Brenda se rozhlédla po pokoji. Mohu v tomto svatém domě lhat? Rozhodla se povědět jí pravdu. Nadechla se a svěřila se jí se svým trápením. Pověděla jí o Kevinovi, o jeho lhaní a o tom, jakého je postavení. Řekla jí všechno, až do dnešního dne. Když se jí svěřila se svým těhotenstvím, neudržela se a rozplakala se.

„Ach, Brendo. Tolik mě mrzí, čím vším sis musela projít. Holčičko moje, tolik jsem se o tebe bála. Neměj strach, můžeš tu zůstat, jak dlouho budeš chtít. Jsi tu doma, dcerko,“ utěšovala ji Marie a objala ji.

Když se svěřila Marii, cítila se Brenda trochu lépe. Byla ráda, že má v matce oporu, ale v hloubi duše se trápila myšlenkou, co s ní bude dál. Kde vezme peníze, jak a čím zaopatří své dítě, až se narodí?

Po Mariině odchodu se Brenda vysprchovala a během vybalování si vzpomněla na Emily. V županu se vydala po schodech do hlavní haly. Nejdřív se ujistila, jestli jsou všechny sestry ve svých pokojích, a pak zvedla telefon.

„Prosím?“ ozvala se Emily.

„Emily, to jsem já, Brenda.“

„Brendo? Proboha, kde jsi? Celý den jsem tě hledala!“ vykřikla.

„Jsem v pořádku, nemusíš mít žádné obavy.“

„Ale kde jsi? Tvoje sousedka mi řekla, že ses odstěhovala!“

„No, částečně ano. Jsem v Minnesotě, ale ať tě ani nenapadne to někomu říct.

Jasně? Věřím ti, Emily.“

„V Minnesotě? Ty jsi v klášteře? Že mám pravdu?!“ plácla se do čela.

„Ano, jsem tady. Emily, musela jsem odjet, protože –“

Emily ji ihned přerušila: „Musím ti něco říct, Brendo, dnes odpoledne mi volal Kevin. Myslím, že asi tuší, co jsi mu chtěla říct, alespoň mi to tvrdil.“

„Cože? Co ti tvrdil? Doufám, že jsi mu nic neřekla!“ zpanikařila Brenda.

„Ne, ovšemže jsem nic neprozradila, ale on si to stejně myslí. Brendo, on na to přišel sám. Já mu to sice zapřela, ale myslím si, že mi neuvěřil. Byl z toho docela vyvedený z míry.“

Brenda se posadila na schod. Přišel na to. A co teď? lámala si hlavu.

„Brendo, jsi tam?“

„Ano, jsem,“ hlesla.

„Poslouchej, nemusíš se ničeho bát. Nikomu nic nepovím, přísahám na naše kamarádství, ale pořád nevím, proč jsi mu neřekla pravdu? Kevin říkal, že vás vyrušili. Co se tam stalo?“

„Chtěla jsem mu to říct, Emily, ale když už jsem to skoro vyslovila, vešla do kanceláře ta jeho. Emily, on je s tou ženskou zasnoubený! Už chápeš, proč jsem odešla? Musela jsem, nedokázala jsem mu říct pravdu.“

„Tak to jsem netušila... Moc mě to mrzí, Brendo. To je ale zmetek,“ odmlčela se a pokračovala: „A co máš tedy v plánu? Chceš se tam ukrývat do konce života?“

„Nevím. Žádné plány nemám, Emily, ale nějakou dobu tady zůstanu. Kevina čeká jeho vlastní budoucnost, má své plány. Ožení se a bude mít rodinu; nechci, aby se o mně a dítěti cokoliv dozvěděl. Kdyby se po mně sháněl nebo tě obtěžoval, pověz mu, že jsem odjela někam hodně daleko. Nechci s ním už nikdy mít nic společného.“

„Nemusíš mít strach, nic mu nepovím. Jsi ale pevně rozhodnutá, Bren?“

„Jsem,“ prohlásila Brenda, i když v hloubi duše cítila něco jiného.

Když se s Emily rozloučila, zůstala nějakou chvíli ještě sedět na schodišti. Hlavou se jí honily myšlenky. Před očima se jí objevila chvíle, kdy vstoupila do Kevinovy kanceláře, jak se zatvářil, když vešla. Tolik se toho v ní probudilo. Celé tři měsíce neměla v hlavě nic jiného než jeho. Muže, který ji připravil o iluze, důvěru, čest i srdce. Zamyslela se nad svým nynějším životem; přemýšlela, jak ho povede dál. Jak vychová své dítě bez prostředků? Přemýšlela nad svým osudem, kvůli kterému se vydala do světa a ze kterého nebylo cesty zpět. Musím se

s tím vypořádat sama. Musím najít vlastní cestu, zařídím si nový život. Slibuju. Sáhla si na břicho a se slzami v očích promlouvala ke svému děťátku. „Dokážu se o tebe postarat, neboj se. My to společně zvládneme. Nikdy nedopustím, aby ti něco chybělo. Nikdy.“ Se smutkem v obličejí a s bolestí v srdci se vrátila zpět do pokoje.

Ve stejné chvíli byl Kevin ve své pracovně a snažil se přijít na to, jak zjistit pravdu. Pohupoval se v křesle a popíjel brandy. Od chvíle, kdy Brenda odešla z kanceláře, nedokázal myslet na nic jiného. Pomyšlení, že by mohla nosit jeho dítě, v něm probudilo city, které se snažil celou dobu potlačovat. Jen z představ mu bylo úzko, dělal si o ni velké starosti. A ještě větší vrásky mu dělalo nedávné zasnoubení s Jill. Jsem to ale pitomec. Nervózně se postavil, aby se mohl projít. Přešel k oknu, za nímž byla vidět jen tmavá noc, měsíční světlo zakrývaly tmavé mraky a nebe bylo bez jediné hvězdy. Kevin se zachvěl, naskočila mu husí kůže. Objevil se mu před očima Brendin výraz, když do kanceláře vešla Jill. S jakým překvapením i zklamáním na něj pohlédla. Jak se tvářila, když odcházela. Chtěla mi to říct, určitě ano. Stále nad tím dumal. Neměl jsem ji nechat odejít. Opřel se zády o stůl, vyčítal si to. Vyčítal si své unáhlené rozhodnutí požádat Jill o ruku. Kam až mě to moje lhaní dovedlo? Proč jsem jí hned neřekl pravdu? Nic z toho se nemuselo stát.

Za rozbřesku odešel do kanceláře s pevným odhodláním zapojit se do práce, ale nedokázal se na nic soustředit. Ani při schůzce s Johnsonem nevěnoval dostatečnou pozornost jejich jednání. Po Johnsonově odchodu zrušil další schůzky a pospíchal do Medical Center. Procházel chodbou na dětském oddělení a rozhlížel se po Brendě. Chtěl zjistit pravdu za každou cenu a jen ona jediná mu ji mohla vyjevit. V té chvíli byl připraven na všechno. V půli chodby zastavil kolemjdoucí sestřičku. „Dobré odpoledne, slečno. Nevíte, prosím vás, kde bych tu našel Brendu Adamsovou?“

„Je mi líto, pane, ale Brenda už tu nepracuje. Včera dala výpověď.“

„Výpověď?“ udiveně po ní zopakoval. Poděkoval jí, a když sestra zmizela ve dveřích pokoje, sesunul se na lavičku za sebou. Předklonil se a opřel si lokty o stehna. Brendina výpověď ho zaskočila. Milovala svou práci. Proč by se jí jen tak ze dne na den vzdala? Na svou otázku si ale dokázal snadno odpovědět. Protože čeká dítě. Moje dítě, zdůraznil v duchu. Když vstával z lavičky, překvapil ho Tod, který vycházel z nedalekého výtahu. Tod si ho také všiml, snažil se zakrýt své rozpaky a kráčel k němu s úsměvem.

„Ahoj, Kevine, copak tě sem přivádí? Snad nemáš někoho nemocného?“

„Ahoj, Tode. Naštěstí nemám, přišel jsem za Brendou, ale prý dala včera výpověď.“

„Ano, Brenda tu už nepracuje. A co tak najednou? O co jde, jestli se můžu zeptat?“

„Potřeboval jsem s ní o něčem mluvit, ale ty o tom budeš stoprocentně taky vědět.“

Tod s rozpačitým úsměvem odpověděl:

„Já? Nechápu, o čem je řeč. Co bych měl vědět?“ strčil ruce do kapes bílého pláště.

Kevin si ho měřil pohledem a nevesele se usmál. „Ale Tode. Neříkej mi, že ty bys nevěděl nic o důvodech, proč odešla. Najednou ze dne na den dala výpověď, není to poněkud nečekané?“

„Nevím, jaký měla důvod, prostě a jednoduše dala výpověď. Nic zvláštního na tom nevidím.“

„Jsi si jistý, Tode? Protože já si jistý nejsem.“

„O co ti vlastně jde, Kevine? Nerozumím tomu,“ řekl Tod, ale zároveň se musel ovládat, aby mu neřekl pravdu.

Kevinův pohled na malou chvíli uhnul stranou. Věděl, že ať udělá nebo řekne cokoli, on ani nikdo jiný mu pravdu, kterou usilovně toužil poznat, nepoví. Zhluboka se nadechl a pak prohlásil: „Zapomeň na to. Zjistím si to sám. Nashle, Tode,“ obešel ho a opustil nemocnici.

Než odešel na vizitu, zamyslel se Tod nad Brendou a jejím tajemstvím. Po Kevinově odchodu trochu znejistěl a uvažoval, jestli by se neměl pravdu dozvědět dřív, než bude pozdě.

Kevin nasedl před nemocnicí do svého jaguára a rozjel se do centra. Po celou dobu jízdy přemýšlel, jak se to všechno zvrtno. Byl rozhodnutý napravit svou životní chybu. Najednou ho nezajímaly žádné povinnosti, chtěl jen najít Brendu. Chtěl od ní, z jejích úst uslyšet pravdu, která by ho vysvobodila a dala mu nový smysl v jeho neradostném životě plném nesplněných snů.

Když Kevin vešel do Emilyina obchodu, údivem ztuhla. Stála zrovna za pultem a obsluhovala zákaznici, když si všimla Kevinova obličeje plného očekávání. Aby tam jen tak nestál, letmo se porozhlížel po oděvech a koutkem oka pozoroval Emily. Proč přišel? Co mu povím? honilo se jí hlavou. Když obsloužila dámu, Kevin k ní vyrazil a vyzařovalo z něj odhodlání. Tvářil se vážně.

„Zdravím tě, Emily, máš to tady moc hezké. Jak ti jdou obchody?“

„Ahoj... jo, dobře,“ znervózněla. „Co tě přivádí? Přišel sis něco koupit?“

„Kdepak. Přišel jsem za tebou, protože mám jeden problém, který se pokouším už od včerejšího rána vyřešit, a stále se mi to nedaří. Doufal jsem, že bys mi mohla pomoci. Co říkáš?“ zvážněl. Emily se snažila udržet na tváři úsměv.

„Pomoci? Já? A v čem bych ti měla –“

„Emily, prosím tě,“ přerušil ji trochu netrpělivě a pokračoval, „oba dva moc dobře víme, o čem je řeč. Tak ven s tím, kde je?“

Emily mlčela. „Kde je, Emily? Musím s ní mluvit. A jediné ty mi můžeš pomoci.“

„Ale já nevím, kde je. Odjela, odstěhovala se z města,“ konečně ze sebe vypravila.

„Odstěhovala se? Ale proč? Jaký měla důvod?“

„Žádný, prostě se chtěla odstěhovat. Najít si novou práci a začít znovu. Proč se o ni najednou tak zajímáš? Máš přeci svůj vlastní život. Tak proč jí jednoduše nedáš pokoj?“ rozčílila se Emily.

„Nemůžu. Brenda odešla, aniž by mi řekla, že se mnou čeká dítě. To se nedá jen tak hodit za hlavu a žít si dál svým životem, Emily.“

„A jak víš, že čeká dítě? Kde bereš tu jistotu?“

Kevin se ušklíbl. „A co jiného by ji přimělo za mnou přijít? Ty sama jsi mi řekla, že jen ona by mi měla odpovědět na mou otázku. Emily, nedělej ze mě hlupáka, umím si dát jedna a jedna dohromady. Takže mi, prosím, pověz, kam odjela.“

„Já to ale vážně nevím. Nechtěla mi to říct, protože se bála, že bych ti to prozradila. Nevím, kde je, Kevine,“ trvala na svém. Kevin se zklamaně zasmál. Tušil, že ji Emily nezradí, a tak se rozhodl vyzkoušet poslední věc. Rozloučil se s ní a pospíchal do své kanceláře.

Když Emily odcházela z obchodu, venku se pomalu stmívalo. Doma se přivítala s Todem a ten se jí u společné večeře svěřil s Kevinovou návštěvou v nemocnici.

„Odpoledne byl i u mě v obchodě. Dělam si starosti, Tode, co když děláme chybu?“

Tod ji pohladil po hřbetu ruky: „Brenda si to nepřeje. Jsi její nejlepší kamarádka, myslím, že bys jí měla vyhovět. Nedělej nic, co by jí ublížilo,“ namítl.

„Máš pravdu, po večeři jí zavolám. Musím to s ní ještě jednou probrat.“ Na Brendě jí hodně záleželo, věděla o jejím životě všechno. Nikdo jiný ji tak dobře neznal jako ona.

Brenda se zrovna vracela z města, když zazvonil telefon v hale.

„To bude pro mě,“ rozeběhla se k telefonu. Ale než na něj sáhla, trochu zaváhala. Mlčky zvedla sluchátko.

„Brendo? Jsi tam?“

„Emily! Jistě, jsem tady. Jak se máš?“

„Dobře, ale co ty? Jak se cítíš?“

„Je mi fajn. Dnes jsme byly s jeptiškami na dobročinné akci. Navštívily jsme i nemocnici. Kdybys viděla ty maličké dětičky... Bylo mi jich tak líto! Byla jsem na mši a na procházce. Sestry se tu o mě starají moc hezky.“

„To jsem moc ráda.“

„A co ty? Jak to jde v obchodě?“

Emily si v duchu povzdechla a odpověděla jí: „Skvěle. Brendo, musím ti něco říct. Dnes odpoledne za mnou byl v obchodě Kevin a ptal se po tobě. Byl dokonce i v nemocnici. Mám takové tušení, že jsi ho svou návštěvou dost rozhodila. A ještě něco,“ odkašlala si.

„Co? Povědej,“ vyzvala ji Brenda sklesle.

„Stále je přesvědčený, že jsi mu chtěla říct, že jsi těhotná,“ řekla Emily, a když byla Brenda tiše, ještě dodala, „Brendo, nechtěla by sis to rozmyslet? Nechceš mu raději říct pravdu? Víš, ulehčila by sis tím spoustu věcí.“ V Brendě se všechno mlelo. Srdce jí napovídalo něco podobného, ale rozum říkal něco jiného. Zadržela dech, aby zabránila slzám. Najednou se jí zmocnily úzkostlivé pocity. Proč mě hledá? Je přece zasnoubený!

„Brendo, jsi tam?“ vyrušila ji z myšlenek Emily.

Brenda se vzpamatovala: „Jsem, promiň.“

„Jsi v pohodě?“

„Jo, neboj.“

„Tak co? Trváš si pořád na svém, nebo o tom popřemýšlíš?“

„Ne. Pořád si trvám na svém, Emily. Nechci o něm nic vědět.“

„Dobře. O mě si starosti nedělej. Nikomu nic neprozradím.“

„Já vím, věřím ti, Emily.“ Když se rozloučily, odešla Brenda do svého pokoje. Zamkla se a lehla si do postele. S očima plnými slz hleděla do stropu a vzpomínala na časy, kdy přijela do Detroitu. Na to, jak si s pomocí Emily našla práci. Myslela na život, o kterém netušila, že bude tak těžký. Před očima se jí objevila noc, kdy ji Kevin překvapil večerí na jeho luxusní lodi. Kolik v té chvíli cítila radosti a štěstí. A když se spolu milovali, věřila, že je to ten pravý, který ji v životě učiní tou nejšťastnější ženou na zemi. Rozhodla se otevřít mu celé své srdce, ale nečekala, že by ho mohla mít takhle zlomené. Chtěla jsem mu odpustit, chtěla, říkala si v duchu. Vzpomněla si na den, kdy za ní přijel k nemocnici. Na to, jak naléhal, aby si spolu promluvili. Byla jsem tak zaskočená a zahořklá, že jsem to nedokázala. Ale když si uvědomila, že za tři měsíce na to se zasnoubil s jinou, v okamžiku zavrhlá své výčitky. Položila si jednu otázku, která ji přesvědčila trvat si dál na svém rozhodnutí. Kdyby mě miloval, zasnoubil by se s jinou? Nesnažil by se mě získat zpět? To na mě tak rychle zapomněl? Z těch představ jí pukalo srdce žalem.

Další dny se Brenda snažila na nic nemyslet a být stále něčím zaměstnaná. Hledala si práci, ale jako těhotná se jí nevedlo. Každý den jí připadal stejný. Stereotypní život v klášteře jí pomalu začínal vadit, připomínal jí osamocené

roky bez nadějí a iluzí. Ale ve své situaci na to nemohla brát ohled. Byla ráda, že se nají a umyje. Že si lehne do teplého pokoje, že je pod boží ochranou. Nejdůležitější pro ni bylo, že má vedle sebe svou matku, která jí byla oporou. Marie Clarence ji milovala nadevše. To ona jí dávala sílu a naději zvládnout těhotenství a věřit v dobrou budoucnost.

12

Kevin se rozhodl řadu věcí změnit. Najal si soukromého detektiva, aby mu našel Brendu. Zrušil obchodování s Johnsonem a odted byl připraven a odhodlán dělat věci jinak. Po práci si zajel do South Havenu, aby tam dokončil rozdělanou práci, a když měl vše potřebné za sebou, zbývala mu poslední nejdůležitější věc. Vysvětlit svůj odchod Jill.

Jill byla v Kevinově domě, který koupil kousek od centra. Byla to spíš jen menší vilka. Kevin zastavil před domem a cestou dovnitř si v duchu připravoval, jak jí to poví.

Když vešel do jejich společné ložnice, seděla u nočního stolku.

„Dneska jsi doma nějak brzy,“ promluvila na něj s pohledem upřeným do zrcadla.

„Ano, potřebuju si s tebou o něčem promluvit, Jill.“

„Tak povídej, poslouchám tě.“ Kevin popošel blíž k ní.

„Jill, tohle je vážné. Mohla bys mi, prosím tě, věnovat chvílku?“

Jill se po jeho slovech udiveně ohlédla: „Dobře, co se děje?“ zalekla se jeho vážného výrazu.

„Povím ti to, jak to je – chci se rozloučit.“

„Co? Někam snad odjíždíš?“

„Ano, do New Yorku.“

„A jedeš sám?“ zaskočeně na něj hleděla.

„Ano, už jsem se rozhodl.“

„Aha? Takže jedeš na obchodní cestu?“

„Ne, takhle to není, Jill. Nevím, kdy se vrátím, odjíždím na neurčito. Myslím si totiž, že náš vztah k ničemu dobrému nevede. Když byl čas, aby se jisté věci napravily, nic jsme pro to neudělali, a teď už je pozdě.“

„Cože? Ty se se mnou rozcházíš? Chápu to dobře?“

„Jill, víš moc dobře, že nám to spolu moc neklape. Já tě z ničeho neviním a ani

se nechci dohadovat, kdo za to může. Myslím, že v jistém momentu se naděje na vzájemné porozumění vytratila a nemá smysl se ptát kdy a proč. Stáhlo by nás to jen do zbytečných výčitek, a k čemu? Zůstala by v nás jen hořkost.“

„Kevine,“ vyslovila ohromeně, ale Kevin ji nenechal ani nadechnout. Chtěl se s ní rozloučit v míru a bez hádek. „Jill, budu rád, když si vybuduješ vlastní život, takový, jaký si opravdu zasloužíš. I já se pokusím dát smysl tomu svému. Promiň mi, že jsem to tak natahoval. Sbohem,“ otočil se k odchodu.

„Kevine, počkej. Můžu ti alespoň položit jednu otázku?“

„Jistě,“ přikývl.

„Je v tom jiná žena?“

Kevin byl obvykle čestný, ale v této situaci se pravda nehodila. Nechtěl jí ublížit, a tak odpověděl: „Ne. Jde jen o mě, Jill. Hodně štěstí,“ řekl omluvně a odešel.

Nasedl do auta a rozjel se ke svým rodičům. V hlavě mu hučelo jako v úlu a cítil hořkost. Než dojel k příjezdové cestě, přemýšlel nad dnešním ránem. Doufal, že jeho soukromý detektiv Brendu, která se vypařila z města, brzy najde. Současně si ale lámal hlavu nad neočekávaným vývojem jedné spolupráce.

Zastavil před domem. Jeho nálada se odrážela v jeho chůzi i výrazu a Julia si zvláštního chování svého syna všimla. Když se posadil do křesla, zeptala se ho: „Co ten výraz, synku? Stalo se něco?“

„Mami, přišel jsem se s vámi rozloučit. Čeká mě služební cesta a také jsem vám přišel oznámit, že jsem se rozešel s Jill. Zrušil jsem zasnoubení i veškeré styky s jejím otcem včetně těch obchodních.“

„Rozešel ses s Jill? Ale proč?“ nechápala jeho matka. Kevin se nadechl a pohlédl na svého otce, který stál u regálu s knihami a udiveně se k němu otočil. Podíval se nejprve na svou stejně zaskočenou ženu a pak na Kevina promluvil: „Zrušil jsi obchody s Johnsonem? Proč?“ Popošel blíž, ta nečekaná zpráva mu vyrazila dech.

Kevin zavrtěl hlavou: „Tati, nechtěj to vědět. Víím, že ty a Johnson jste dobří přátelé, myslím, že pravda by tě velmi ranila.“

„No tak, Kevine. Snad nechceš, abych si na prsou hřál hada. Musíš mi říct pravdu.“

Kevin přikývl. „Dobrá, tati. Myslím, že bys to měl vědět. Po dobu našich obchodů jsem pověřil svého agenta, aby dohlížel na všechny detaily. Věděl jsem, že ty bys svého přítele nikdy nepodezíral. Chtěl jsem se jenom ujistit, abychom neudělali chybu.“

Jim nevěřícně kroutil hlavou nad tím, s jakou vervou a profesionalitou jedná jeho syn, a se zájmem v hlase se zeptal: „O co tedy jde?“

Kevin sepal ruce a opřel si je o stehna. „Tati, náš drahý Johnson nám zamlčel, že náš stálý export a import má jeden benefit. Pokud tak často využíváš lodní dopravu, máš jako stálý klient nárok na jisté slevy. Johnson nám ale účtoval plné tarify.“

Jimovi se ve tváři zračilo rozčarování. Popošel k baru, nalil si sklenici whisky a jako tělo bez duše se sesunul na pohovku. Pak hořce vyřkl: „Takže můj drahý přítel nás okrádá. V jakých částkách se pohybujeme?“

Kevin pohlédl svému otci do očí, nadechl se a pronesl: „Ročně by to dělalo až pět miliónů dolarů.“

Jimovi zkameněl obličej; neměl slov. Kevin sledoval chmurný výraz svého otce a po pár vteřinách ticha promluvil: „Tati, mám podniknout nějaké kroky?“

„Ne, Kevine, to nemusíš. Pomsta není výhra. Koneckonců, už chápu, proč ses rozešel s Jill. Jestli má jen trochu stejný charakter jako její otec, tak se ti ani nedivím.“

Julia, která zaskočeně sledovala celý rozhovor, přistoupila ke svému synovi, položila mu ruku na rameno a řekla: „Tatínek má pravdu, Kevine, je mi to moc líto. Ale jestli ses s Jill rozešel jen kvůli jejímu otci, tak –“

„Ne, mami,“ přerušil ji Kevin a postavil se. „Jill je hodná dívka, ale už od samého začátku jsem věděl, že to nebude klapat. Moc dobře víte, že jsem nikdy nelpěl na svém bohatství a že jsem nikdy nepociťoval touhu se zviditelňovat. Nestojím o večírky, mám rád soukromí a klid, ale Jill je toho všeho opakem. Nikdy bychom nebyli šťastní, náš vztah by k ničemu dobrému nevedl. Tak jsem to raději ukončil dřív, než abychom toho později litovali.“

Julia i Jim měli pro svého syna pochopení. „A proč chceš odjet, synku?“ zeptal se ho Jim.

„Protože společnost, která nám zprostředkovávala dopravu, sídlí v New Yorku. A proto tam hned zítra ráno odjíždím, už mám sjednanou schůzku s tamním ředitelem firmy.“

Jim vstal a objal svého syna kolem ramen. „Jsi skvělý obchodník, Kevine. Věřím, že se ti díky tvé profesionalitě podaří vyřešit veškeré problémy. Jsem na tebe hrdý, synku.“

Kevin se na svého otce usmál a s úctou mu odpověděl: „Děkuju, tati. Měl jsem skvělého učitele.“ Rozloučil se a vyšel ven. Přemítal, zda se mu podaří uspořádat si život tak, jak si plánoval, když poznal Brendu.

Brzy ráno se vydal na letiště a nastoupil do svého soukromého letadla. Během letu měl příležitost promýšlet své zásady a priority, které v poslední době zanedbával. Chtěl si vybudovat novou budoucnost a uskutečnit své sny. Uvědomil si, že to nejsou jeho sny, ale někoho jiného, a pochopil, po čem jeho srdce tak

dlouho toužilo a čemu se nejvíce vyhýbalo. Byla to láska, kterou mu dávala Brenda, čistá a nevinná láska, kterou chtěl znovu opřevovat. Doufal, že se jejich cesty opět spojí, a tak bude mít možnost napravit vše, co zmeškal.

Týdny ubíhaly rychle. Každý další den byl pro Brendu těžší. Začala se zakulacovat, změnila se jí chutě k jídlu a její náladovost ji často překvapovala. Veškeré oblečení jí bylo těsné a nejhorší na tom bylo, že úspory docházely, a tak si nechtěla kupovat nové. Sestry v klášteře jí donesly nějaké těhotenské šaty, pár sukní a halenek. Nebylo to sice podle jejího vkusu, ale byla ráda, že něco má. Z peněz, které si s sebou přivezla, už skoro nic neměla. Pořídila si nějaké dečky a oblečení pro miminko, několikrát nakoupila pro klášter něco na přilepšenou a také věnovala pár dolarů dětskému oddělení v nemocnici. Očekávala, že nebude mít na rozhazování, ale netušila, že jí dojdou úspory tak rychle. Do porodu jí zbývaly dva měsíce. Každý den se uklidňovala a doufala v zázrak. I přes všechnu dobrotu své matky a řádových sester tam nechtěla zůstat. Nehodlala své dítě vychovávat v klášteře, přála si najít byt a začít pomalu od začátku. Okolnosti jí ale braly veškeré naděje.

Celé čtyři měsíce byla stále v kontaktu s Emily, jen posledních pár dnů si nevolaly, protože odjeli s Todem na dovolenou. Emily o ni měla starost a také se jí po Brendě velmi stýskalo. Neustále jí nabízela oporu i pomoc, ale Brenda ji vytrvale ujišťovala, že se má skvěle a nic jí nechybí. Nechtěla ji zatěžovat svými těžkostmi, brala ohledy na to, že má svůj vlastní život, který si buduje společně s Todem. Říkala si, že jí Emily pomohla až dost, celé ty roky ve škole a pak i v práci. V duchu si několikrát vybavila, jak se chtěla stát soběstačnou ženou, a ani v těchto těžkých chvílích to nechtěla měnit. Jen nevěděla, jak svůj život povede dál.

I Kevin si lámal hlavu. Poté, co vyřešil problémy s ředitelem firmy v New Yorku, se mu naskytlá dobrá obchodní příležitost, a tak se rozhodl nějaký čas zůstat. Celé čtyři měsíce se zabýval obchodními záležitostmi a každý den byl v jednom kole.

Jednou po pracovní schůzce zůstal sedět v kavárně na dolním Manhattanu, popíjel kávu a zamyšleně se díval z okna na Central Park. V korunách lip začaly pučet lístky, v parku se to zazelenalo, jaro bylo nablízku. Nebylo chvíle, aby nemyslel na Brendu. Pokaždé, když zahlédl ženu s dlouhými světlými vlasy, zbystřil. Srdce se mu rozbušilo nad každou vzpomínkou a nejvíce ho užírala představa, jestli se už náhodou nestal otcem. Každý den si kladl otázku, co se s ní jen mohlo stát. A každý týden volal svému soukromému detektivovi, kterému se Brendu zatím nepodařilo najít.

Cestou z kavárny vytočil Brownovo číslo a nasedl do auta: „Dobrý den, pane Browne, tak jak jste na tom? Našel jste něco?“

„Je mi líto, pane Larusso, ale nemám nic. Vaše přítelkyně se snad vytratila z povrchu země, prohledal jsem celý Detroit i Michigan. Nevím si už rady.“

Kevin zastavil na červenou a s netrpělivostí v hlase prohlásil: „Pane Browne, budete muset začít prohledávat i další státy. I kdybyste měl prohledat celou Ameriku, musíte ji najít. Nemohla jen tak zmizet.“

„Samozřejmě, pane Larusso, ovšem větší rozloha, větší náklady.“

„Nechci se chvástat, ale uvědomujete si, že hovoříte s nejbohatším člověkem z Detroitu? Takže peníze pro mě v tomto smyslu nehrají žádnou roli.“

„Chápu, pane, a omlouvám se. Udělám vše, co je v mých silách.“

„Spoléhám na vás,“ odpověděl důrazně a ukončil hovor. To není možné. Kde jsi, Brendo? Kde jsi můžeš být? Nešlo mu to na rozum.

„Máte překrásného chlapečka, Brendo,“ oznámila jí sestřička v nemocnici. Brenda se se slzami v očích usmála a pohlédla na své miminko. Byl to nádherný pocit. V té chvíli zapomněla na všechny starosti, které ji pronásledovaly celých devět měsíců. Políbila svého syna na tvářičku, a když se s ním uložila ke spánku, objevil se jí před očima Kevin. Pomyšlení, že chlapečka bude mít na očích každý den, ji hřálo u srdce, ale z představy, až se jednoho dne zeptá na svého tatínka, se jí chtělo plakat. Už teď si kladla spoustu otázek. Jaké to bude, až vyroste? Bude mít určitě něco z jeho povahy, a co když to Kevin jednoho dne zjistí? zamrazilo ji v zádech. Určitě se už oženil, možná čeká rodinu, honilo se jí zmateně hlavou. Ovšem podle toho, co mi říkala Emily, je už nějakou dobu v New Yorku. Ale proč? A co jeho snoubenka? Je tam určitě s ním, nebo má jinou.

Když se cítila dost silná, vstala z postele a odešla tu krásnou zprávu zavolat Emily.

„Prosím?“

„Ahoj, Emily, to jsem já, Brenda. Hádej, proč volám? Před pár hodinami se mi narodil syn. Má tři a půl kila a je nádherný.“

„Opravdu? Hurá!“ zajásala Emily a hned pokračovala: „A jak se cítíš? Jste oba v pořádku?“

„Ano, všechno proběhlo dobře, jsem ještě trochu unavená, ale hrozně šťastná, Emily.“

„Jsem moc ráda, žes to zvládla; jsi statečná holka. Mám tě moc ráda, Brendo, ani nevíš, jak mi chybíš.“

„To ty mně taky. A jak jste si užili dovolenou?“

„Bylo nám tam moc fajn. Taky pro tebe mám překvapení – brzy za vámi přijedu.“

„Ty přijedeš? A kdy?“

„Hned jak dostane Tod volno. Už se nemůžu dočkat, až tě uvidím, a malého taky.“

„Já taky, jsem moc ráda, že přijedete. Už musím jít, volají mě sestřičky.“

„Dobře, tak ahoj a zatím se měj!“

„Hlavně ty se opatruj.“

Brenda se vrátila zpátky na pokoj a radostně si představovala, že už brzy uvidí Emily i Toda.

Po pár dnech ji propustili z nemocnice. Zrovna si trochu upravovala pokoj v klášteře, když zaslechla klepání. „Dále.“

„Brendo, zlatičko, máš tu návštěvu,“ do pokoje vešla Marie a usmívala se.

„Emily? Je to Emily, mamí?“ zaradovala se.

„Jdi se podívat,“ znovu se usmála. Brenda neváhala a rozeběhla se po schodech do hlavní haly. Zastavila se na předposledním schodu a do očí se jí nahrnuly slzy. „Emily,“ rozzářila se a seběhla poslední schod, aby ji obejmula.

„Brendo, tolik jsi mi chyběla,“ stiskla ji Emily. Šťastně na sebe pohlédly.

„A strejdu Toda nepřivítáš?“

„Strejdu?“ podivila se Brenda.

„Ano, nedávno jsem se přece stal strýčkem tvého synka.“

Brenda se znovu rozesmála. „Jistěže,“ přikročila k němu, aby ho obejmula. „Moc ráda tě vidím, Tode.“

„Tak honem, pojď nám ukázat malého, už se nemůžu dočkat,“ řekla nadšeně Emily.

Před pokojem se Brenda zastavila a otevřela dveře. Emily a Tod se rozhlédli po skromném pokojíčku s úzkým kavalcem, skříni a dřevěnou postýlkou. Emily k ní přikročila a vydechla: „Ten je nádherný, Brendo, tak roztomilý!“ Sevřelo se jí srdce.

„Je moc krásný, Brendo,“ usmíval se Tod a podal jí nabitou tašku.

„Copak to je, Tode?“ divila se Brenda.

„Jen pár dárečků pro vás pro oba,“ odpověděl.

„Moc vám děkuju, je to od vás milé, ale –“

„Žádné ale, Brendo. Jsem teď teta a Tod je strýček. Máme obrovskou radost.“

„Děkuju,“ odpověděla jim se slzami na krajíčku.

Tod vytáhl z tašky plyšového medvídku a položil ho vedle chlapečka. S úsměvem si ho prohlížel: „Je vážně moc krásný. Jacob je pěkné jméno, hodí se k němu, a také je ti dost podobný, Brendo.“ Brenda mu úsměv opětovala a podívala se na Emily. V té chvíli si pohlédly do očí a jemně se na sebe pousmály. Věděla, co si pomyslí, až Emily jejího syna uvidí. Na první pohled se nedalo zapřít, že je to Kevinův syn. Už jako miminko měl v obličejí stejné rysy, i jeho husté vlásky byly stejně tmavé jako Kevinovy.

Emily pohlédla na chlapečka. „Je tak sladký, Brendo. Nemůžu uvěřit, že jsi to dokázala.“

„Co myslíš?“

„Vydržet to. To všechno.“

Brenda se nadechla: „To víš, musela jsem.“

Tod si všiml, jak se jim veselý výraz vytrácí z obličeje, a tak raději navrhl jiné téma. „Brendo, jaké tu máte kuchařky? Mám hlad jako vlk!“ podařilo se mu ji rozesmát.

„Máme tady výbornou kuchařku, sestra Gloria je neuvěřitelná kouzelnice,“ přikročila s úsměvem ke dveřím.

„A to myslíš v dobrém smyslu?“

„Ovšemže ano. Večeře bude za chvíli, mezitím vás s maminkou ubytujeme.“ Tod s Emily kráčeli za ní a rozhlíželi se po klášteře.

Brenda s Marií jim připravily pokoj a pak se společně vydali do jídelny, kde si dali prostou, ale překvapivě dobrou večeři. Emily se s jeptiškami dobře znala, a tak si s nimi hezky popovídala, i Tod se zapojil do diskuse, ale chvílemi si připadal zvláště. Byl jediným mužem v celém klášteře, mimo kněze, který bydlel hned vedle na faře.

Když se asi po dvou hodinách celý klášter uložil ke spánku, Brenda a Emily měly konečně chvíli jen pro sebe. Posadily se spolu v hale na pohovku a popíjely čaj.

„Jsi pořád stejná, Brendo, vypadáš pořád jako holčička.“

„Kéž by! A jak jste se měli na dovolené? Povídej.“

„Pár dní jsme pobyli v Římě a potom na Sicílii. Je to krásný ostrov.“

„Jsem ráda, že jsi šťastná, Emily. Tod je moc hodný a věřím, že je pro tebe tím pravým.“

„Myslím, že ano, alespoň doufám. A věřím, že i ty budeš jednou šťastná. Moc bych ti to přála, protože neznám jiného člověka, který by si to víc zasloužil.“

Brenda se napila horkého čaje, snažila se ve tváři udržet spokojený výraz, ale ve svém nitru potlačovala úzkost. Chvíli si spolu povídaly o Emilyině obchodě a pak po malé chvíli ticha se Emily začala vyptávat. „Už máš nějaké plány, Bren? Jak dlouho tady chceš zůstat?“

Brenda se nadechla a pak jí odpověděla: „Já nevím, Emily, určitě tu nějaký čas ještě pobudu, ale potom bych si chtěla najít nějaké bydlení. Nemám v úmyslu tu vychovávat své dítě, stačilo, že jsem tady vyrostla já. Je to sice Boží dům, ale jisté věci mi velmi chybí.“

„Rozumím. A co kdyby ses vrátila? Mohla bys s námi zítra odjet, Brendo, pomohla bych ti, než by ses znovu postavila na nohy. Co říkáš?“ Brendu svíralo

u srdce, moc ráda by se s nimi vrátila, ale bála se. Emily sledovala její výraz v očích a naléhala: „Pojed s námi, Bren, začneš znovu. Pomůžeme ti, jak budeme moci. Máš kam jít, tady tě žádná budoucnost nečeká a ty to moc dobře víš.“

Brenda sklopila pohled k hrnku, připadala si v té chvíli ztraceně. Tolik by si přála odjet zpátky do Detroitu a začít znovu, ale když si uvědomila, co by ji tam mohlo čekat, své váhání v okamžiku zavrhl. „Nemůžu se vrátit, Emily,“ zvedla k ní oči. „Jsi moc hodná, vím, že bys mi pomohla a moc si toho vážím, ale nejde to.“

„Proč?“ Brenda mlčela a otočila svůj pohled k oknu. „Brendo, jestli jde o to, co si právě myslím –“

„A co si myslíš?“ přerušila ji Brenda. „Jaký to bude mít význam?“

„Nerozumím ti. Brendo, ty se bojíš, že ho potkáš, je to tak?“

„Co myslíš, že udělá, až se dozví, že má syna? Myslíš si, že ho jen tak obejde?“

„To si nemyslím, ale ať je to jakkoliv komplikované, má právo se to dozvědět. Koneckonců by ti mohl i pomoci. Musí ti na dítě přispívat, copak ho chceš zbavit všech povinností?“

Brenda se zamračila. „Třeba na něj má právo, ale já nechci... nechci ho potkat, nechci s ním mluvit. Je možné, že si bude dělat nějaké nároky, třeba mě bude chtít tahat po soudech. O to já nestojím,“ zakroutila hlavou a pokračovala. „A co jeho rodina? Myslíš, že jim to nepoví? Co potom budu dělat, Emily? Jak se jim podívám do očí? Budou mě považovat za nějakou běhnu, která si nechala udělat dítě od nejbohatšího muže v zemi jen proto, aby někam zapadla. Nikdy jim nevysvětlím pravdu, neuvěří mi.“

Emily zpozorovala v Brendiných očích slzy, chtěla jí pomoci, ale netroufla si ji dál přesvědčovat a znervózňovat. „Možná máš pravdu. Rozhodnutí je jen na tobě, Brendo. Ale nezapomeň, že se máš na koho obrátit. Vždycky ti pomůžu, kdykoliv budeš potřebovat,“ vstala z křesla a přikročila k ní, aby ji mohla obejmout. „Jasně?“ Brenda se slzami v očích přikývla.

Když se s nimi Brenda druhý den loučila, potlačovala své city. S Emily se několikrát obejmula, poděkovala jí za dárky, a když nastoupili do auta a odjeli, připadala si, jako by ji opouštěl i kousek její duše. Snažila se ze všech sil zadržet slzy a vrátila se zpět do kláštera. Připadala si osamocená a zklamaná. Celé ty dlouhé měsíce doufala v nějaký zázrak, ale už na něj přestala věřit. Nechala se vést osudem. Nejcennější pro ni byl její syn, o kterého se chtěla co nejlépe postarat.

Netušila však nic o tom, že v Kevinovi, vzdáleném od ní více než tisíc kilometrů, se znovu zažehla naděje. V odpoledních hodinách volal Brownovi, aby se ho zeptal, jak je na tom s vyšetřováním.

„Dobrý den, pane Larusso, mám pro vás dobré zprávy. Právě se nacházím v Minnesotě v centru Minneapolis, zřejmě jsem ji našel.“

V Kevinovi poskočilo srdce. „Jste si jistý? Nebude to zase omyl?“

„Ne, nemyslím. V Kalifornii to byla jen shoda jmen, ale tentokrát mě indicie dovedly do minneapoliské Nemocnice svatého Jana. Před měsícem tam byla Brenda hospitalizovaná, protože porodila syna. Představil jsem se jako bratranec slečny Adamsové, abych se mohl dozvědět více informací, ale bohužel mi je odmítli poskytnout, musel bych patřit k přímému příbuzenstvu.“

Kevin stiskl v rukou sluchátko a přivřel oči. Je to pravda. Je to tak. Bože, já jsem otec!

„A co dítě? Narodilo se zdravé? Jsou oba v pořádku?“

„Ano, pane. Propouštěli je v naprostém pořádku.“ Kevinovi se objevil na rtech úsměv, ale pak důrazně zavelel: „Výborná práce, pane Browne, ale teď mě dobře poslouvejte. Brenda může být stále v Minnesotě, prohledejte celé Minneapolis i Saint Paulo. Prohledejte důkladně každou ubytovnu, veškeré azyly, třeba i kláštery –“ Na moment se odmlčel. „Ano, kláštery, pane Browne, v první řadě začněte prohledávat všechny kláštery v Minnesotě.“

„Dobře, pane Larusso. Hned se do toho dám.“

„Děkuji, spoléhám na vás,“ ukončil hovor a neklidně přešel po kanceláři. Proč mě to netrklo dřív? Jak jen jsem na to mohl zapomenout? Vjel si rukou do vlasů a posadil se do křesla. Narodilo se mi dítě. Slyšel tlukot vlastního srdce. Přimhouřil oči a nahlas vyslovil: „Jak jsi mi to mohla udělat? Co jsem provedl tak špatného? Za co? Proč?“ zatnul zuby. Cítil hněv, bolest i úzkost. Představa, že má někde ve světě dítě, svou krev, svého prvorozeného syna, v něm vyvolala pocit bezmoci, kterému se snažil vzdorovat. Zblázním se, bože, já se zblázním.

13

Brenda si hrála na posteli se svým malým synkem, když vtom zaslechla klepání na dveře. „Dále!“

„Dobré ráno, Brendo.“

„Ahoj, mami! Podívej se, co ten můj malý Jacob vyvádí!“ vyslovila rozněžněle, když si cumlal prstíčky. Marie se k němu naklonila a pohladila ho po tvářičce.

„Přišla jsem za tebou, protože tě tu někdo hledá, Brendo.“

Brendě zkameněl úsměv na tváři. „Hledá? Mě?“

„Ano, je tady nějaký muž a ptá se po tobě. Nechala jsem ho čekat před bránou.“ Brendě se rozbušilo srdce.

„A pověděl ti, jak se jmenuje? Jak vypadá?“

„Neřekl mi své jméno, jen že s tebou chce za každou cenu hovořit.“ Popošla ke dveřím.

„Kdo by se mnou mohl chtít mluvit? Kdo by mě tady mohl hledat, mami?“ zeptala se jí zaskočeně, ale v duchu znala odpověď na své otázky.

Marie pokrčila rameny a pousmála se. „Neměj obavy, dcerko, zjistím, kdo to je, ano?“

„Ano, zjisti, mami. Hlavně jméno, jeho jméno. A pak mi to přijd, prosím, říct.“

Jen co Marie odešla, roztočil se Brendě v hlavě vír myšlenek. Co když je to Kevin? Co mu povím? napadlo ji jako první. Ne, to je hloupost. Co by tu dělal? Nervózně se procházela po pokoji a vyhlížela Marii.

Když po chvíli Marie znovu otevřela dveře, Brenda se k ní hned vrhla: „Tak kdo je to, mami? Představil se ti?“

„Ano, říká, že se jmenuje Jason Brett.“

„Jason Brett?“ vyhrkla udiveně. „Co ten tady dělá? A jak mě tady našel, mami?“

„Netuším, co je Jason zač, ale myslím, že je dost netrpělivý. Měla bys za ním jít, Brendo.“

Brenda si oblékla mikinu a džíny a vydala se k bráně. Otevřela ji a s údivem vyhrkla: „Jasone? Co tu, proboha, děláš?“

„Ahoj, Brendo, to je tedy přivítání,“ usmíval se. Brenda se vzpamatovala. „Promiň, ale nečekala bych tě tu. Jak jsi mě našel a –“

„Musím si s tebou o něčem promluvit, Brendo. Mohl bych tě pozvat, prosím, na kávu?“ Brenda se nestačila divit a zavrtěla hlavou: „Já... nemůžu, mám na hoře dítě.“

„Ty máš dítě? Vážně?“ zalapal po dechu.

„Ano,“ nejistě mu odpověděla.

„Brendo, musím s tebou mluvit v opravdu vážné věci. Mohla bys mi věnovat chvíli?“

Brenda o krok ustoupila. „Dobře, pojd dál.“ Zavedla ho do hlavní haly. „Opravdu bych tě tu nečekala, Jasone. Jak jsi věděl, že mě najdeš právě tady?“ Jason si ji zkoumavě prohlížel, rozhlédl se i po klášteře a s vážným výrazem vyslovil:

„Jak jsi tu dlouho?“

„Rok, proč?“

„No, to se brzy dozvíš.“

„Dobrý den,“ pozdravila procházející sestra.

Jason pohlédl na Brendu: „Není tu někde víc soukromí?“

Brenda přikývla. „Pojď za mnou,“ a otočila se ke schodišti.

Cestou nahoru si Brenda všimla nějaké složky, kterou Jason držel v podpaží, a když se na ni usmál, zmateně stočila pohled před sebe. Co jen může chtít? Proč se tady tak najednou objevil? honilo se jí hlavou. Když vešli do pokoje, jeho pohled zamířil k postýlce. „Můžu se podívat?“ Brenda přitakala. „Je moc hezký, jakpak se jmenuje?“

„Jacob.“ Posadila se na postel a sledovala jeho zvláštní výraz. „Tak povídej, Jasone, co tě sem tak najednou přivádí?“

Podal jí desky a vlídným hlasem řekl: „Tady máš své odpovědi, Brendo. Přečti si to, prosím.“ Brenda je nechápavě otevřela.

Našla v nich jeho rodný list a překvapeně k němu vzhlédla. Jason si všiml, jak se tváří, a pobídl ji: „Na nic se neptej a pokračuj.“ Pak se naklonil nad postýlku a pohrával si s Jacobovými ručičkami. Brenda odložila rodný list na postel a začala studovat další dokument. Jason Brett byl přeložen do sirotčince? Byl adoptovaný? žasla v duchu, a když začala číst důvod, cítila, jak ji mrazí v zádech. Dál stálo, že byl nalezen v klášteře. V tom samém jako ona, ve stejný den, a nejvíce ji překvapil podpis Marie Clarence. Pak další papír, kde bylo ověřeno jeho i její DNA. Nehnutě koukala do papíru a pak pohlédla na Jasona:

„Co to má znamenat? Nerozumím tomu,“ vyslovila udiveně.

Jason se usmíval na Jacoba. „Tak maličký, myslím, že tvá maminka už přišla na to, že jsem tvůj strýček.“ Pak se otočil k Brendě a se slzami v očích vyslovil, „Brendo, jsi má sestra. Před třidvaceti lety nás tady spolu našli, jsme dvojčata.“

Brenda nevěřičně vrtěla hlavou. „To není možné. To nedává smysl!“

Vtom vešla do pokoje nic netušící Marie Clarence. „Neruším vás?“

„Ne, mami. Jdeš akorát vhod.“ Seděla na posteli a se slzami v očích jí podávala papíry. „Mohla bys mi to, prosím tě, vysvětlit?“

Marie k ní přikročila a podívala se nechápavě do papírů a po malé chvíli na Jasona. „To není možné!“ hlesla. „Můj Bože!“ Brenda dychtivě očekávala odpověď.

„Dcerko, nechte mě to, prosím, vysvětlit,“ posadila se na postel a pokorně pohlédla Jasonovi do očí. „Jednou ráno...“ a začala jim vyprávět, jak je našla v koši před klášterem. Pak jim vysvětlila, proč se musela Jasona vzdát a jak moc jí to mrzelo.

„Ale proč jsi mi to, mami, nikdy neřekla?“ chytila se Brenda za hlavu.

„Celou dobu jsem byla pod přísahou, dcerko. Jinak bych tě nedostala do péče, mohla jsem přijít i o tebe.“

Brenda si uvědomila, že už nikdy nebude sama. Že má někoho stejné krve, že má vlastního bratra. Neuvěřitelně se jí chtělo plakat. „Můžu obejmout svou sestru?“ dojatě se na ni podíval. Byla ráda, že to vyslovil, postavila se a padla si do náručí. Tohle je můj bratr! pomyslela si se slzami na tvářích.

Marie Clarence přihlížela se zvlhlýma očima. Byla vděčná bohu za to, že se jejich cesty znovu spojily a Brenda že tak bude mít opět druhou polovinu srdce u sebe.

Když je Maria nechala o samotě, Brenda začala s otázkami, které se jí jen hrnuly. „Kdy jsi mě začal hledat, Jasone?“

Posadil se vedle ní na postel: „Je to už rok a pár měsíců. Tenkrát, když jsem byl v nemocnici, pamatuješ?“

„Ovšem,“ přikývla.

„Pár dní předtím jsem si najmul soukromého vyšetřovatele. Chtěl jsem zjistit, jestli nemám nějakou rodinu. Víš, celá ta léta jsem nad tím přemýšlel, ale když mi zemřeli moji adoptivní rodiče, začal jsem si připadat velmi opuštěný, a tak jsem se rozhodl. Nevěděl jsem, že nás odložili tady před klášterem. Všechno jsem se dozvěděl až od svého detektiva. Nemohl jsem tomu uvěřit, Brendo, a když jsem si pak vzpomněl na ten ples, kde jsem tě málem políbil, rozesmál jsem se i rozplakal. Jako by to byl osud! Jsem opravdu šťastný, že jsem tě našel.“

Brenda ho celou dobu pozorně poslouchala a jeho vyprávění jí hrálo u srdce. „I já jsem moc ráda, Jasone,“ sklopila pohled. Hruď se jí svírala, namáhavě polykala. Jason ji znovu obejmul.

„Vyplač se, sestřičko, ale nezapomeň, že jsem tady, od této chvíle se vše změní. Už nikdy nepřipustím, aby nás někdo nebo něco rozdělilo. To ti přísahám.“ Políbil ji do vlasů a sám se musel držet, aby neslzel.

„A co tu děláš ty? Proč ses sem vrátila?“ zeptal se jí po chvíli. Brenda vstala a vzala si malého Jacoba do náručí. Zůstala stát před postýlkou a políbila syna na hlavičku.

„On byl ten důvod. Můj syn, Jasone.“

„Co se ti přihodilo? Pověz mi, cos vlastně dělala celé ty roky.“ Brenda si opřela o hruď malého a začala mu vykládat všechno od svého dětství. O škole a Emily a čím víc se blížila k setkání s Kevinem, tím byla neklidnější. Povídala mu o tom, jak pro ni nebylo snadné najít si v Detroitu byt, jak na tom byla zle s penězi. Pak mu začala vyprávět příběh, ten krátký románek o ní a Kevinovi. Jason jí v očích spatřil bolest. Poslouchal ji a přitom si v duchu představoval, jak to pro ni muselo být těžké. On nikdy nepoznal bídu, nikdy nestrádal, a když si uvědomil, že Brenda tohle všechno zažila, jímал ho soucit a vztek zároveň. Kdybych ji jen našel dřív! Nic z toho si nemusela prožít, pomyslel si.

Když mu to všechno vypověděla, Jason se postavil a důrazně pravil: „Hned teď spolu odjedeme, Brendo. Nechci, abys tu nadále zůstávala, mám nádherný dům, ve kterém tě moc rád uvítám. Bude to náš společný domov. Myslím, že po těch letech si oba zasloužíme pocítit teplo rodiny. A především si to zaslouží můj synovec.“

Brenda nevěděla, jak na jeho nabídku reagovat. Přejela si dlaní po čele a nejistě vyslovila: „Já nevím, Jasone.“

Zavrtěl hlavou. „Žádné nevím. Brendo, prosím tě, pojedte s malým se mnou, důvěřuj mi,“ pohlédl jí do očí. „Zasloužíš si něco jiného. Od této chvíle změníš svůj život tak, jak si budeš přát. Dám ti vše, co tvé srdce bude žádat. Co je moje, bude i tvoje. Nechci, aby ses jakkoliv ostýchala, ale o tom všem si promluvíme, až přijedeme domů, ok?“ usmál se.

Brenda se usmála. „Povídáš domů?“ Znělo to neuvěřitelně.

„Ano, Brendo, domů,“ odpověděl jí přesvědčeně.

Když byli připraveni na odjezd, oba se rozloučili se sestrami a s Marií Clarence, které z celého srdce za všechno poděkovali. Celé loučení proplakala, ale několikrát je ujistila, že je to štěstím a radostí, že se sourozenci našli.

„Bude se mi po vás s Jacobem moc stýskat, Brendo, ale jsem moc ráda, že si tě Jason našel. Věřím, že tě čeká dobrá budoucnost, ať vás Bůh ochraňuje, děti moje.“

Brenda byla celou cestu jako u vytržení. Jason jí vyprávěl, co po celá ta léta dělal. Řekl jí o svých adoptivních rodičích, kteří ho měli velmi rádi, a také o své firmě. Jason byl velmi dobře zaopatřen, příjmení jeho rodičů, Brettovi, bylo v Detroitu dobře známé; byli to zámožní lidé.

Když se blížili k Michiganu, Brenda znervózněla, a ve městě samotném ji zaplavily vzpomínky na společné chvíle s Emily. Každý obchod i dům jí byl důvěrně známý, dokonce ten městský ruch jí chyběl. Jen představa Kevina v ní vyvolávala zvláštní pocit. Jako by to byla věčnost, co se poprvé poznali.

„Za chvíli tam budeme, malý spí?“ pohlédl na ni Jason.

„Ano, spinká. Bydlíš stále v tom domě, kde se konal ples?“

„Ano, bydlím. Nikdy bych ho neprodal. Je po rodičích, zanechal mi ho otec a má velkou cenu. Bude se ti tam líbit, Brendo, uvidíš.“

Jason zpomalil na příjezdové cestě a vjel na soukromý pozemek. Měl nádhernou vilu s několika terasami. Připadala si tam jako v nějakém zámeckém parku, všude byly květiny, anglický trávník, bazén i sochy a jedna velká fontána ve tvaru antické bohyně. „Velkolepé!“ vydechla, když Jason zastavil.

„Na druhé straně domu je také spousta krásy.“

„O tom nepochybují, ale když se konal ten večírek... pamatuji si, že jsme s Emily zastavily na parkovišti.“

„Ano, ples se konal v jednom křídle domu z druhé strany a tam je parkoviště, je to část pozemku, která slouží právě pro takové akce.“

Brenda se usmála. „Aha, dobře vymyšlené.“ Jason jí pomohl s malým ven z auta a kráčel s ním k domu.

„A co zavazadla?“ zůstala stát u auta.

„O to se postará služebnictvo, pojd' dovnitř!“ zavolal na ni. Brenda přikývla, nestačila se ani porozhlédnout a už vešla za ním do domu. Jason ji zavedl po schodech do prvního patra do jejího pokoje. „Tak tady bude tvá ložnice, Brendo,“ otevřel dvojité dveře dokořán. Brenda vstoupila dovnitř a zastavila se hned za dveřmi. Najednou toho na ni bylo moc. Spousta přepychu, luxusního nábytku, perské koberce. Pokoj jen pro ni s vlastní koupelnou a toaletou. Obdivně se rozhlížela a otočila se na Jasona: „Jasone, to je nádhera, ale připadám si tu zvláště. Nepatříčně.“

„Vím, co tím máš na mysli, ale budeš si muset zvyknout. A nepotrvá to dlouho, na luxus si zvykneš rychle, sestřičko. Chci pro tebe jen to nejlepší a nepřejí si, aby ses ostýchala. Vše, co je v tomto domě, patří i tobě, na nic se mě nemusíš ptát, ničeho se nemusíš obávat, a když budeš něco potřebovat, máš kdykoliv k dispozici služebnictvo. Pojd', mám pro tebe ještě jedno překvapení.“ V jedné ruce nesl malého v autosedačce a druhou ji objal kolem pasu.

Hned naproti otevřel dveře do dalšího pokoje. „Tak, maličký, tady bude tvůj pokojíček. Co říkáš, líbí se ti?“ žertoval, když vešel dovnitř. Vytáhl malého ze sedačky a vzal si ho na ruku. Brenda se nestačila divit. „Tady by mohl mít Jacob pokojík. Kdybych věděl, že máš syna, už dopředu bych mu ho vybavil.“

„Jasone, nevím, co mám na to všechno říct. Máš nádherný dům.“

„Máme,“ opravil ji. „Je to i tvůj dům, Brendo, budeš tu bydlet. A co se týče pokoje, hned zítra ho obstarám.“

Brenda byla velmi vděčná za hezké přivítání do nového domova. Na vše svému šlechtnému bratrovi přikyvovala, ale trvalo pár dní, než se trochu uvolnila. Jason ji musel ještě mnohokrát přesvědčovat, aby se tu skutečně chovala jako doma. Zařídil malému pokoj tak, jak řekl, a také jí dal kreditní kartu, aby si nakoupila nové oblečení a vše potřebné i pro Jacoba.

Brenda kráčela po ulici blízko centra a její chůze se zrychlovala nadšením. Mířila rovnou do Emilyina obchodu. Emily seděla za pultem, tvářila se zamyšleně, a když zaslechla zacinkání, zvedla hlavu. „Brendo? Je to možné?“ vyskočila od pultu. „Kde se tu bereš?“

„Ahoj, moc ráda tě vidím!“ Objaly se a Brenda se hned pustila do vysvětlování.

„Nemůžu tomu uvěřit. Jason Brett, a tvůj bratr? Jsem moc ráda, že jsi tady, i Tod bude nadšený.“

„Jela jsem si nakoupit a jako první mě napadl tvůj obchod,“ usmála se. Emily si připadala jako ve snu. Sledovala Brendinu nadšenou tvář, pomáhala jí s výběrem, s těmi nejlepšími věcmi, a při tom si ji prohlížela.

„A kdopak hlídá malého?“ zeptala se, když byla Brenda v kabince.

„Moje nová chůva. Jason mi ji najal, je moc hodná, i on říkal, že ji zná a důvěřuje jí.“

„Tak to je skvělé.“ Brenda vyšla z kabinky.

„No teda? Brendo, ty jsi kočka,“ žasla Emily.

„Myslíš, že mi ten komplet sluší?“

„Moc, máš v tom pěkně štíhlou postavu. Mám ze všeho takovou radost!“

„Vždyť víš, že já taky!“ zářila Brenda. Ale od té doby, co přijela do Detroitu, neměla stání. Zajímalo ji, co se stalo s Kevinem, jak se mu daří a jestli už je skutečně ženatý.

Další den Brenda zašla opět navštívit Emily do obchodu s tím, že ji i Toda zve k sobě a k Jasonovi na večeři. Svěřila se jí, jak si s Jasonem rozumí a jak je na ni i malého Jacoba hodný. Sama ve svém nitru si Brenda říkala, jak je Jasonovi za všechno vděčná. Kdyby mě můj bratr nenašel, kdo ví, co by s námi bylo, řekla si v duchu, když odcházela od Emily.

Zamyšleně kráčela po chodníku a přemýšlela nad tím, jak se jí najednou změnil život a jak je šťastná, že má malého, který jí dal naději a sílu opět věřit v budoucnost. I když netušila, jaká bude, byla přesvědčená, že po boku svého milovaného syna jen ta nejlepší.

V ten samý den opustil Kevin svou kancelář a autem vyjel do centra. V těch odpoledních hodinách byla na silnici největší zácpa. Stál zařazený v pruhu a po dobu čekání poslouchal své oblíbené cédéčko. Po chvíli se provoz trochu uvolnil a mohl se konečně rozjet. Věnoval pozornost silnici, ale když na moment vzhlédl k davům lidí na chodníku, zahlédl jemu velmi povědomou osobu. Nevěnoval tomu velkou pozornost, protože celé měsíce potkával ženy, které jí byly podobné.

Provoz byl stále hustý, takže musel jet pomalu, a za jízdy sledoval dlouhovlasou blondýnku. Měla na sobě elegantní džíny, vypasovanou blůzu a na nohou boty s vysokými podpatky. To nemůže být ona, prolétlo mu hlavou. Ale ta chůze? Cítil, jak ztrácí rovnováhu. Musel se věnovat řízení, a zároveň čekal, až se ta dívka otočí nebo alespoň pohlédne do strany. Tak se i stalo. Brenda se zastavila před přechodem a chystala se přejít na druhou stranu ulice. „To snad není možné!“ vyslovil nahlas. Nevěřil vlastním očím. Hleděl na ni, jako by zahlédl anděla. Nevěděl, co má v té chvíli udělat, jestli má vystoupit z auta a běžet za ní, nebo odbočit do protisměru a objet tak zácpu aut. Brendo! Stiskl volant, byl bezmocný. Co se jí nahledal, kolik beznadějných nocí a dnů uběhlo, než ji detektiv našel. V den, kdy Brenda odjela s Jasonem, do kláštera dorazil i jeho detektiv. Marii Clarence to velmi překvapilo, a aby svou dceru ochránila, odpověděla mu:

„Byla tady, ale odjela. A nevím kam, ani netuším, jestli se sem někdy vrátí.“

Od té chvíle začal Kevin pomalu ztrácet naději, že ji ještě někdy uvidí. „Musí tu mít s sebou i svého syna!“ vykřikl s úzkostí v hlase a vystoupil z auta, aniž by si uvědomil, že zablokoval cestu dalším automobilům. Přeběhl na ten samý chodník, který byl plný lidí. Ztratila se mu z dohledu. To ne! Rozběhl se. Vtom ji znovu zahlédl a zavolal na ni. Kličkoval mezi chodci a doufal, že ho v tom denním ruchu uslyší. Už ho od ní dělilo jen několik metrů, když vtom Brenda

nasedla do taxíku. „K čertu. Zatraceně!“ zaklel a zůstal stát. Srdce mu bušilo jako o závod a v očích mu jiskřil hněv. Znovu mu utekla. Pomalu se vracel zpět k autu. Spousta lidí na něj troubila a nadávala mu, protože blokoval dopravu. Vůbec je nevnímal a jako tělo bez duše nasedl do auta a odjel.

V duchu ji měl před očima. Byla tak jiná, tolik jí to slušelo! Musela se vrátit do Detroitu. Teď budu mít lepší možnost ji hledat. I kdybych měl sám prochodit celý Detroit, tak ji najdu, umiňoval si.

Brenda se s dobrou náladou vrátila domů a hned pospíchala za svým synkem. Vešla do jeho pokoje. Jacob si spokojeně ležel v postýlce a pohrával si s ručičkami. „Ahoj broučku, podívej, co ti maminka koupila!“ vytáhla z nákupní tašky nová chrastítka. Jacob na ni vykulil své tmavé oči a na tváři se mu objevil úsměv. V ten moment uviděla Brenda úsměv jeho otce. Tolik jsi mu podobný, prolétlo jí hlavou, když se s ním posadila na zem.

„Dále!“ zavolala, když zaslechla klepání.

„To jsem já, ahoj,“ usmíval se Jason.

„Ahoj, zamávej strýčkovi, Jacku!“ podržela malému ruku a zamávala mu s ní.

„Copak jsi dnes dělala?“

Brenda se zvedla ze země a posadila se s malým na postel. „Byla jsem na nákupech a za Emily, abych je pozvala na tu večeři.“

„Skvělé, a přijdou?“

„Ano, moc rádi. A jak se vedlo tobě v práci?“

„Jako vždycky, stejná rutina,“ popošel blíž a pohládl malého po hlavičce.

„Za chvíli se půjdu připravit k večeři,“ řekla.

„Tak fajn. Počkám dole, musím ti něco říct.“

„A co?“ zvědavě zvedla hlavu.

„Nebud' netrpělivá, sestřičko, u večeře ti to povím,“ usmál se, a ještě než odešel, dodal, „mimochodem, sluší ti to.“

„Děkuju,“ oplatila mu vesele. Když Jason odešel, pohlédla na synka. „A copak ty to děláš?“ všimla si, že jí ožušlal okraj límce na blůze. „Ty jsi ale žužlálek,“ otočila ho k sobě a s láskou ho několikrát políbila.

Chvilí si s ním pohrála a pak požádala chuť, aby ho převlékla a uložila ke spánku.

Po koupeli se Brenda oblékla a upravila. Začala se v poslední době dokonce i líčit. Když byla hotová, odešla do obývacího pokoje, kde ji přivítali Emily s Todem. „No páni, sluší ti to,“ usmála se na ni Emily.

„Večeře je už připravená, pojďte, přemístíme se do jídelny,“ pozval je Jason.

Služebnictvo prostřelo stůl s večeří a všichni se společně pustili do jídla.

„Jak se vede v nemocnici, Tode?“ zeptal se Jason, když se nahýbal pro pečivo.

„Poslední měsíc máme neustálý fofr, pacientů přibývá, ale jinak dobře. A co tvé investice? Slyšel jsem, že jsi koupil dobré akcie.“

„Ano, a hned jsem je také prodal za slušnou cenu. Mohu říct, že se daří,“ pousmál se Jason a pohlédl na Brendu.

„A co ty, Bren? Hledáš si nějakou práci?“ zeptala se jí Emily.

„Ano, hledala jsem, ale Jason mi už něco nabídl, mohla bych pracovat jako jeho asistentka.“

„To bys měla dobré, ne?“ pohlédl na ni Tod.

„To ano, od příštího týdne bych mohla začít. Jason je skvělý. Mimochodem, copak jsi mi to chtěl povědět?“

„Až dojdeme, ano?“

„Proč mě tak napínáš? O co jde?“

„Vždycky byla na všechno tak nedočkavá?“ škádlivě se zeptal Emily.

„Hm, řekla bych, že ano,“ pohlédla na Brendu a také se pobaveně usmívala.

Jason dojedl a odložil příbor, pak se podíval na Brendu a řekl: „Mám pro tebe překvapení, Brendo,“ napil se a pokračoval, „chtěl bych pro tebe uspořádat večírek, myslím, že je na čase, aby se každý dozvěděl, že mám sestru. A proto by to byla slavnost na tvou počest, chci tě uvést do společnosti.“ Brenda se zaskočeně opřela o jídelní židli:

„To je od tebe moc hezké, Jasone. A kdypak by měl ten večírek být?“

„No, vlastně jsem už požádal Alfreda, aby rozeslal pozvánky. Takže oslava by byla už zítra.“

„Alfreda? Kdopak je Alfred?“ ptala se ho Brenda.

„Můj majordomus. On má na starosti veškeré povinnosti ohledně večírků a plesů.“ Brenda přikývla. „Aha, a kolik bys chtěl pozvat lidí?“

„Mezi prvními jsou Emily a Tod.“

„Díky, příteli,“ ozval se hned Tod. Emily se po celou dobu šťastně usmívala na Brendu. Jaký je to hezký pohled na ty dva, pomyslela si. Byla moc ráda, že Brenda našla svého bratra, že má zázemí a všechno pohodlí. Věděla, že si to Brenda zaslouží.

„Oslava se bude pořádat v pravém křídle domu, už jsem se postaral i o živou hudbu, chci, aby to stálo za to a aby sis ji co nejlépe užila.“

Brenda byla dojatá; její bratr jí uspořádá večírek! Od chvíle, kdy se u něj zabydlela, se o ni staral jako o princeznu. Jednou mu tu jeho dobrotu oplatím, pomyslela si a přidala se k hovoru.

Příjemný večer utekl, a když se rozloučili s přáteli, Brenda poděkovala Jasonovi za hezké překvapení. „Jsem moc rád, že jsi tady, Brendo. Co jste s malým tady, hodně ses změnila. Mám vás oba moc rád.“

„Taky tě mám moc ráda, Jase, a jsem ti za všechno moc vděčná. A co se týče té změny, máš pravdu, taky ji pociťuju. Víš, Jacob mi vnesl do života nové plány a taky mi otevřel oči. Poučila jsem se, že nemám život brát tak vážně.“

Jason ji objal kolem ramen a kráčeli spolu po schodech do patra. „Můžu tě ujistit, že už nikdy nepoznáš ani neprožiješ nic z toho, co jsi prožila za těch několik měsíců. Jsi v bezpečí. Ochráním tě před vším zlým.“ Myslel svá slova vážně, na sestře mu velmi záleželo. „A ještě něco, Brendo. Za nic mi nemusíš být vděčná a ani mi nemusíš nic vracet. Jasně? Jsem tvé dvojče a nezapomeň, že čtu tvé myšlenky,“ usmíval se.

„Ty že čteš myšlenky?“ popíchl ho Brenda.

„Ovšemže ano.“

„Už půjdu radši spát, nebo začneš zase filozofovat. Dobrou noc, bráško.“

„No jo, už jdu. Dobrou noc.“ Vesele nad ní vrtěl hlavou a kráčel po schodech o patro výš.

Druhý den Brenda trávila celé odpoledne se svým synem, a když se přiblížil večer, začala se pomalu připravovat. Jason byl v sále, aby zkontroloval, jestli je všechno hotové. Procházel a kontroloval stoly, na kterých byly rezervace s příjmeními hostů.

„Je všechno v pořádku, pane Brette?“ přistoupil k němu Alfred, když si všiml jeho vážného pohledu.

„Jen kontroluji zasedací pořádek. Taylorovi a Walkerovi sedí vždy u sebe, Alfrede, upravte tyto dva stoly, prosím.“

„Omlouvám se, jistě.“

Jason pomalu kráčel dál k dalším stolům a četl nahlas rezervace: „Smithovi opět na svém místě,“ spokojeně popošel o stůl dál, „Cluneyovi, Larussovi... Larussovi?“ Zasekl se pohledem. A jéje, já na to úplně zapomněl! Přejel si zamýšleně rukou po bradě. „Podržíte mi to, Alfrede, musím se rychle vrátit do domu,“ podal mu papíry, které držel v ruce, a rychle odešel. Vůbec jsem si to neuvědomil. Jak to povím Brendě? přemýšlel cestou.

Zaklepal na Brendinu ložnici. „Pojď dál, Jase!“ zavolala od toaletního stolku.

„Promiň, že tě ruším, ale musím ti něco říct.“

„Děje se něco?“ otočila se k němu překvapeně. Jason přešel pokoj a posadil se na pohovku.

„Víš, jde o pozvánky na dnešní večer. Na každý večírek či ples je rozesílám pořád stejným hostům a k nim patří i Larussovi.“ Brenda zkameněla a v tu ránu se jí rozbušilo srdce. Jason to viděl a omluvně vyslovil: „Vůbec jsem si to neuvědomil, Brendo, je mi to líto.“

„A oni tvé pozvání přijali?“ nejistě se ho zeptala.

„Ano, přijali. Nezlobíš se?“

„Ne, ale...“ Představa, že by se s nimi měla vidět, jí nahnala strach. Jason se zvednul a přikročil k ní blíž.

„Poslyš, Bren, nechci, aby ses nějak rozrušovala a kazila si náladu. Ještě je stále čas, abych to pozvání zrušil,“ povzbudivě jí pohlédl do očí.

„Ne, to nemusíš. Bylo by to nezdvořilé, a co by si pak o tobě pomysleli? Nemůžeš to jen tak zrušit...“ Zaraženě se otočila zpět k zrcadlu. Přijde. Kevin sem přijde. S tlukoucím srdcem přivřela oči.

„Jsi si jistá, Brendo?“

Dívala se na něj z odrazu v zrcadle, z jejího pohledu se dala vyčíst nejistota a obavy, ale přesto řekla: „Jsem si jistá, Jasone, zvládnou to.“

„Doufám, že ti to moc nezkazilo náladu, protože jsem si přál, aby byl tento večer výjimečný, aby sis ho užila a pobavila se s přáteli.“ Brenda se zhluboka nadechla, postavila se a popošla k oknu. „Jen netuším, jak se zachovám, až uvidím Kevina. Z toho mám obavy, Jasone,“ otočila se na něj. „Velké obavy,“ ustaraně dodala.

„Nemyslíš si, že je načase mu říct pravdu?“ Brenda mlčela.

„Myslím, že by se to měl dozvědět, Brendo. Je to jeho syn a ty nemáš právo mu ho upírat. Ať je to jak chce, jednou by se to stejně dozvěděl. Nebo se chceš celý život schovávat?“

Brenda se otočila zpátky k oknu a utrápeně si povzdychla: „Ale jak? Jak mu to mám říct, Jasone? Nedokážu to.“ Jason k ní přistoupil a dotkl se jejího ramene, aby ji k sobě otočil. Podíval se jí do smutných očí, a aby jí dodal odvalu, pronesl:

„Brendo, měla by ses konečně vzchopit. Ty to dokážeš. Jacob bude chtít jedinou svého otce poznat a ty mu v tom nezabráníš. Podívej se na nás dva,“ na vteřinu se odmlčel, dal ruce do kapes a pokračoval, „nikdy jsme neměli možnost poznat své pravé rodiče a pochybuji o tom, že nějaká bude. Tak mu ji neupírej. Postav se k tomu, tak jak se patří.“

Brenda na něj hleděla se slzami v očích. Hrdlo se jí svíralo úzkostí. „Dobře, povím mu to, ale co když –“

Jason ji ihned vyrušil: „Žádné obavy, Brendo, ty to zvládneš, jsi silná žena. Dopadne to dobře.“

Brenda přikývla. „Máš pravdu, Jasone. Myslím, že by se to měl dozvědět.“

„A teď už žádné slzy, dnes se budeme hezky bavit, tak na nic nemysli. Všechno dopadne dobře, uvidíš, hlavu vzhůru, sestřičko!“ Brenda se pokusila o úsměv, ale když Jason odešel, začaly se jí hlavou honit myšlenky a představy.

Kevin byl u svých rodičů. Ode dne, kdy uviděl Brendu v centru, mu vrtalo hlavou, kde by jen mohla být. Vypadala tak spokojeně, když kráčela přes ulici! Co asi celou tu dobu dělala? Je možné, že si někoho našla. Třeba bydlí u něj. Ano, to je možné. Ale jak to zjistím. Jak?

„Kevine, ty s námi nepůjdeš?“ vyrušil ho z myšlenek otec oblečený ve smokinu. Kevin neměl v té chvíli na nějaký večírek vůbec náladu, jeho mysl byla natolik zaneprázdněná myšlenkami, že by se těžko dokázal bavit.

„Nezlobte se na mě, ale nějak mě to tam neláká. Asi pojedu domů.“

„Kevine, máme tam rezervovaný stůl pro tři. Co povíme známým, až se nás na tebe budou vyptávat? Nechtěj po mně, abych tě přemlouval.“

„To bych po tobě nikdy nechtěl, tati,“ zamysleně mu odpověděl a pak dodal, „dobrá tedy, přijedu tam později.“

„Tak dobře, budeme na tebe čekat, Kevine,“ řekla Julia při odchodu. Kevin se na svou matku usmál a políbil ji na tvář.

„Moc ti to sluší, maminko.“

„Děkuju. A určitě přijedeš?“

„Ano, dorazím zanedlouho. Nejprve musím zajet domů, abych se převlékl a připravil.“

„Tak můžeme jet, drahá?“

„Můžeme.“ Nasedli spolu do auta a odjeli na slavnost.

Hosté začali plnit sál. Jako první přišli Walkerovi a s nimi Emily s Todem. Jason je vítal u hlavních dveří s úsměvem a dobrou náladou. Zatímco on uváděl hosty, Brenda ve své ložnici nervózně přecházela. Byla celkově připravená a bezchybně upravená, ale bez odvahy a nálady. Z představy, že se po roce a půl opět uvidí s mužem, kterému se odevzdala celou svou duší, ji píchalo u srdce. Nejméně půl hodiny se odhodlávala vydat se na oslavu.

Když Jason přivítal skoro všechny hosty, kteří byli na seznamu, začal vyhlížet Brendu. Kráčela dlouhou halou, která vedla do sálu, a před dveřmi zpomalila. Zamyslela se nad tím, jak se asi zachová, až uvidí Kevina. Co mu poví? A jak? Vzkročila dovnitř a okouzleně se rozhlížela po krásně vyzdobeném sále se spoustou bavících se lidí. Jako první si jí všimla Emily a spěchala se s ní uvítat.

„Ahoj, Bren.“ Pochvalně si ji prohlédla. „Moc ti to sluší.“

„Tobě taky. A kdepak je Jason?“ rozhlédla se.

„Hned přijde. Pojď, půjdeme ke stolu,“ vedla ji sálem.

U stolu seděli Walkerovi, kteří se s ní srdečně přivítali, a jen co se posadila, přestala hrát hudba a na pódiu se objevil Jason s mikrofonem v ruce. Pohlédl ke stolu, kde seděla, a usmál se.

„Přeji všem dobrý večer,“ pronesl a pak pokračoval, „chtěl bych vás přivítat na události, která je pro mě velmi výjimečná,“ odmlčel se, protože zazněl potlesk hostů. „Uspořádal jsem tuto překrásnou oslavu pro svou sestru, kterou jsem dlouhou dobu hledal a velmi rád bych ji mezi námi přivítal a všem vám ji představil. Prosím, sestřičko,“ pokynutím ruky ji pozval na pódium. Brenda byla velmi dojatá a s úsměvem vstala od stolu. Cestou si jí všichni obdivně prohlíželi, a když došla k pódiu, Jason ji chytil za ruku a radostně vyslovil: „Drazí přátelé, představuji vám svou sestru Brendu Adamsovou.“

Všichni hosté začali tleskat a do hezké atmosféry začala hrát slavnostní píseň. Jason Brendu obejmul a políbil ji na tvář.

„Mohu požádat svou sestru o tanec?“ V očích mu stály slzy štěstí.

„To víš, že ano. Moc ráda,“ odpověděla mu pohnutě Brenda.

Hosté kolem nich vytvořili kruh. Jason jí zatočil a vesele se usmíval.

„Děkuju, Jasone. Je to nádherná oslava,“ řekla mu Brenda při tanci.

„Chci, aby každý věděl, že jsi moje sestra, Brendo. Ani nevíš, jak jsem rád, že jsem tebe a Jacoba našel. Jste má krev, moje jediná rodina. Chci, aby ses dneska hezky bavila a tenhle den si pamatovala.“

„Mám tě moc ráda, Jasone, děkuju.“ Políbil ji na tvář a znovu jí otočil. Když dotančili, všichni jim zatleskali.

„Smím prosit, Brendo?“ přistoupil k nim po chvíli Tod a legračně se uklonil.

„Jistěže, Tode,“ odvětila Brenda. Jason mu ustoupil a nabídl tanec Emily, a ostatní hosté se připojili.

„Sluší ti to, Brendo.“

„Děkuju, Tode, i tobě. Vypadáš jako pravý gentleman,“ usmívala se.

Po tanci je Jason pozval k baru na skleničku. „Tak na tvé zdraví, sestřičko.“

„Ano, na zdraví, Bren,“ pozvedli k ní přátelé sklenky se šampaňským a přitukli si.

„Jasone, při tanci vám to s Brendou moc slušelo,“ řekla Emily.

„Díky, Emily. Jsme s mou sestrou rození tanečníci,“ žertoval a pokračoval, „a myslím, že bychom měli jít opět na plac, co říkáte?“ Všichni přikývli a s dobrou náladou odešli tančit.

Po cestě ji Jason představil hned několika přátelům. Jeden byl obchodník, druhý zase bankéř a jeho žena vlastnila několik obchodních center v Michiganu. Všichni byli velmi milí a přátelští a Brenda na ně dělala oslnivý dojem; každý se s ní rád seznámil. Jason ji představil svému dobrému známému, který žil nějakou dobu v Austrálii, a ten jí s úžasem podával ruku: „Moc rád vás poznávám, slečno,“ vyslovil hlubokým hlasem s pohledem upřeným do jejích očí.

„Já vás také,“ odpověděla mu a pohlédla na Jasona.

„Jeremy je velmi šikovný akcionář a také můj dobrý přítel,“ řekl jí Jason.

„Ano, známe se opravdu dlouho,“ odpověděl Jeremy a s dvorným pohledem Brendiným směrem dodal: „Nikdy jsi mi neřekl, že máš sestru!“ Než mu to však Jason stačil vysvětlit, vyrušila je Emily.

„Dobrý večer,“ pozdravila nejprve Jeremyho a pak se podívala na Brendu. „Půjdeme na drink, Bren?“

„Ano, můžeme,“ odpověděla a před odchodem ještě pohlédla na Jasona a Jeremyho. „Omluvíte nás?“

„Samozřejmě,“ přisvědčil Jason, ale Jeremy svůj obdiv neskrýval a široce se na Brendu usmál.

„Kdo to byl, Bren? Docela fešák!“ vyptávala se jí u baru Emily.

„Jasonův přítel Jeremy... už nevím, jak dál,“ pokrčila rameny.

„No, na tom teď nesejde, musím ti něco říct, Brendo. Víš, kdo tady je?“ Brenda najednou zvážněla. „Kdo?“

„Larrusovi. Netušila jsem, že je Jason také pozval.“

Brenda se napila šampaňského a odhrnula si pramen vlasů z čela. „Já vím, že byli také pozvaní. A kdo přišel?“ podívala se jí vážně do očí.

„Jenom jeho rodiče, Kevin tady není. Zatím jsem ho alespoň neviděla.“ Brenda se podívala směrem ke stolu k Larussovým a zahlédla Jima. Prohlížela si jeho profil, který byl tak podobný jeho synovi. Ach bože, povzdychla si v duchu.

„Co když přijde, Brendo?“ vyrušila ji Emily ze zamyšlení.

„Já nevím, Emily, a ani nevím, jestli chci, aby přišel. Je to už víc než rok, určitě má svůj život, který vede s tou svou Jill, a na nějakou Brendu už dávno zapomněl.“

„Ale já jsem nedávno slyšela, že své zasnoubení –“

„Můžeme se k vám připojit, dámy?“ vyrušili je Tod s Jasonem a Jeremym.

„Ano, ovšem, miláčku,“ usmála se Emily na svého Toda.

„Tak jak se baviš, sestřičko?“ Jason si stoupl vedle ní.

„Skvěle, Jasone, a vidím, že ty určitě taky.“

„To máš pravdu. Připijeme si?“

„Proč ne?“ odpověděla mu, ale nebyla si tak moc jistá, protože jí bublinky šampaňského začaly stoupat do hlavy. Jason objednal všem whisky s ledem a mezi tím se Brenda zamyslela nad tím, co jí chtěla Emily říct o Kevinově zasnoubení. Všichni si přitukli a po sále se začala ozývat pomalá romantická píseň.

„Půjdeme si zatančit, lásko?“ vyzval Tod Emily.

„Můžu i já vás požádat o tanec?“ pohlédl Jeremy nejdřív na Brendu a pak na Jasona. Ten pokrčil rameny a podíval se na Brendu.

„Mně to vadit nebude, záleží na mé sestře.“ Brenda na Jasona přimhouřila oči a pak se usmála.

„Ráda.“ Jeremy ji dovedl na parket, objal ji kolem pasu a něžně ji uchopil za ruku.

„Jste velmi půvabná žena, Brendo.“ Brenda několikrát zamrkala.

„Opravdu? Děkuju.“ Cítila se v jeho společnosti trochu zvláště, ale po malé chvíli už jí s ním bylo příjemně.

Do sálu vešel Kevin a rozhlížel se po svých rodičích. Uviděl je tančit, zastavil se opodál a prohlížel si hosty. „Ahoj Kevine, rád tě vidím,“ přistoupil k němu jeho přítel Santiago a podal mu sklenku šampaňského.

„Já tebe taky, jakpak se ti daří?“

„Dobře. Dnešní oslava se Jasonovi dost povedla. Připijeme si?“ ponoukl ho sklenkou.

„Jistě,“ cinknuli skleničkami. Pak se oba zahleděli do tančícího davu. Po malé chvíli se ho Kevin zeptal. „Jsi tu sám?“

„Ano, Kevine, jsem tu sám, ten krátký románek s Kelly jsem ukončil. A jak jsi na tom ty?“

„Úplně stejně. S Jill to taky nevyšlo.“

Santiago se na něho usmál a sarkasticky podotkl: „Nedáme si raději whisky? Po cestě k baru se můžeme podívat po nějakých hezkých slečnách.“

„Dobrý nápad.“ Kráčeli spolu druhou stranou sálu. Cestou okukovali ostatní hosty a páry na parketu. „Naštěstí je tu pohledných děvčat víc než dost.“

„Jen aby tu byla i nějaká nezadaná,“ zasmál se Santiago. Najednou Kevin zahlédl známý obličej, jen v té chvíli nevěděl, kam ho má zařadit. Kdo to byl? Odkud tu tvář znám, řekl si v duchu a zastavil se. Snažil se ji najít v hustém davu, ale lidé tančili na rychlejší píseň a tváře tanečníků se míhaly. Kevin stál jako opařený a nemohl se zorientovat, až náhle ucítil u srdce ostré píchnutí.

„Je to ona!“ vyslovil nahlas, když zaslechl ten nádherný smích, na který nikdy nezapomněl.

„Copak je, příteli?“ otočil se na něj Santiago.

„Ale nic.“

Santiago pohlédl stejným směrem a uviděl, z koho je Kevin tak udivený. „Kamaráde, tak to se ti vůbec nedivím, že jsi zkameněl. Ze mě je taky kámen, jestli koukáš na tu krásnou blondýnku v těch modrých šatech. Je to opravdu kus.“

„Santiago, tak na tu rovnou zapomeň.“

„Proč? Ty ji snad znáš?“

„Ano, a velmi dobře. Tu si dneska pohlídám.“

Santiago se pousmál. „Dobrá, kamaráde, nepolezu ti do zelí, takže se odebíráám na druhou stranu sálu a najdu si vlastní blondýnku. Za hodinu se sejdeme u baru a povíme si, jak kdo dopadl.“

„Jasně, příteli, hodně štěstí!“ Když Santiago odešel, Kevin se pozorně zadíval na parket, aby se raději ujistil. To není možné, Brenda! Prohlížel si ji od hlavy až k patě. Byla k nepoznání. Je tak jiná, tak sebejistá! Nehybně pozoroval, jak se Brenda baví. A kdo je ten muž? Dívá se na něj, jako by ho dobře znala. Nevěřicně zavrtěl hlavou. Nedokázal si připustit myšlenku, že by to mohl být její přítel nebo snoubenec.

Jeremy při tanci Brendě vyprávěl veselé historky o sobě a Jasonovi. Pobaveně se smála a užívala si dobré nálady. Kevin si uvolnil kravatu, cítil zvláštní nával

horka a párkrát se zhluboka nadechl. V duchu počítal vteřiny, kdy skončí píseň, a když hudba přestala hrát, hned vykročil k parketu, ale po dvou krocích se znovu zastavil. Všiml si, jak se Brenda do dálky na někoho usmívá. Zůstal stát a udiveně hledal člověka, kterému patřil ten Brendin vřelý úsměv. Byl to Jason Brett. Brenda se vrátila k baru za ním, jakoby nic se k němu posadila a přitukla si s ním. „Jeremy je opravdu dobrý tanečník, Jasone. Vyprávěl mi o vašem výletu do Los Angeles,“ usmívala se.

„Určitě si toho hodně vymyslel. Jeremy někdy rád zveličuje.“ Brenda se znovu zasmála a položila mu ruku na rameno.

„Ale myslím, že to pro vás dva byl neopakovatelný výlet. Jít deset kilometrů pěšky jen proto, že ani jeden z vás nepoznal závalu na autě, muselo být opravdu zábavné.“

„Byli jsme tenkrát mladí, ale s tím neopakovatelným výletem máš pravdu, nikdy nezapomenu na to, že jsem musel stopovat jen v trenýrkách a ponožkách.“ Brenda se opět rozesmála.

„To si myslím! Omluvíš mě na chvíli? Odskočím si na toaletu,“ odešla se smíchem na rtech.

Kevin na ně celou dobu nechápavě zíral. Co to má znamenat? A proč je tady s těmi muži a usmívá se na ně? Nevěřicně si vjel rukou do vlasů, a sotva Brenda odešla, neváhal ani vteřinu a vydal se k baru za Jasonem. „Ahoj, Jasone,“ postavil se vedle něj.

Jason zbystrčil a usmál se: „Ahoj, Kevine, jakpak se máš? Rád tě tu vidím.“

„Dobře. Jasone, rád bych se tě na něco zeptal.“

„Jistě, ptej se.“

„Ta žena, co tady s tebou seděla, to byla Brenda Adamsová? Jste si blízcí?“

Jason přizvedl jedno obočí a poškrábal se na bradě. „Ano, to byla Brenda, proč tě to tak zajímá?“

Kevin se opřel jedním loktem o pult a pohlédl do sálu. „Už dlouhou dobu ji hledám, Jasone, a konečně jsem ji našel. Nevíš, kam právě odešla?“ vyzvídal a sledoval Jasona, jak se napil whisky. Ten položil sklenku na bar a nezúčastněným tónem pronesl:

„Jestli hledáš moji sestru, tak je na toaletě.“

„Tvoji sestru? Nerozumím.“

„Brenda je moje sestra, Kevine. Tuhle dnešní oslavu jsem uspořádal pro ni.“

Kevin se nestačil divit. „Brenda je tvoje sestra? Ale jak je to možné? Nikdy jsi neříkal, že máš sourozence.“

„Brenda je mé dvojče, dlouho jsem ji hledal a asi před půl rokem se mi ji podařilo najít i s jejím měsíčním synem.“

Kevin okamžik zaskočeně zíral na Jasona a pak řekl:

„Rád bych tě opravil, Jasone, našel jsi ji s mým synem. Víím, že mi Brenda porodila syna, a proto jsem ji celou tu dobu hledal.“

„Zajímavé...“ zamyšleně se na něj díval Jason.

„A co ten muž, se kterým tančila? To byl její přítel?“ zamračil se do sálu na Jeremyho. Jason chvíli váhal s odpovědí, pak se na něj lehce pousmál a řekl:

„Ne, nebyl. Brenda nemá přítele, Kevine. Je oddaná jen svému dítěti. A co ty? Už sis založil rodinu? Slyšel jsem, že ses oženil.“

„To byly jen žvásty, Jasone. Já mám rodinu a přišel jsem, abych ji získal zpět.“

Jason se ironicky pousmál: „Věříš si, Kevine. To jsi zjistil až teď?“

Kevin se mu vážně zadíval do očí a ledově pronesl: „Hledal jsem je, Jasone. Musím s ní mluvit, a to hned. Omluv mě, prosím.“ Než stačil Jason něco říct, Kevin byl pryč.

Má bratra. Jason Brett je její bratr, to je neuvěřitelné, honilo se mu hlavou, když stál na chodbě u toalety a nervózně vyhlížel Brendu.

Stála před zrcadlem a upravovala se. V hlavě měla jen zábavu. Když byla s úpravou hotová, vyšla ze dveří a spokojeně kráčela po chodbě. Její pohled směřoval k mramorové dlažbě. Čím víc se k němu blížila, tím rychleji mu tlouklo srdce. Zvedla hlavu a její obličej zkameněl. Zastavila se. I Kevinův výraz se změnil. Pár sekund na sebe na dálku nehybně a upřeně hleděli.

„Ahoj, Brendo,“ jeho hlas se rozlehl po celé chodbě. Silně se jí rozbušilo srdce a jako přikovaná mlčky sledovala, jak se k ní pomalu blíží. Zastavil se necelý metr před ní a podíval se jí pronikavě do očí. Polkla. Nedokázala od těch nádherných tmavých očí odvrátit svůj pohled. Kevin se nadechl a řekl: „Konečně jsem tě našel.“

„N... našel?“ zakoktala. „Ale tomu nerozumím,“ dořekla a musela párkrát zamrkat, aby se z toho šoku vzpamatovala: „Jak to myslíš, našel?“

„Hledal jsem tě, Brendo. Od chvíle, kdy jsi odešla z mé kanceláře a nedořekla mi tu důležitou věc, jsem tě hledal.“

Znovu polkla a přes vyschlé hrdlo nechápavě vyslovila: „Ale jaký jsi k tomu měl důvod? Vůbec ti nerozumím.“

„Tím důvodem byla naše nedokončená diskuse. Proč jsi mi neřekla pravdu? Proč jsi mi neřekla, že jsi těhotná?“

Brenda chtěla něco říct, ale Kevin ji hned přerušil: „Nemusíš mi nic zapírat, Brendo, víím všechno. Víím, že se ti narodilo dítě.“ Podíval se jí do očí a důrazně dodal: „Můj syn.“

Brenda nevěřila vlastním uším, zaskočeně zavrtěla hlavou. „Ale jak to víš? Jak ses o tom dozvěděl?“

„Když jsi odjela z města, najal jsem si soukromého detektiva. Víím, že jsi byla celé těhotenství v klášteře v Minnesotě, porodila jsi ho v Nemocnici svatého Jana a asi po měsíci jsi z kláštera odešla. Potom jsi zmizela beze stopy,“ odmlčel se na vteřinu, nervózně přešel po chodbě s rukama v kapsách a pokračoval: „Nakonec jsem odjel do Minneapolisu. Cítil jsem, že ten maličký je můj syn, a rozhodl jsem se tě dál hledat.“

Brenda na něj ohromeně zírala. Ví všechno, úplně všechno, pomyslela si v duchu zaskočeně. Podívala se na něj a hrdě vyřkla: „Ano, Jacob je tvůj syn, Kevine, ale tím se přece nic nemění.“

Kevin sraštil čelo: „Jak to myslíš, nemění? Je to můj syn a já bych ho rád viděl, Brendo.“ Brenda byla tiše. „Mám plné právo ho navštěvovat. Máme spolu syna, bude potřebovat otce. A já se jím chci stát, nahradit mu vše, o co ty jsi ho připravila.“

„Ale to není moje chyba,“ vyhrkla. „Já ti to chtěla říct, ale když vešla do kanceláře tvoje snoubenka, ztratila jsem odvalu. Jaký by to dávalo smysl, kdybych ti to v té chvíli pověděla?“

„Stal jsem se otcem! Všechno by dávalo smysl. Víím jistě, že by se nic z toho, co se za poslední rok a půl událo, nestalo, byl bych se svým synem od prvního dne jeho narození. Dal bych mu lásku, o kterou jsi ho chtěla připravit. Proboha, Brendo, chtěla jsi mi zapřít vlastní dítě, schovávala ses, co sis myslela? Že se ho vzdám?“

„Já nevím, ale jedním jsem si jistá byla: kdybych ti to v té kanceláři řekla, rozvrátila bych ti vztah se snoubenkou. Nechtěla jsem problémy a strašně jsem se bála reakce tvých rodičů. Co by si o mně jen pomysleli? Považovali by mě za –“

„Ne, ne, dost. Mylíš se, Brendo,“ přistoupil k ní blíž a vlídným hlasem k ní promluvil: „Nic z toho, cos mi právě pověděla, by se nestalo. Jsem si jistý, že ne,“ upřeně se jí zadíval do očí. Jeho pohled byl tak silný, že se jí podlomila kolena. Odvrátila od něj oči a ustaraně se nadechla.

„Brendo, chci se o něj starat, chci mu dát své jméno a otcovskou lásku, kterou si zaslouží,“ dodal po pár vteřinách ticha.

„A jak si to představuješ? To přece není tak snadné,“ poznamenala podrážděně.

„Brendo, já chci být svému synovi nablízku. Chtěl bych, abys mi vyšla vstříc, myslím, že mi to dlužíš. Nebo by sis snad přála, abych to řešil soudní cestou? Nechci být neuctivý, ale víš moc dobře, že bys neuspěla.“

Brenda se zachmuřila. „Cože? Ty se mi snažíš vyhrožovat? Ale já už nejsem sama, Kevine. Mám bratra, který by mi v těchto věcech moc rád pomohl. Měla bych se jak bránit, nikdy bych tě nenechala vyhrát.“

Kde se v ní vzalo tolik hořkosti, prolétlo mu hlavou, když si ji měřil pohledem. „Věříš si,“ trpce se pousmál, ale ihned svůj výraz změnil a dodal, „Brendo, nehledal jsem tě proto, abych se s tebou soudil. Chci se s tebou rozumně domluvit.“ Přistoupil k ní blíž, tak blízko, že musela o krok ustoupit.

„Na čem se chceš domluvit?“

„Na návštěvách. Chci svého syna vídat, být mu nablízku.“ A tobě taky, pomyslel si. Brenda na něj tiše hleděla. Je pořád stejně krásný. Nic se na něm nezměnilo, jen výraz v jeho očích, ze kterých se dalo číst, jak touží po svém synovi. Nebo že by snad i po mně? Sama se podivila své otázce. „Tak jak ses rozhodla, Brendo? Mohu svého syna navštěvovat?“ sledoval její zamyšlený obličej, ale přitom mu před očima vytanuly okamžiky jejich lásky.

„Ano, můžeš,“ přikývla a snažila se vyhnout jeho očím, kterými ji vždy dokázal okouzlit. Proč jsem to řekla? Znovu jsem se nechala unést.

„Jsem rád, že jsme se domluvili, Brendo. Měl bych ale jednu prosbu.“ Brenda zbystřila. „Mohl bych ho vidět?“

„Ted?“

„Ano, teď. Bude to problém?“

„Myslím, že ne. Bydlím tady u Jasona.“

Kevin se pousmál. „Tady? Vyzrazilo mi dech, když mi Jason oznámil, že jsi jeho sestra. Žil jsem v domnění, že je jedináček.“

„Byl adoptovaný.“

„Já vím. Jen mě to překvapilo, nic víc. Jak už tady dlouho bydlíš?“ prohlížel si ji.

„Šest měsíců, od doby, co jsem odešla z kláštera,“ odpověděla mu a zároveň sledovala jeho tvář. Jen přikývl, najednou mezi nimi zavládlo úplné ticho, jen ze sálu se tlumeně ozývala hudba. Při pohledu do jejích očí mu vázl dech. Tak dlouho čekal na tu chvíli, až ji opět uvidí, ale jeho představy se s realitou nemohly rovnat.

Odvrátil od ní pohled k chodbě, aby potlačil svou touhu a naléhavě vyslovil: „Můžeme jít? Opravdu bych ho moc rád viděl.“

„Ano, můžeme jít tudy,“ ukázala mu na konec dlouhé chodby, která vedla dál do domu, ale při chůzi se jí podlamovala kolena. Jako by se jí točil celý svět. Jeho blízkost, jeho vůně, dokonce i pohyb jeho těla si ji podmaňovaly. Myslela si, že už nikdy v jeho společnosti nic podobného neucítí, ale mylila se.

Cestou do haly si ji Kevin stále prohlížel. Bylo pro něj neuvěřitelné, jak se změnila. Elegantní oblečení, vysoké podpatky, nový účes a její dokonale nalíčená tvář ho ani tak nezaskočily jako její jednání. Zdála se mu být jiná; byla vyrovnaná. Dokonce se i jinak vyjadřovala. Kam se poděla ta její plachost? Už to není ta dívka, kterou jsem znal, zamýšlel se s očima upřenýma na její profil. Stala se z ní žena. Neodolatelně přitažlivá žena.

Dál pokračovali po schodech do patra. I Brendě se hlavou honila spousta myšlenek. Jeho blízkost v ní probouzela zmatené pocity. Jeho pohledy pronikaly až do hloubi jejího nitra, ale tentokrát to bylo jiné. Vedle ní nekráčel jen Kevin, do kterého se tenkrát bláznivě zamilovala, ale muž, který byl neobyčejný svým šarmem a svým postavením.

Došli spolu do patra a Brenda se zastavila u dveří pokoje. Byla nervózní, ale Kevin víc. „Prosím, potichu, nerada bych, aby se v tuto noční hodinu probudil.“

„Nemusíš se bát,“ tiše přikývl. Brenda mu ustoupila, aby mohl vejít do pokoje. Když zahlédl postýlku, zmocnila se ho úzkost. Pomalu přikročil blíž, a než odkryl hebkou látku nad ní, pohlédl na Brendu pro svolení. Přikývla, aby ji odhrnul. Pohlédl malého chlapečka s tmavými vlásky a růžovými tvářičkami, v tom okamžiku se mu sevřelo srdce a oči zalily slzami. Několik minut se na něj díval. Na první pohled se nedalo popřít, že malý Jacob je jeho syn. Jemně se pousmál a pohlédl na Brendu. Stála o kousek dál v pokoji a snažila se na sobě nedat znát dojetí, které se jí v té chvíli zmocnilo, ale marně, její nebesky modré oči se leskly jako diamanty. Vážně se jí zadíval do očí. Brenda netušila, co má v té chvíli udělat, ale jeho pronikavému zraku nedokázala uhnout. Byl to sice jen malý moment, ale stačil na to, aby se mohla znovu přesvědčit, že žádný jiný muž se na ni nikdy nepodívá tak jako on.

„Je překrásný, Brendo...“ zašeptal pohnutě. Byl to pro něj vypjatý okamžik. Přál si Brendu obejmout, cítit ji na své hrudi a povědět jí, jak moc mu chyběla. Ale neodvážil se, znovu se podíval na malého. Můj syn, řekl si hrdě v duchu a se slzami v očích se pousmál. „Potřeboval bych si s tebou ještě o něčem promluvit, Brendo. Je tady někde vhodné místo?“ zašeptal dojatě. Brenda beze slov přikývla, a než odešli z pokoje, opět zakryla postýlku nebesy.

„O čem by sis chtěl promluvit?“ sledovala jeho tvář plnou zmatení, když stáli na chodbě.

„Máme překrásného syna, Brendo, ani nevíš, jak jsem šťastný, že jsem se stal otcem a moc rád bych ho zítra znovu navštívil. Mohu přijít?“ Brenda se chtěla rozmyslet, ale jemné naléhání v jeho hlase a upřený výraz v očích ji hned přiměly souhlasit.

„Ano, přijď.“

Její odpověď ho překvapila a s vážnou tváří namítl: „Tím mi chceš naznačit, že ho mohu navštěvovat oficiálně? Byl bych moc rád.“

Nespouštěl z ní oči. Brenda si nervózně pohrávala s látkou na šatech.

„Ano,“ jen hlesla. Nevěděla, kam se má dívat, jak se má chovat, jeho blízkost ji znervózňovala a zároveň přitahovala. Co se to se mnou děje? Proč mám pocit,

jako by na světě jiný muž neexistoval? Cítala, jak ji píchá u srdce, když si ho prohlížela, jak stojí uprostřed chodby s oběma rukama v kapsách a toužebně jí hledí do očí. Jeho mužnou postavu zvýrazňoval černý italský oblek.

„Ještě bych ti něco chtěl říct, Brendo,“ přerušil napětí, které mezi nimi zavládlo.

Brenda zpozorněla. „Povídej.“

„Myslím, že je načase, abych informoval své rodiče. Víš, celou tu dobu jsem to v sobě držel, nikomu jsem o tom neřekl. Mají právo se to dozvědět, je to jejich první vnuk.“

„Rozumím ti, ale mám z jejich reakce obavy. Můžou celou tu záležitost pochopit úplně jinak a budou mě považovat za nějakou –“

„Ne, ne. Mýlíš se, Brendo. Jsem přesvědčen, že budou nadšení,“ snažil se ji uklidnit. „Nemusíš se ničeho obávat, nech všechno na mně,“ zadíval se jí do očí. Než mu stačila odpovědět, vyrušil je Jason, který kráčel po chodbě.

„Tady jste!“ pomalu k nim přicházel. „Tak co vy dva? Promluvili jste si?“

„Ano, Jasone, promluvili,“ odpověděl mu Kevin.

Jason se zastavil vedle Brendy a položil jí ruku kolem ramen: „Tak co, sestřičko, je všechno v pořádku?“ snažil se zjistit situaci.

„Naprosto, Jasone,“ odpověděla mu klidně. Kevin se na ni pozorně podíval, pak pohlédl na Jasona a řekl: „Jasone, prosím tě, nevšiml sis, jestli jsou dole ještě moji rodiče? Ještě jsem je nebyl pozdravit.“

„Ano, myslím, že jsem je zahlédl na parketu.“

„Tak já půjdu,“ řekl a natáhl k Jasonovi ruku. „Je to moc hezká oslava, Jasone.“

„Díky,“ Jason si s ním s úsměvem potřásl.

Kevin se podíval na Brendu a ještě jednou se ujistil: „Jsme tedy domluveni?“

„Ano,“ nervózně přikývla. Kevin se nadechl, vážně přikývl a pak odešel.

Když se vracel zpět do sálu, přemýšlel nad svými novými plány, které chtěl ze všech sil uskutečnit. Chtěl svého syna. Stále rozrušený vešel do sálu a zahlédl sedět u stolu své rodiče. Vydal se k nim a posadil se. „Dobry večer.“

„Kevine, kdypak jsi přišel?“ zeptal se ho dobře naložený Jim.

„Asi před hodinou, jakpak se bavíte? Viděl jsem vás s maminkou tančit.“

„Moc hezky, Jasonovi se tento večer opravdu velmi vyvedl a představ si, že má sestru!“ informovala ho matka. „Když vešla do sálu, přede všemi ji krásně přivítal. Je to moc hezká dívka, ale je mi nějak povědomá, jako bych ji už někde viděla.“

Kevin se nadechl a vyslovil: „Už pojedu, jsem unavený. Zítra ráno se zastavím, musím vám něco důležitého povědět.“

„Něco se děje, synu? Někaké problémy v přístavu?“ Jim usrkl skotské.

„Ne, ne. S prací to nemá nic společného, ale promluvíme si až zítra,“ postavil se. „Hlavně si nedělejte žádné starosti, ano? Hezky se bavte, dobrou,“ naklonil se k matce a políbil ji na tvář.

„Dobrou noc, synku,“ usmála se na něj Julia.

„Zítra tě budeme čekat,“ podotkl ještě Jim. Kevin přikývl, rozhlédl se ještě očima po sále a odešel.

Brenda Jasonovi povyprávěla o setkání s Kevinem a pak se vrátili zpět na oslavu. Jen co vešla do sálu, hned se rozhlížela po Kevinovi, ale nikde ho neviděla. Asi už odešel. Zamyšleně hleděla k hlavním dveřím, když vtom na ni promluvila Emily. „Tak jak to dopadlo?“ Brenda se na ni podívala. „Vidím, že jsi dost rozrušená. Promluvili jste si?“

„Ano, Emily. Chce Jacoba navštívit.“

„A?“ mile se usmívala.

„A nic. Souhlasila jsem, ale mám z toho divný pocit. Je vidět, že po něm opravdu moc touží.“

„To je přece dobře, nebo ne?“

Brenda nejistě vrtěla hlavou. „Nechme to teď být, popovídáme si zítra, ano? Když tak ti ráno zavolám.“ Cítila, jak jí stále silně bije srdce. Emily s ní souhlasila a odešly spolu za přáteli, ale Brenda se už nedokázala na oslavu soustředit. Před očima měla Kevinu, jeho pohled, když se díval na svého syna a když odcházel. Díval se na mě tak jinak, tak nevšedně. Je možné, že se mé city k němu nevytratily? Že bych ho mohla stále milovat? Zmateně se zamýšlela, a když skončila oslava a odešla do své ložnice, nedokázala v klidu usnout. Hleděla do stropu a přemýšlela. Stále ho měla před očima. Najednou se jí vybavily všechny vzpomínky na chvíle, kdy ho poznala, na jejich první schůzku a první polibek. Byla jsem do něj tak slepě zamilovaná... Vybavila si moment, kdy ji přivezl ke svým rodičům, jak se v té chvíli cítila, a když si vzpomněla na den, kdy vešla do jeho kanceláře, zalily se jí oči slzami. Nic z toho se nemuselo stát, kdyby tenkrát nevešla do kanceláře jeho snoubenka, pomyslela si se slzami na krajíčku. Neudržela je, musela se rozplakat. Zabořila obličej do polštáře a poddala se bolestným pocitům. Proč se vrátil? Co jen teď budu dělat? Co bude vlastně dál? Kladla si zmatené otázky. Představa, že se s ním bude opět vídat, v ní vyvolávala obavy. Nechtěla se do něj znovu zamilovat a opět se zklamat, pocítit tu bolest, kterou snášela celé ty dlouhé měsíce. Ale je to jeho syn, říkalo jí její svědomí. Nemáš právo mu ho upírat. Jacob potřebuje otce. Otočila se na bok a otřela si slzy. Dlouhou dobu jí trvalo, než usnula.

Kevin také dojel domů. Vešel do uvítací haly, jeho kroky směřovaly ke schodišti, ale rozmyslel si to a odešel do obývacího pokoje, kde se posadil do křesla.

Pohlédl do krbu, ve kterém pomalu uhasínal oheň, a před očima měl svého syna. Byl šťastný, že je s Brendou našel. Zamyšleně se postavil a kráčel do své ložnice. V posteli nedokázal myslet na nic jiného, než kdy je opět uvidí.

Ráno se Brenda sešla v jídelně s Jasonem, povídali si o večírku, a když přišla řeč na Kevina, Jason jí řekl: „Včera jsem s ním mluvil, a když jsem mu řekl, kde tě najde, hned odešel. Čekal jsem, a když ses takovou dobu nevracela, pochopil jsem, že spolu o tom mluvíte, a jsem rád, že jsi mu umožnila navštěvovat Jacka.“

„Ano, souhlasila jsem a ulevilo se mi, že to mám konečně za sebou. Celou tu dobu jsem si s tím lámala hlavu, až do včerejšího večera.“

„Co tím myslíš?“

„Rychle jsem mu ustoupila a souhlasila s jeho návštěvami, ale jinou možnost jsem neměla. Bylo vidět, že má o Jacka veliký zájem. Usilovně ho toužil vidět. Kdybych nesouhlasila, zakročil by soudní cestou, a o to bych nestála, Jasone. Raději jsem se tomu ihned vyhnula. Víš, měl jsi ve všem pravdu. Jestli ho bude chtít navštěvovat, nebudu mu v tom bránit, jenom z toho mám trochu divný pocit,“ zakývala zamyšleně hlavou.

„Ničeho se neboj, Brendo. Nech tomu volný průběh a uvidíš sama.“ Podíval se na hodinky a dodal: „Už musím jet do práce, uvidíme se večer.“ Políbil ji na tvář. „Pamatuj, že ty ani já jsme nikdy neměli možnost poznat své pravé rodiče. Neudělej chybu, které bys pak mohla litovat, sestřičko.“

Brenda se za ním ohlédla. „Díky, Jasone.“ Usmál se a odešel.

16

Kevin zajel k domu a zaparkoval. Když vystoupil z auta, uvítal ho jeho otec, který seděl na verandě. Postavil se a vydal se k němu s hrnkem s kávou v ruce.

„Dobré ráno, synu.“

Kevin zabouchl dveře svého bentley. „Ahoj, tati, maminka je doma?“

„Ano, je doma, už na tebe čeká. Od rána nemluví o ničem jiném než o tobě.“

Kevin se zasmál. „Tak pojďme dovnitř, abych ji mohl uklidnit. Určitě si myslí, že jde o něco hodně vážného.“

„Doufám, že nemáš problémy v práci?“ zajímal se Jim, když kráčeli do domu. Kevin zavrtěl hlavou. „Kdyby ano, vím jistě, že bych neměl dobrou náladu.“

„Tak to jsem na to tvé překvapení zvědav.“

„Ahoj, Kevine, tak už jsi tady.“

„Ahoj, mami,“ usmíval se. Pozornost a nedočkavost jeho rodičů mu jen dodala odvalu říct jim tu skvělou zprávu.

„Už jsi snídal, Kevine?“

„Ano, mami, ale dal bych si kávu.“

„Margarita nám ji hned připraví,“ řekl Jim a posadil se do křesla. „Tak povídej, co máš na srdci?“

Kevin se posadil na pohovku, přehodil nohu přes nohu a opřel se. „Pamatujete si na Brendu?“

Jimův obličej oživil zájmem. „Ano, pamatuju si na ni.“

„Byla tu jednou na večeři,“ podotkla Julia.

„Ano, mami, a také včera na Jasonově oslavě. To byla ona. Brenda je Jasonova sestra.“

Julia si překvapeně přitiskla ruku k ústům. „No jistě! Proto mi ta dívka byla tak povědomá!“ Zamyšleně pokývala hlavou. „Tolik se změnila od doby, kdy jsme ji viděli naposled!“

„A co má ta tvá důležitá věc společného s Brendou?“ zajímal se Jim. Kevin se pousmál, předklonil se a opřel si ruce o stehna. „To, že jsem se stal otcem.“

Rodiče ztuhli. „Cože? Ale kdy? Jak?“ zmateně vyslovila jeho matka.

„Chceš nám snad říct, že Jill s tebou čekala dítě?“ chtěl vědět otec.

„Ne, tati,“ postavil se. „S Jill to nemá nic společného. Jde o Brendu.“ Jim zbystřil a pohlédl na manželku, která udiveně přihlížela. „Ten večer, když jsme přijeli s Brendou k vám na večeri, jsme se rozešli. Už jsem vám o tom jednou povídal, jak jsem ji obelhal a že přijala pozvání sem k nám v domnění, že jsem stejného postavení jako ona.“ Rodiče přikývli. „Zhruba po třech měsících za mnou Brenda přišla do kanceláře s tím, že mi chce něco důležitého oznámit, ale náš rozhovor tenkrát přerušila Jill a Brenda odešla, aniž by mi to řekla. Strašně mi vrtalo hlavou, co mi tak důležitého chtěla sdělit, bylo mi to divné, a tak jsem po tom začal pátrat. A zjistil jsem, že čeká mé dítě. Když jsem pak jel za ní, abychom to probrali, už jsem ji nenašel. Ten den odjela z města, a proto jsem se rozhodl opustit i Jill. Nebylo to jen kvůli Johnsonovi a ani můj odjezd do New Yorku nebyl jen kvůli práci, ale potřeboval jsem si vyčistit hlavu. Jenže mně to nedalo spát, nemohl jsem na to přestat myslet, a tak jsem si najal soukromého detektiva, který ji našel i s mým měsíčním synkem. Byla celé těhotenství v klášteře, kde vyrostla. Jason Brett ji v té době také hledal a našel ji dřív,“ posadil se zpět na pohovku a sledoval zaskočené obličeje svých rodičů.

„A jsi si určitě jistý, že je to tvůj syn?“

„Ano, tati. Když Brenda odjela, jel jsem rovnou do Minneapolisu do porodnice a nechal jsem si za úplatek udělat krevní zkoušky, které prokázaly pozitivní shodu.“

Jim nevěřičně vrtěl hlavou: „Ale co teď budeš dělat? Uvědomuješ si, jak je tahle záležitost vážná? Stal ses otcem, tím máš práva a povinnosti, kterých se jen tak nesmíš vzdát.“

„A co se stalo s naším vnoučkem? Je zdravý, Kevine?“ zajímala se Julia s obavami ve tváři.

„Rád bych tě uklidnil, maminko. Ano, je naprosto v pořádku. Včera večer jsem ho viděl u Jasona, Brenda u něj totiž bydlí.“

Julii se rozsvítily oči: „Opravdu? Ty jsi ho viděl, Kevine?“

„Ano, mami, je nádherný.“

Jim se postavil ke krbu, strčil ruku do kapsy elegantních kalhot a vážně pronesl: „A jak to miníte spolu řešit? Dohodli jste se na něčem? Jaký je mezi vámi vlastně vztah?“

„Promluvili jsme si, tati, a dohodli jsme se na návštěvách. Chci být svému synovi na nablízku.“

„Takže ti v ničem bránit nebude?“

„Ne, tati, nebude.“

„A kdy ho půjdeš zase navštívit, Kevine?“ Kevin se rozveselil, přesně v takovou reakci svých rodičů doufal. Podíval se na hodinky a řekl: „Asi tak za hodinu.“

Julia se vymrštila z křesla: „Pojeď s tebou, Kevine, chci ho vidět.“

„Mami, myslím, že to nepůjde,“ zadržel ji a pokračoval, „jsem rád, že mi Brenda vyšla vstříc a že jsme se rozumně domluvili. Budu ho zatím navštěvovat sám, doufám, že mě chápeš.“

„Ano, chápu, ale tak moc bych ho chtěla vidět...“ podívala se zklamaně na Jima. Jim k ní přistoupil a obejmul ji jednou rukou kolem pasu.

„Nebud' smutná, drahá, Brenda nám ho určitě také dovolí navštívit, ale musíme jim dát trochu času. Že mám pravdu, Kevine?“ podíval se mu do očí.

„Tak mi alespoň dovol nakoupit tomu maličkému nějaké dárky, a když tam pojeděš, tak mu je předáš.“

„Tak dobře, mami, zrovna jsem měl namířeno do hračkářství, taky jsem mu chtěl něco dovézt.“ Julia se zaradovala a spěchala se převléct.

„Tak můj syn se stal otcem,“ pronesl významně Jim, když naléval do sklenek trochu brandy s ledem. Otočil se k němu a podal mu skleničku.

„Na tvé zdraví, synu, a na zdraví mého prvního vnuka,“ zvedl sklenici.

„Děkuju, tati, jsem šťastný, že jsem ho našel. A jsem rád, že i vy z toho máte radost.“

„Aby ne, stal se ze mě dědeček, už dlouho jsem o takové zprávě snil. Jsem rád, že si dáš život do pořádku a budeš mít svou rodinu.“

Kevin se usmíval, ale v duchu si nebyl tak jistý. „Takto bych to zatím nenazýval, tati. Můj vztah s Brendou –“ odmlčel se.

Jim se na něj pozorně zadíval a řekl: „Jsi dospělý muž, Kevine. Co se týče Brendy a tebe, všechno je jen na tobě. Já jen chci, aby můj vnuk měl babičku a dědu a také otce. A jsem si jistý, že ty mu budeš dobrým otcem, protože jsem z tebe vychoval pořádného člověka. I z tvého bratra se stal samostatný muž, jen s odlišnými zájmy a životními prioritami, ale jsem na něj také pyšný. Chci, aby moji synové byli šťastní.“

„Mám tě rád, tati,“ Kevin svého otce objal. „Jsem ti vděčný za tvé vedení, jen najednou je všechno jinak. Teď se musím postavit na vlastní nohy. Něco jsem si uvědomil a doufám, že není pozdě, abych to napravil.“

„Pamatuj si, že nikdy není pozdě. Záleží na tom, jak se toho ujmeš,“ poznal zkušeně jeho otec. Kevin si s otcem nikdy předtím takto otevřeně nepromluvil. Napil se trochu ze skleničky, a než do pokoje vešla připravená Julia, ještě otce stačil ujistit: „Věř, že udělám, co bude v mých silách.“ Pohlédl na svou nedočkavou matku. „Tak můžeme jet?“

Kevin zajel do toho největšího nákupního centra a Julia obešla snad všechny obchody s hračkami, oblečením a dalšími dětskými potřebami. Kevin se procházel po obchodním centru a také něco hezkého vyhlížel. Zastavil se u výlohy s překrásnými snubními prstýnky. Zadíval se na jeden, který se mu zalíbil, a napadlo ho: Budu mít někdy možnost takový prsten koupit? Vybavil se mu Brendin smích a nebesky modré oči. Co by mi asi odpověděla? Zamyšleně hleděl do výlohy, až ho vyrušila prodavačka. „Dobrý den, budete si něco přát?“ Kevin se na ni podíval. „Ne, děkuju,“ pousmál se a otočil se k odchodu.

Když měli všechno nakoupené, Julia odjela domů a Kevin se rozjel k Jasonovi. Brenda byla doma sama jen se služebnictvem, hrála si v dětském pokoji s Jacobem. Když zaslechla klakson, poskočilo jí srdce. Postavila se s Jacobem v náručí k oknu a zahlédla příjezdět luxusní auto. Sledovala ho, jak zaparkoval, posadila malého do postýlky a do toho vešla do pokoje chůva. „Slečno Adamsová, máte návštěvu.“

„Já vím, postarejte se, prosím, na chvíli o malého.“

„Jistě.“

Brenda seběhla schody a na posledním stupni se zastavila. Uvědomila si, jak je pro ni jeho příchod neobyčejný, jak na něj celé dopoledne čekala. Narovнала se a snažila se dojít ke dveřím s vážnou a vyrovnanou tváří. Otevřela dveře. Kevin se v bílých plátěných kalhotách a v černé košili opíral o auto.

„Ahoj,“ pozdravil ji a přistoupil ke schůdkům, které vedly do domu.

„Ahoj,“ odpověděla mu.

„Přivezl jsem malému nějaké dárky, mohla bys, prosím tě, zavolat služebnictvo?“ prohlížel si ji skrz sluneční brýle. Měla na sobě tmavé úzké džíny a červený top.

„Ano, ale na co služebnictvo? Odnesu to sama.“

Kevin se pousmál. „Víš, potřeboval bych otevřít bránu, aby sem mohla zajet dodávka.“

„Tak dobře,“ udiveně přikývla a odešla do domu, aby informovala služebnictvo. Cestou zpátky zůstala překvapeně stát na schůdkách. Kevin koupil tolik hraček, že mu hračkářství poskytlo jejich vlastní služební auto. Vystoupili z něj dva zaměstnanci dovožkové služby a s plnými rukama dárků se zastavili před Brendou. „Kampak to budete chtít, madam?“

„Do dětského pokoje. Katarino, ukažte, prosím, pánům, kam to mají odnést,“ požádala Brenda služebnou. Pak se otočila na Kevina.

„Ty ses zbláznil! Tolik hraček? Co s tím bude, proboha, dělat?“

„Hrát si s nimi,“ zasmál se a sundal si z očí sluneční brýle. „Většina je od mé matky,“ vážně dodal.

„Od tvé matky? Ale –“

„Řekl jsem jim to a byli z toho nadšení.“

„Takže –“ nervózně zamrkala.

„Říkal jsem ti, že se obáváš zbytečně. Máma se mnou jela do centra, chtěla malému něco koupit.“

„No to vidím, vykoupila celé obchodní centrum,“ zasmála se. Kevin se jí pokusil podívat do očí, ale Brenda svůj pohled odvrátila k mužům, kteří se vrátili pro další dárky. „Takže jejich reakce byla kladná?“ divila se.

„Ano, byli nadšení. Nic špatného si o tobě nemyslí, ba naopak. Nemohou se dočkat, až svého vnuka uvidí.“

„Tak už je to všechno, pane Larusso,“ oznámili muži, když vyšli z domu. Kevin jim poděkoval, a když odjeli, pohlédl na Brendu. „Pustíš mě nahoru?“

„A... ano,“ cítila se stále velmi neklidná.

„Vydrž moment,“ odešel ke svému autu a vytáhl ze zadní sedačky velikého bílého medvěda s červenou mašlí kolem krku. „Tak, teď můžeme jít.“

Vešli spolu do haly a vykročili ke schodům. Brenda kráčela první. „Doufám, že je Jacob vzhůru, moc se na něj těším,“ podotkl natěšeně a zezadu si prohlížel křivky jejího těla v upnutých džínách. Jak je půvabná a přitažlivá!

Brenda jeho pohled vycítila a přála si, aby už byli co nejdříve nahoře. Zastavila se v patře přede dveřmi a ohlédla se na Kevinu.

„Elizabeth, už můžete jít, děkuju,“ řekla chůvě, když vešla do pokoje. Malý Jack se přidržoval postýlky a s překvapeným obličejem se díval na Kevinu a velikého medvěda. Brenda se s obdivem rozhlédla po pokoji plném hraček a Kevin přistoupil k malému s medvědem, kterého mu hned začal ukazovat. Jacob začal k plyšákovu natahovat ručky a několikrát radostně zavýskal.

„Líbí se mu,“ zaradoval se. „Tohle je tvůj nový kamarád, synku.“ Pozoroval Jacobova tmavá kulatá očička plná nadšení a posadil mu ho do postýlky. Jacob se posadil naproti medvídkovi a všelijak ho rukama zkoumal.

„Jsou to moc krásné hračky, Kevine, ale netuším, kam je všechny schovám.“

„Proč bys je schovávala? Může je mít tady v pokoji.“

„Pokusím se je pak nějak urovnat. Jsem opravdu moc překvapená reakcí tvých rodičů.“ Kevin na ni jen krátce pohlédl. „Ale jsem ráda, že měli radost, moc jsem se bála.“

„Já ne, věděl jsem, jak se zachovají, a proto jsem tě uklidňoval.“

„Vzkaž, prosím, tvé mamince mé upřímné díky,“ přejela očima po pokoji.

„Vzkážu,“ přikývl a podíval se na malého, jak ožužlává medvědovi čumák. Nahlas se zasmál a medvěda mu přisunul. „Podívej, co ten rošťák dělá!“ Brenda se také usmála, ale přitom jí zběsile tlouklo srdce. „Je moc šikovný, a ani se mě ne-

bojí,“ radostně vyslovil a znovu pohlédl na Brendu, která vůbec netušila, jak se má chovat. Seděla na pohovce a pozorovala Kevina, jak se těší se svým synem. Jeho oči jen zářily, a když se podíval do jejích, cítila, jak jeho pohled proniká až do hloubi její duše. „Má moje oči a bradu po mém otci,“ pohládl Jacka po tmavých vláskách. „Ale úsměv má po tobě,“ přiznal upřímně. Brenda se jen lehce pousmála. „Je to neuvěřitelné, Brendo,“ zamyšleně se na ni díval a pak sklopil oči zpátky k postýlce.

„Co tím myslíš?“

„Všechno, tahle chvíle... ten dlouhý čas. Stal jsem se otcem a ani jsem o tom nevěděl. Tolik bych si přál být v té chvíli u toho, Brendo. Mrzí mě to.“

Brenda si prohlížela jeho vážnou tvář: „Ale já nestojím o tvou omluvu, všechno už je za mnou. Bylo to moje rozhodnutí, má volba,“ dívala se mu do očí, pak odvrátila pohled k postýlce a hrdě dodala, „máme se s Jackem dobře, nic nám nechybí.“

„Ale jedna věc mu scházet bude, Brendo.“

„Co?“ zvedla tázavě obočí.

„Rodina,“ zadíval se na ni, postavil se a přešel k oknu. „Chtěl bych se tě na něco zeptat,“ prohlásil zády k ní. Brenda ztuhla hrůzou; už je to tady. „Chtěl bych si promluvit o nás dvou, Brendo.“ Brenda se zvedla, přešla ke komodě a začala bezmyšlenkovitě rovnat hračky.

„Není o čem mluvit.“

„Jak to, že ne? Brendo, porodila jsi mi syna.“

„Který vzešel jen z malého románu, zapomněl jsi?“

„Z románu? Tím mi chceš říct, že to nic neznamenalo? Nebo snad naznačit, že jsem tě jen využil?“ vykřikl nevěřicně. Brenda mlčela, nedívala se na něj. Držela v ruce plyšového psa, musela ho pevně stisknout, aby zadržela své pocity, kterých se chtěla jednou provždy zbavit. „Proč nic neříkáš? Brendo?“ přistoupil k ní. Zůstal stát kousek za jejími zády a čekal na její odpověď.

„A co bys chtěl slyšet? Že to byl opravdový milostný vztah?“ sarkasticky se zasmála.

„Ne. Chci jen pravdu,“ poznamenal vážným hlasem. Pravdu? Jaká je vlastně pravda? Sama to nevěděla. „Brendo, to, co jsem ti provedl, bylo jen v dobrém úmyslu. Nechtěl jsem ti ublížit.“

Brenda se k němu zlostně otočila: „Podle tebe to bylo v dobrém? Ve všem jsi mne obelhal. A pozváním k vám domů jsi tomu jen nasadil korunu. Uvědomil sis někdy, jak jsem se cítila? Musela jsem předstírat, že se nic neděje, že jsem se vším obeznámená.“

„Chtěl jsem ti to povědět, celou tu dobu jsem jen čekal na vhodnou příležitost, ani nevíš jak –“

Brenda ho přerušila. „Ne, zachoval ses cynicky, myslel jsi jen na sebe. Cos tím vším sledoval? Chtěl ses jen tak pobavit, vid? Takhle jsi lhal každé? I tu svou Jill jsi takto obelhával?“

„S Jill to nemá nic společného, už dávno jsem to s ní ukončil, nech mě to všechno vysvětlit –“

„Ne, věděl jsi, že jsem obyčejná holka, to proto ses se mnou schovával. Ty nemáš rád bulvár, vid? Ale pochopila jsem proč...“ tvářila se dotčeně, dívala se mu do očí a vyrovnaným hlasem pokračovala: „Ano, byl to jen krátký románec, protože jsem byla zaslepená naivka, která ti na tu tvoji hru skočila. Ale tentokrát už ne. Už nejsem snílek, už vím, že život není procházka růžovou zahradou, Kevine. V klášteře jsem hodně přemýšlela, chci začít znovu od začátku, jen já a můj syn,“ zdůraznila, otočila se bokem, aby mohla kolem něj projít, ale zadržel ji, chytil ji za paže.

„Pleteš se! Všechno se dá napravit, můžeme začít znovu od začátku. Máme spolu dítě, které potřebuje mít oba rodiče. A já udělám všechno proto, aby tomu tak bylo.“

„A jak? Donutíš mě?“ posměšně se usmála.

„Ne, nikdy bych tě k ničemu nenutil,“ díval se jí hluboce do očí a pak pohlédl na její lesklé rty. Tolik jí v té chvíli toužil políbit. I Brenda ucítila touhu, jeho blízkost, jeho vůně, jeho smyslné rty... všechno ji přitahovalo. Cítila, jak jí sevřel paže a v očích mu vzplanul žár a vášně, kterou k ní cítil. Chtěla se vzepřít jeho stisku, ale nepustil ji. Přitáhl ji víc k sobě, tak blízko, že cítila jeho hrud na své. Dívala se mu do očí a viděla v nich vášně a zároveň zlost. Z veliké blízkosti Kevin razantně vyslovil: „Můžeš si to nazývat, jak chceš, malý nebo krátký románec, ale vzešel z něj život, náš syn, kterého jsme zplodili z lásky, ať tomu věříš, nebo ne.“ Pomalu, ale naléhavě se k ní nakláněl, a když se skoro dotkl jejích rtů, vyš-kubla se mu a ustoupila:

„Největší problém je ten, že už ti nikdy nebudu věřit. Zklamal jsi mou důvěru. A pochybuju, že se někdy vrátí.“

Měla nesnesitelně sevřené hrdlo a v uších se jí ozýval tlukot vlastního srdce. Kevin jí s úzkostí pohlédl do očí, pak přikročil k Jacobově postýlce. Pohládl po vláskách svého syna, který si spokojeně hrál s medvědem, a rozmrzele pronesl:

„Pochopil jsem. Ale nerad bych ztratil svého chlapce. Chtěl bych, abychom spolu vycházeli, alespoň kvůli Jacobovi. Nechci být nedůtklivý ani ješitný, nikdy jsem se za takového člověka nepovažoval, myslím, že to dobře víš, proto bych ho chtěl dál v klidu navštěvovat. Oficiálně, tak, jak jsme se domluvili.“

Brenda nebyla schopná jediného slova, jen tiše přikývla. „Už pojedu. Bude ti vyhovovat, když přijedu zítra odpoledne?“

„Jistě, budeme doma.“

Kevin se rozloučil s Jackem a ode dveří už jen utrousil, „Tak ahoj zítra.“

„Ahoj,“ hlesla. Otevřel dveře, a jen co je za sebou zavřel, Brenda se zhroutila na pohovku a zakryla si dlaněmi obličej. Nahlas vyslovila: „Co si teď jen počnu?“ Pohlédla na skotačícího Jacka a uviděla úsměv jeho otce. „Jsi mu tak podobný, copak bych ti ho mohla vzít? Je to tvůj tatínek, kterého já nikdy nepoznala,“ zamysleně mluvila na svého synka, který jí svým dětským žvatláním odpovídal, jako by jí rozuměl. Musela se zasmát, vzala ho do náručí a políbila. „Ty jsi mé štěstí, můj život!“ Přitiskla jeho malé tělíčko k sobě a před očima měla Kevina. To, jak se jí díval utrápeně do očí, s jakou vášní ji k sobě tiskl a jak ji skoro políbil. Cítila jsem tolik touhy, stačilo jen málo a políbila bych ho taky. Proč se mi rozbuší srdce pokaždé, když jen zaslechnu jeho hlas? Tušila, jaká je odpověď.

Druhý den ráno se Brenda rozhodla navštívit Emily v obchodě. Venku byl nádherný letní den, obloha byla bez jediného mráčku a slunce vyhřívalo celou Brendinu ložnici. Seděla u toaletního stolku a upravovala se. Česala si dlouhé vlasy, a když je měla hezky upravené, natáhla se do skříně pro letní šaty na ramínkách. Připravená odešla do haly, kde na ni čekala služebná s Jackem. „Má s sebou Jack všechno?“

„Ano, slečno, máte to připravené.“

„Děkuji ti, Elizabeth, nashle odpoledne,“ vykročila s autosedačkou v ruce ven, kde na ni čekalo Jasonovo služební auto.

Jeli přes Michiganský most a potom kolem přístavu. Projížděli kolem něj častěji, ale tentokrát Brenda více zpozorněla, protože věděla, že je tam někde Kevin. Snažila se potlačit své představy i vzpomínky a raději se věnovala Jackovi, který začínal být nervózní. „Mám zastavit, madam?“ zeptal se jí šofér, když začal Jack plakat.

„Nemusíte, pokusím se ho uklidnit.“

„Dobře, za chvíli budeme ve městě.“ Brendě se ho podařilo uchlácholit, až když dojeli do města a vystoupili z auta. Posadila ho do kočárku a vydala se dlouhou ulicí k Emilyninu obchodu. Po cestě si prohlížela výlohy a zastavila se na rohu, kde u stánku prodávali ovoce. „Tu máš, broučku,“ vložila mu do ruky půlku meruňky a pokračovala dál v cestě. Před obchodem ji z dálky zahlédla Emily, která upravovala výlohu, a s úsměvem na ni zamávala.

„Ahoj, to je překvapení,“ radostně ji vítala. „Ahoj, rošťáku, no to je dobrota, vid? Myslím, že až přijedeš s maminkou domů, tak půjdeš rovnou do koupelny,“ laškovala s ním Emily. Jack měl celý obličej od meruněk.

„A jéje, tys tomu dal,“ Brenda ho otřela vlhčeným kapesníkem.

„Tak jak se daří? Povědej!“

„Dobře, a jakpak tobě? A co Tod? Od oslavy jsem ho neviděla.“

Emily otevřela dveře do obchodu a při tom povídala: „Skvěle, Tod má kratší směny v nemocnici, tak máme více času pro sebe. A co Kevin? Byl vás navštívit?“

„Ano, včera,“ řekla smutně a posadila se na židli vedle pultu.

„A jaký z toho máš dojem? Podle tvého obličejce soudím, že moc dobrý ne.“

Brenda se zhluboka nadechla a pak řekla: „Emily, já nevím, co mám dělat.“

„Snad neuvažuješ o tom, že mu zabráníš navštěvovat malého?“

„Ne, to ne. Je vidět, že mu na Jackovi velmi záleží, nedokázala bych mu ho upřít.“

„To je pochopitelné. A jak se chová k tobě?“

Brenda se na ni zamyšleně zadívala, pokrčila rameny a rozvážně vyslovila: „Je dost pozorný a pokaždé, když se mnou mluví, dívá se mi upřeně do očí. Znervózňuje mě to, nedokážu se uvolnit. Snažím se být spontánní, ale nějak mi to nejde.“

„Brendo, myslím, že ho pořád miluješ. Víš, že jsem ti vždycky všechno řekla na rovinu. Myslím si, že by sis měla všechno dobře promyslet. Kevin je jeho otec, nebude ho dlouho bavit ho jen tak navštěvovat.“

„Co tím máš na mysli?“

„Jestli k tobě stále něco cítí, věřím, že udělá vše pro to, aby sis ho vzala. Je dlouhou dobu sám, alespoň to píší místní novináři. Od té doby, co se rozešel se svou snoubenkou, ho nikdo s žádnou jinou neviděl. To je trochu zvláštní, ne? Muž v jeho postavení by přeci nebyl sám.“

Brenda se na ni zamyšleně dívala. Málo si věřila na to, aby to přijala. Kevin jí vstoupil opět do života, jen to bylo tentokrát jiné. Miloval svého syna, tím si byla jistá, ale co cítil k ní, to přesně netušila. Dál si s Emily povídala, ale změnilo téma a začaly rozebírat všední věci.

Kevin se pomalu chystal z přístavu a cestou k Brendě se ještě zastavil u svých rodičů. Se zájmem se ho vyptávali na svého vnuka. Posadil se s nimi v jídelně, kde se zrovna podával oběd. Jim i Julia mu kladli spoustu všetečných otázek: „Jak vypadá, Kevine? Je ti podobný?“

„Ano, mami, když jsem si ho včera prohlížel, viděl jsem sebe. Má tmavé vlásky i oči, řekl bych, že bradu má po tobě, tati, ale úsměv má po Brendě... Je překrásný!“ zasněně se usmál. Jim a Julia na sebe pohlédli, oba pocítili rodičovské píchnutí u srdce.

Julia se dál vyptávala: „A co říkala Brenda? Líbily se jí dárky?“

„Ano, mami, líbily,“ dal si do pusy kousek ledového salátu a pokračoval, „mám ti vzkázat její poděkování, měla z vaší reakce velkou radost.“

„Opravdu? Čekala snad něco jiného?“

„Ano, velmi se obávala. Myslela si, že byste si o ní mohli myslet něco špatného.“

„Ale jak bychom mohli? Ona za to přeci nemohla, že –“ Julia se zarazila a zabodla pohled do talíře, když si uvědomila, co právě řekla. Kevin na ni zůstal hledět. „Promiň, synku, nemyslela jsem to tak. Ale mám pro ni z ženského hlediska pochopení. Určitě si toho musela dost vytrpět, než ji našel její bratr, vždyt víme, v jakém byla postavení, a v klášteře to pro ni určitě také nebylo snadné.“

Kevin si uvědomil, že má jeho matka pravdu, a to ho zabořilo. Dojedl poslední kousek masa s brambory a s pochopením vyslovil: „Myslel jsem na to, maminko, věděl jsem, že to pro ni musí být těžké, ale ona mi zatajila mé dítě. Celou dobu se schovávala. Kdybych ji nepotkal u Jasona na oslavě, kdo ví, jak dlouho by mi trvalo ji najít.“

„To je také pravda, ale uvědom si, Kevine, že nemůžeš žít minulostí. Hlavní je, že jsi je našel a že je náš vnuk zdravý,“ řekl mu vážně otec.

Kevin neodpověděl. Je vidět, že jim na jejich vnukovi opravdu hodně záleží, pomyslel si v duchu, a byl rád, že se jeho rodiče k celé té záležitosti postavili tak pozitivně.

„Nezlobte se, ale už budu muset jít,“ podíval se na hodinky.

„Jdeš za Jacobem? Kevine, ráda bych tě o něco požádala.“

„Jistě, povídej, mami,“ vlídně ji pobídl a oblékal si zatím sako.

„Víš, moc rádi bychom s tvým otcem Jacoba viděli. Myslíš, že by Brenda souhlasila s návštěvou tady u nás?“

„To nevím, mami. Nemůžu ti nic slíbit, ale zkusím se jí zeptat.“

„Ne, Kevine, zkus ji poprosit. Opravdu bychom ho rádi viděli,“ namítl Jim, když vstal od stolu. Kevin přikývl a rozloučil se s nimi.

Když zastavil před domem, zahlédl Jasona, který také zrovna přijížděl. Oba vystoupili ze svých aut a pozdravili se. „Vítám tě, Kevine,“ kráčel k němu Jason.

„Ahoj, Jasone, rád tě vidím, jak se ti daří?“

„Dobře, nedáš si kávu?“

„Rád, děkuju,“ vešli spolu do domu. Posadili se v obývacím pokoji, a než jim služebná donesla kávu, Kevin se zeptal: „Brenda je doma?“

„Není, odešla brzy ráno. Ani jsem si nevšiml, v kolik, ale určitě se každou chvíli vrátí.“ Kevin se podíval na nástěnné hodiny, které ukazovaly tři hodiny odpoledne. Kam jen mohla jít, zamyslel se.

„Jak to jde v přístavu? Zaslchl jsem, žes nakoupil nová auta.“

„Jde to dobře, pořád stejný kolotoč, akorát mám něco s lodí. Nechal jsem ji opravit, ale přemýšlím, že asi koupím novou. A jak to jde tobě s akciemi?“ opřel se do koženého křesla.

„Něco jsem nakoupil, ale chci chvíli počkat, až budou lepší nabídky k prodeji. Příštích pár dní se mají na trhu zvedat kurzy.“ Služebná jim donesla kávu.

Jason jí poděkoval, usrkl ze šálku a pak pohlédl významně na Kevina. „A jak si rozumíte s mojí sestrou? Víš, nechci se mezi vás plést, ale rád bych věděl, jak to bude dál.“

Kevin pokrčil rameny: „Abych ti řekl pravdu, sám nevím. Brenda mi to neodpustí. Je stále zahořklá, nevím, jak bych ji měl přesvědčit. Moc bych si přál mít svého syna u sebe, ale bez Brendy by to nedávalo žádný smysl.“

„Tím chceš říct, že k ní stále něco cítíš?“

Kevin se mu zamyšleně zadíval do očí. „Víš, Jasone, trvalo přes rok, než jsem ji našel, a když jsem ji uviděl na oslavě, uvědomil jsem si, že celou tu dobu jsem po ničem tolik netoužil. Měl jsem štěstí na dosah ruky, všechno mohlo být úplně jinak, kdybych nebyl zbabělý. Teď jen doufám, že je získám zpět, abych jim mohl vynahradit to, co jsem zmeškal.“

Jason na něj hleděl se zájmem a přikývl: „Je vidět, že o mou sestru a mého synovce opravdu stojíš. Brenda by si zasloužila šťastný život. Hodně si toho vytrpěla a nejvíce, když se rozhodla opustit Detroit.“

Kevin sraštil čelo: „Co tím myslíš?“

Jason si přejel rukou tvář a zvažoval, jestli mu má povědět, jak na tom Brenda těch devět měsíců byla špatně.

„Co se s ní vlastně celé těhotenství dělo, Jasone? Ty něco víš?“

„Ovšem. Brenda mi o tom vyprávěla.“

„Tak povídej, často jsem nad tím přemýšlel.“

Jason přikývl. „Když odjela do kláštera, netušila, jaká ji tam čeká krize. Po dobu těhotenství se snažila hledat práci, ale v jejím stavu to bylo nepřijatelné. Tak chodila se sestrami do nemocnic na různé výpomoci a dobročinné akce, ale všechno bylo zadarmo. Došly jí veškeré peníze, měla sotva na dětskou vybavičku a pro sebe vůbec nic. Když jsem tam přijel a uviděl pokoj, ve kterém bydlí, popadla mě zlost. Byl to klášter, nemohl jsem čekat nic lepšího, ale podle našich poměrů, na které jsme zvyklí, to nebyl hezký pohled. Víš, Brenda to opravdu neměla lehké, její úkryt ji stál hodně úsilí. Myslím, že to nemá smysl dál rozebírat, určitě si to dokáže představit.“

Kevinovy se honilo hlavou všechno možné. Zatnul zuby, tak aby si toho Jason nevšiml, a zhluboka se nadechl. „Jsem rád, žes ji našel, Jasone. A věř, že kdyby mi Brenda včas prozradila, že je těhotná, nikdy bych nic z toho, cos mi právě pověděl, nepřipustil.“

Jason stiskl rty a přikývl: „Všechno je už ale za námi a Brenda má spoustu nových plánů. Nabídl jsem jí u sebe práci asistentky, ale už skoro měsíc to zvažuje. Asi to není podle jejích představ. Nechci ji do toho nutit. Říkala, že si chce najít vlastní byt a práci sama.“

„Brenda byla vždy samostatná a velmi nápaditá žena. Věřím, že by své cíle uskutečnila, ale já mám jinou představu a pokusím se ji zrealizovat dřív, než bude pozdě.“ Jason se usmál. Viděl, že Kevin je opravdu odhodlaný udělat vše pro to, aby Brendu získal zpět.

Po této konverzaci uběhlo více než půl hodiny, dál s Jasonem probírali různé věci, ale Kevin začal být nervózní. Každou chvíli se díval na hodinky a přemýšlel, kde by jen mohla být. Asi po hodině se otevřely v hale dveře a zaslechli Brendu, jak mluví s chůvou. Jason se na Kevina usmál: „Už je tady.“

Kevin zbystřil. Konečně! Kde se jen toulala, pomyslel si neklidně, a vtom vešla Brenda do pokoje.

„Ahoj Jasone, zdržela jsem se u Emily v obchodě, přivezli jí zboží, tak jsem jí pomáhala, měla tam překrásné oblečení na chlapečky, tak jsem něco nakou...“ ustrnula vprostřed věty, když se z křesla, které bylo otočené zády k ní, zvednul Kevin.

„Ahoj,“ usmál se.

„Ahoj, čekáš tu dlouho?“ zarazila se.

„Asi hodinu.“

„Promiň, zdržela jsem se.“

„Slyšel jsem, to je v pořádku,“ prohlížel si ji, velmi jí to slušelo. „A Jacob? Kdepak je?“

„Je v pokoji, usnul.“

Jason se podíval na Brendu a pak na Kevina. „Klidně se tady zatím posadte, já musím jet do města,“ zvednul se k odchodu.

„Ted?“ divila se Brenda.

„Ano, mám domluvenou schůzku s jedním známým,“ usmál se na ně a dodal, „tak se zatím mějte.“

„Měj se, Jasone, a děkuju za kávu.“

Když Jason odešel, Brenda se posadila. „Vidím, že se z vás stali přátelé.“

Kevin se posadil naproti ní a přikývl. „Zdá se, že ano, ale s Jasonem se známe už dlouho, často jsem chodil na jeho večírky.“ Nepřestával si ji prohlížet. Brenda se cítila trochu nesvá a odvracela od něj oči. „A jak jste se s Jackem měli?“

„Hezky, byla jsem u Emily a nakoupila jsem malému nějaké nové oblečení. A taky jsme se zapovídaly.“ Kevin se jí díval upřeně do očí, přikývl, ale jeho mysl byla jinde. „Jason mi říkal, že ti nabídl práci.“

„Ano, chce, abych mu dělala asistentku, ale moc se mi do toho nechce. Přemýšlela jsem o rekvalifikačním kurzu nebo vysoké škole.“

„Ty by ses chtěla vrátit do školy?“ podivil se.

„Ne přímo, uvažovala jsem o dálkovém studiu. Chtěla bych to dotáhnout výš než jen na zdravotní sestru. V nemocnici se mi pracovalo moc dobře, jsem na tuhle práci zvyklá.“

„Takže se chceš stát lékařkou?“

„Ano, dětskou lékařkou, už jsem si podala přihlášku.“

Kevin se zaskočeně postavil, strčil ruku do kapsy a přešel k knu. „A co Jacob? Jak to chceš všechno stíhat? Párkrát do týdne budeš muset zajít do školy. Nebude to snadné,“ otočil se k ní.

„Zvládnu to, jsem si jistá. A mám chuť, která mi Jacka může kdykoliv pohlídat.“

„Ale Jacob potřebuje svou matku, a ne chuť. Nechci, aby byl můj syn závislý na chůvě.“

„To nechci ani já,“ otočila se na něj. „Nechci Jacka zanedbávat.“

Kevin zavrtěl hlavou, vrátil se zpět a posadil se vedle ní. Jeho představy se začaly komplikovat, začal si jasněji uvědomovat Brendiny plány, a nelíbily se mu. Bude chodit do školy. Bude sama. Volná, bez zábran. Ne, to nemohu dovolit, přemýšlel. Ale jak jí v tom mám zabránit? „A co já, Brendo? Na mě si zapoměla?“ předklonil se a spojil dlaně k sobě. Seděli vedle sebe tak blízko, že se dotýkali stehny. „Jak to bude dál? Jacob roste, nemohu ho přeci pořád jen navštěvovat. Chtěl bych mu být otcem tak, jak se patří.“

Brenda se pokusila o kousek posunout. „Ale to klidně můžeš být dál, řekla jsem ti, že ti bránit nebudu. Chci, aby Jack věděl, že jsi jeho táta.“ Cítila, jak se jí zachvěl hlas a rozbušilo srdce, když se přisunul zpět k ní a zamýšleně zakýval hlavou. Pak na ni bez mrknutí pohlédl. Z úhlu, ze kterého se na ni díval, byla jeho tvář nádherná, musela odvrátit pohled. „Brendo,“ v jeho hlase zaslechla naléhavost. „Nechci ti bránit ve tvé kariéře, ale měla bys o tom uvažovat. Jacob je ještě dost malý, potřebuje tě mít neustále u sebe. Dopřej tomu ještě nějaký čas,“ snažil se ji přesvědčit. Hleděli si vzájemně do očí. Jako by mezi nimi vzplamnul oheň. Jeho hluboký pohled jí pronikal až do srdce. Proč mi to dělá? Proč se na mě tak dívá? Odvrátila se od něj, aby přerušila to kouzelné napětí.

„Myslím, že bychom už měli jít nahoru. Jacob už bude určitě vzhůru,“ rozpačitě vyslovila a postavila se. Kevin přikývl a také se postavil. Stál kousek od ní, zvláštní ale bylo, že se ani jeden z nich nepohnul. Brenda byla natočená bokem k němu, a když se k ní Kevin přiblížil, cítila, jak jí silně buší srdce a zrychluje se jí dech. Stál těsně u ní, byl jí tak blízko, že cítil vůni jejích vlasů. Přivřel na moment oči. Brenda se z toho omamného okamžiku ale rychle probrala a vykročila ke dveřím. Kevin sklopil oči k zemi a zklamaně vykročil za ní.

Sledoval její chuť po chodbě, pak po schodech, a když vyšli nahoru do patra, Brenda nečekaně vyslovila: „Nemůžu o tom uvažovat. Nemohu se ani

dál spoléhat na Jasona, chci –“ otočila se, ale netušila, jak bude Kevin blízko. Oba se zarazili. Chtěla od něj hned odstoupit, ale Kevin využil situace a zadržel ji.

„Ale ty se přece nemusíš na nikoho spoléhat, nemusíš se ani vracet do školy. Nechci na tebe naléhat, Brendo, ale to, co jsem řekl před chvílí dole, jsem myslel opravdu vážně. Nechci být Jackovi otcem jen na pár hodin denně.“ Z úzkosti, kterou v té chvíli cítil, mu bylo mdlo. Upřel své tmavé oči do jejích a pohnutě vyslovil: „Jak ti to mám říct, abys mě pochopila?“

„Netuším, na co narážíš,“ odpověděla mu nejistě. Kevin sklopil pohled k zemi, ale než stačil odpovědět, ozval se za dveřmi pokoje Jackův hlasitý pláč. Brenda sebou škubla a pospíchala do pokoje, Kevin ji hned následoval.

„Co se děje? Proč Jacob tak pláče?“ ptal se chůvy, která se sama podivovala.

„Já nevím, asi se mu zdálo něco zlého, protože se právě probudil.“ Brenda vzala Jacka do náručí a utěšovala ho: „Copak je, broučku?“ posadila se s ním na pohovku a otírala mu slzy.

Kevin se posadil vedle ní a podíval se na něj. „Je v pořádku?“

„Ano, asi se mu muselo zdát něco hodně ošklivého. Ještě nikdy se s takovým pláčem neprobudil,“ kolíbala ho na ruku. „Už se uklidnil, ale je ještě ospalý. Vypadá to, že asi znovu usne.“ Kevin si prohlížel Jackovu nevinnou tvářičku a pak pohlédl na Brendu. Byl to pro něj důležitý okamžik, u kterého mohl být s nimi. Pozoroval Brendu, s jakou něhou a láskou v očích políbila svého syna na čelo a uložila ho zpět do postýlky. Vybalil si ten moment, když zaslechla Jackův pláč. Jak se od něj ihned odvrátila a pospíchala do pokoje, aby ho utěšila.

Jacob opět usnul. Přikryla ho dečkou a pohlédla na Kevina. „Je mi to líto, ale znovu usnul.“

„To nevádí, hlavní je, že je spokojený... Vadilo by ti, kdybychom se tu u něj posadili? Chtěl bych tu být s ním.“

„Jistěže ne. Prosím, posaď se,“ pokynula rukou směrem k malé pohovce pokryté dekorativními polštářky. „Děkuju,“ řekl, svlékl si sako a posadil se. Položil ho přes opěradlo pohovky a opřel si předloktí o stehna. Spojil k sobě ruce a se sklopenou hlavou nahlas vydechl. Brenda ho ode dveří bezmocně pozorovala.

„Ty se neposadíš?“ vzhlédl k ní. Rozhlédla se, kam by se mohla posadit, jiná pohovka tam nebyla, jen místo vedle něj. Chvíli váhala, ale nakonec se k němu připojila. Kevin se na ni podíval a pousmál se, když v jejím obličejí spatřil pro ni typickou ostýchavost. Opřel se vedle ní a díval se na Jacka. „Je tak roztomilý, všiml jsem si, že usnul bez dudlíku,“ podotkl. Když se lehce pohnul, pocítil blízkost jejího těla. Zachvěl se.

„Už mu ho tolik nedávám, není to zdravé pro vásně, myslím, že mu začínají růst zoubky.“

„Tak brzy?“ Brenda přikývla. „Tak to bude určitě nervózní, je možné, že ho to bolí, proto se probudil s pláčem.“ Brenda se jeho starosti a všímavosti nedivila, věděla, že byl vždy pozorný a ohleduplný.

Po krátké chvíli ticha pronesl: „Včera jsem byl u rodičů, vyptávali se mě na něj. Jsou hrozně šťastní, že mají vnuka, moc rádi by ho poznali, Brendo. Můj otec tě prosí, jestli bys souhlasila s návštěvou u nich doma.“

Brenda překvapeně vzhledla: „U nich? A ty u svých rodičů už nebydlíš?“

„Ne, už dlouho ne. Koupil jsem si dům kousek od přístavu. Proč se ptáš?“ mile se usmál.

„Jen tak, napadlo mě to, když jsi řekl u nich, a ne u nás,“ zamyšleně se zadívala před sebe. Trpělivě sledoval její tvář. „Tak co na to říkáš? Souhlasíš?“

„Ano, souhlasím, mají právo vidět svého vnuka... Jen...“ podívala se na něj a na pár sekund se zamyslela, „myslíš, že by jim vadilo, kdybychom se sešli třeba na River Walk? Je tam nádherný park pro děti. Nechci se jich dotknout, ale návštěva u tvých rodičů mi nepříjde moc vhodná, cítila bych se nesvá.“

„V pořádku, oni to jistě pochopí. A v kolik hodin byste se tak mohli sejít?“

„Po obědě? Záleží to také na nich.“

„Fajn, já to s nimi domluví a zavolám ti.“

„Nemáš mé telefonní číslo.“

„Dáš mi ho, ne?“ Netušila, jak se má zachovat, najednou jí došla slova a jen přikývla. „Nečekal jsem tak rychlé rozhodnutí. Myslel jsem si, že to budeš chtít odkládat.“

„Myslíš setkání s tvými rodiči?“

„Ano.“ Nepřestával se na ni dívat.

„Nemám žádný důvod jim Jacka neukázat. Je to jejich vnouče, a jestliže o něj stojí, nebudu jim bránit ho navštěvovat. Chci, aby měl dědu a babičku, já tu možnost nikdy neměla. Neměla jsem žádnou rodinu, a proto ji nechci upírat svému synovi.“

„Našemu synovi,“ opravil ji. Chtělo se jí usmát, ale držela se. Cítila, jak z ní díky jejich příjemné konverzaci opadá nejistota. Jejich pohledy, které skrývaly jejich pocity, se setkaly v momentu ticha, které mezi nimi na chvíli zavládlo. Moc se jí toužil dotknout, ale ještě není vhodný čas a ani příležitost, pomyslel si v duchu. Báł se, že by ho odmítla, a on by tak neměl možnost získat si její důvěru a srdce zpět. Musím být trpělivý, neustále si opakoval, ale její blízkost, její hlas a úsměv ho ovládaly a jeho touha a silné city ho zbavovaly rozvahy.

Jacob se začal probouzet, nejprve jen párkrát zafňukal, ale když se nad ním naklonila jeho maminka, rozzářily se mu očička a začal k ní natahovat ručičky. „Ty moje zlatíčko, jakpak ses vyspíkal?“ políbila ho na tvářičku.

„Vidím, že dobře. Ahoj, šampione!“ přistoupil k nim Kevin a usmíval se.

„Musím mu jít připravit mléko, bude mít určitě veliký hlad, myslíš, že bys to s ním tady chvíli vydržel?“ znejistěla.

„Nemusíš se ničeho obávat, pohlídám ho. Jen jdi.“

Brenda tedy přikývla a v otevřených dveřích na něj pohlédla. „Hned budu zpátky.“ Zavřela dveře a zůstala za nimi pár sekund stát, jestli se náhodou malý Jack nerozpláče. Zaslechla však jen Kevinův hlas, jak Jackovi něco povídá. Pak rychle pospíchala do jídelny.

Kevin měl velké nutkání si Jacka pochovat. Když se přiblížil k postýlce a natáhl k němu ruce, Jack se na něj udiveně podíval, ale nijak se nebránil. Vzal ho do náručí a byl to pro něj nepopsatelný pocit. Začal s ním přecházet po pokoji a ukazovat mu hračky. Usmíval se na něj a povídal si s ním.

Brenda mezitím připravila sunar a se spěchem se vracela. Za dveřmi pokoje se zastavila a zaposlouchala se. Slyšela Kevina, jak legračně mluví na Jacka. Ozýval se hlasitý smích, podivila se a otevřela dveře. Kevin seděl na pohovce s malým na klíně a hrál si s ním. Byl to nádherný pohled. Kevin k ní vzhlédl a usmál se. Jeho úsměv ji zahřál na srdci. Přistoupila k nim, Jacob si všiml láhve mléka v matčině ruce a okamžitě k ní natáhl ručičky. „Neplakal?“

„Ne, byl moc hodný.“

„Tak pojd k mamince, zlatíčko, budeš papat,“ posadila se vedle nich.

Kevin jí ho předal na klín a s úsměvem dodal: „Ani si nevšiml, žes odešla. Řekl bych, že si na mě začíná zvykat.“

„To je možné, je dobře, že se tě nebojí.“

„Nemá přece proč. Myslím, že vycítil, že pro něj nejsem cizí člověk.“

Brenda na něj pohlédla. „Ano, jsi jeho otec, děti vycítí lásku.“

Postavil se a s rukama v kapsách ji pozoroval. „Už budu muset jet. Zítra mám důležitou obchodní schůzku, je možné, že budu muset odjet z města.“

Brendu to velmi překvapilo, ale nedala na sobě nic znát. „A na jak dlouho odjedeš?“

„Zatím nevím, ale určitě ne na dlouho. Ještě dnes se zastavím u rodičů a domluví tu zítřejší schůzku na River Walk. Kdybych náhodou neodjel, tak přijdu taky.“

„Dobře,“ přikývla. „Jsme domluveni.“ Kevin ji pozoroval, jak s chlapečkem v náručí vypadá půvabně a něžně. Nechtělo se mu odejít, přál si zůstat navždy a naplnit sen, kterému se Brenda tolik bránila. Nakonec ztěžka vykročil ke dveřím. „Tak se zatím mějte hezky.“

„Ty taky,“ řekla posmutněle.

„Ahoj!“ otevřel dveře a odešel.

Bože, kde se ve mně vzalo tolik lásky? Mám pocit, že mi pukne srdce. Zastavil se na chodbě, měl nutkání se vrátit zpět. Několik vteřin váhal, ale neodvážil se. Vyšel ven a nasedl do auta. Než se rozjel, opřel se do sedačky a zamyšleně hleděl vzhůru. Jak dlouho budu muset čekat? Jak ji přesvědčím? Jak znovu získám její důvěru? Vystrčil loket z otevřeného okýnka, uchopil volant, zařadil rychlost a odjel.

Brenda uložila Jacka do postýlky a lehla si na pohovku. Hleděla do stropu a přemýšlela. Promítala si před očima situaci na chodbě. Jak blízko stáli vedle sebe, když se otočila, když jí hleděl do očí a toužebně sledoval její tvář. Najednou si uvědomila, že jí chtěl něco důležitého povědět, když je vyrušil Jack. Co tím měl přesně na mysli, když říkal, že nechce být Jackovi otcem jen na pár hodin denně? Přemýšlela. „Nemusíš se na nikoho spoléhat,“ vyslovila jeho slova. Zavrtěla hlavou. Copak je možné, že...? Uvědomila si, co jí tím chtěl naznačit. Přivřela oči. Ale jak? Jak mám k němu opět získat důvěru? Všechno je tak jiné, tolik se toho změnilo. Utrápeně si vzdychla. Nechtěla mu otevřít své srdce, aniž by tušila, jaký k tomu má vlastně opravdový důvod. Ale i přesto se zasnila. V pokoji byla stále cítit jeho přítomnost, jeho vůně, kterou tak zbožňovala.

Jim a Julia se nemohli dočkat odpoledne. Kevin jim sjednal schůzku na druhou hodinu na River Walk. Brenda byla celá rozechvělá, ale uklidňovala se Kevinovými slovy, jak jsou jeho rodiče nadšení. Hezky oblékla malého i sebe. Na odchodu se před domem střetla se svým bratrem, který přijížděl z práce. Vystoupil z auta a s úsměvem na tváři k nim kráčet. „Tak už jedete?“

„Ahoj, Jasone. Ano, máme se s nimi setkat ve dvě hodiny v parku.“

„Jsi nervózní?“ zeptal se a vzal Jacka do náručí.

„Trochu ano. Ale doufám, že mě to pustí. Jen nevím, o čem si s nimi budu povídat.“

„Myslím, že si máte co vyprávět. Určitě se tě budou vyptávat na spoustu věcí.“

„A to mě právě znervózňuje, Jasone. Naposledy, když jsem s nimi mluvila, jsem se musela přetvařovat.“

„Ale teď k tomu nemáš žádný důvod. Nejlepší je být sama sebou.“

„Asi máš pravdu. Už budu muset jet. Budeš doma?“

„Ano, budu, mám pro tebe přijet?“

„Uvidím, když tak ti zavolám.“

„Dobře,“ odpověděl jí a políbil Jacka na tváříčku. „Tak brzy nashle, svalovče,“ pošimral ho na bříšku, když jí ho podával. „Hodně štěstí.“

„Díky, ahoj.“

Když nasedali do vozu s řidičem, ještě jim zamával na rozloučenou.

Brenda vystoupila z auta kousek od parku, posadila Jacoba do kočárku a vydala se nízce posekanou trávou. Po obou stranách rostly vysoké listnaté stromy a pod nimi stály lavičky. Z nedalekého dětského hřiště se ozýval radostný výskot. Opodál na druhé straně sloužil park, vyzdobený fontánami, pestrými květinami a vzácnými sochami, k odpočinku a k pořádání pikniků. Brenda se rozhlížela, kam by se mohla posadit, když v tom pár metrů před sebou

zahlédla na lavičce sedět Larussovy. I oni si jí všimli a zvedli se. Polilo ji horko. Na moment zpomalila, jako by zaváhala. Překvapily ji však úsměvy obou rodičů, které jí dodaly odvahy.

„Dobrý den,“ pozdravila je, když k nim došla. Julia se na ni usmála a vrhla se hned ke kočárku. Se slzami dojetí v očích k Jackovi poklekla. „Ahoj, broučku, ty jsi ale krásný,“ vyslovila sevřeným hlasem. Brenda se usmála a podívala se na Jima. Netušila, jak se Kevinovi rodiče zachovají.

Jim se na Brendu vlídně usmál. „Dobrý den, Brendo, jsem moc rád, že jste s naším setkáním souhlasila. Moc jsme se na vnuka těšili. Je překrásný.“

Julii se leskly oči. „Ano, jsme moc rádi, Brendo. To je neuvěřitelné, jak je mu podobný!“ znovu se na Jacka podívala.

„Nemusíte mi děkovat, neměla jsem v úmyslu vám ho upírat. Jen nebyly vhodné okolnosti k tomu, abyste ho mohli poznat dříve.“

„My víme, Brendo. Kevin nám o tom řekl, ale jsme velmi šťastní, že vás našel. Máme obrovskou radost, že jsme se stali prarodiči,“ přispěchala s odpovědí Julia. Brenda se nestačila divit jejich spontánnímu chování. Nejvíce ji udivovala reakce a nadšený úsměv Jima. Vzala Jacka do náruče, posadila si ho na klín a pozorovala Jimův výraz. Prohlížel si ho a usmíval se na něj. V jeho očích viděla lásku a něhu.

Mezitím Kevin mířil ze své kanceláře rovnou na letiště ke svému soukromému letadlu. Musel odletět na obchodní schůzku do Calgary. Měl hlavu plnou práce, ale i tak myslel na Brendu a Jacka. Netušil, jak dlouho ho pracovní záležitosti zdrží, ale v hloubi duše byl s nimi.

Brenda s Kevinovými rodiči se procházeli po parku. „Smím si ho povozit, Brendo?“

„No jistě,“ usmála se na Julii a ustoupila od kočárku. Julia hrdě kráčela po parku se svým vnukem. „Slyšela jsem, že bydlíte u svého bratra, Brendo. Jakkak se vám u něj daří?“

„Dobře, nemám si na co stěžovat, jen bych chtěla začít znovu pracovat. Chybí mi to. Podala jsem si žádost na soukromou lékařskou fakultu. Chtěla bych si rozšířit vzdělání.“

„Vy byste chtěla zpátky do školy?“ podivil se Jim.

„Ano, ale chci se učit doma. Jack je ještě moc malý na to, abych ho nechávala na starost chůvě. Víte, můj bratr je velmi šlechetný člověk, hodně mi pomohl, ale myslím, že přišel čas, abych se postavila na vlastní nohy a vybuodovala dobrou budoucnost pro svého syna.“

Jim i Julia na sebe pohlédli – Brendiny plány je překvapily. Dál to nerozváděli a plně se věnovali Jackovi. I on si jejich nové tváře prohlížel se zájmem. Pokaž-

dé, když se k němu sklonil Jim, Jack se na něj zaculil. Brenda jen udiveně zírala. Pak se Brenda s Julií posadily na lavičku a začaly si povídat jako dvě matky. Během konverzace o mateřské lásce Brenda zjistila, že se s Julií cítí příjemně a že je to velmi hodná a upřímná žena.

Celé odpoledne strávila s Jackovými prarodiči. Věnovala se jim a sdílela s nimi radost a dobrou náladu, ale tajně myslela jen na jednoho člověka. Několikrát se nenápadně rozhlížela po parku, jestli se Kevin neobjeví, ale nikde ho nezahlédla. Určitě odjel, řekla si. Chtěla se Julie zeptat, ale neodvážila se. Julia si jejího vyhlížení všimla, a tak najednou pronesla: „Kevin chtěl také přijít, ale musel odjet na služební cestu. Dnes ráno mi volal a omluvil se.“

Brendina tvář odrážela zklamání, ale snažila se nedat na sobě svou náklonnost znát, a tak jen přikývla. „Já vím, včera mi o té cestě říkal,“ řekla pokud možno ledabyly.

Julia si všimla smutného výrazu v očích, který Brenda nedokázala zakrýt. „Brzy se vrátí, povídal, že se nebude dlouho zdržovat. Je z mého vnoučka celý bez sebe, moc se na něj těší.“

Brenda tušila, kam Julia svými větami asi míří, a přikývla. „Ano, to máte pravdu, má ho velmi rád,“ bylo jediné, co ze sebe vypravila, a snažila se hned od tématu odbočit. „Chtěla jsem vám osobně poděkovat za hračky, které jste nakoupila. Bylo to moc milé překvapení.“

„Rádo se stalo, pro svého vnuka bych byla ochotná vykoupit třeba celý Detroit,“ rozzářila se, pak zvažněla. Podívala se Brendě do očí a upřímně vyslovila: „Víte, Brendo, vím, že máte pro svého synka všechno, co potřebujete, ale chci, abyste věděla, že se na mě můžete kdykoliv s čímkoliv obrátit. Chtěla bych, abyste nám důvěřovala, ať je to mezi vámi a mým synem jakkoliv. Vážím si vás a jsem moc ráda za to, že jste nám umožnila vidat Jacka. Vím, že to pro vás není lehké, ale opravdu bych moc ocenila, kdybyste nás poctila i svou návštěvou u nás doma.“

Než Brenda otevřela ústa, Julia ji zarazila: „Nemusíte mi odpovídat hned. Nechci naléhat, jen bych byla ráda, kdybyste to uvážila, nic víc.“ Vtom se objevil Jim s Jackem v náručí: „Nerad vás ruším, ale Jack je trochu nervózní.“

Brenda se okamžitě postavila. „To je v pořádku, ukažte.“ Vzala si malého do náruče.

„Je to moc šikovný chlapeček, jsem moc rád, že se mě nebojí. Myslím, že si budeme rozumět,“ žertoval Jim. Julia se postavila vedle Brendy a pohlédla Jacka po vláskách. „Ano, je vidět, že v něm proudí krev Larussových. Je takový nebojácný.“

„Taky jsem si všimla. Ani Kevina se nebál...“ řekla a hned si všimla pozornosti v jejich tvářích.

„Kevin byl také takový, odmalička velmi přátelský, na každého se usmíval, víd, drahá? Přesně jako teď Jack,“ Jim jen zářil.

Brendu těšilo poslouchat otce, jak vypráví o svém synovi a při tom se nadšeně dívá na jejího. Každý pohled na Jacka jí ho připomínal. I Julia s Jimem si té doby všimli a se svým srovnáváním se neostýchali. Když se po chvíli rozloučili, oba prarodiče Jacka políbili na tvářičku a z očí jim zářilo štěstí. Domluvili se na dalším setkání, se kterým Brenda radostně souhlasila.

Cestou domů si Brenda přehrávala celé odpoledne. Nečekala, že setkání s Kevinovými rodiči proběhne v tak uvolněné atmosféře, a velmi ji zaskočila přátelkost a upřímnost Julie.

Spokojeně dojela domů, předala malého chůvě, aby ho převlékla, a odešla do obývacího pokoje za Jasonem. Seděl v křesle a telefonoval. Pokynul jí rukou, ať vejde dál, a ukončil hovor.

„Nechtěla jsem tě vyrušit.“

„To je v pořádku, Brendo. Tak jaké to bylo?“

„Nečekaná hezké. Jack si je hned oblíbil a jejich radost se nedala přehlédnout.“ Posadila se do křesla a pohodlně se opřela.

„To je dobře, jsem rád, že spolu budete vycházet. Larussovi nejsou špatní lidé.“

„Nechce se mi tomu všemu věřit. Měla jsem o nich trochu jiné mínění, ale dnešek mě přesvědčil, že jsem se mýlila. Mají Jacka rádi a i ke mně byli velmi milí. Začíná se to všechno pěkně komplikovat.“

„Jak to myslíš, komplikovat? Copak jsi to takhle nechtěla?“

„Ale ano, chtěla, jen z toho mám divné pocity.“

Jasona pobavil její zmatený výraz. „Tohle všechno naznačuje jedinou věc, Brendo.“

Brenda viděla Jasonův lišácký úsměv, ukázala na něj prstem a přimhouřila oči: „Ani se to neopovažuj vyslovit, protože to tak není.“

„Počkej, jak víš, co jsem chtěl říct?“ usmíval se.

Brenda se zatvářila zamyšleně a rozpačitě se pousmála. „Nevím, nechme to raději být, půjdu se připravit k večeři. Dnes se o Larussových už nechci bavit, ano?“ vstala.

„No dobře, jak myslíš. Mimochodem, dnes přijdou Emily s Todem. Pozval jsem je na večeři.“

„Skvělé, už se na ně těším.“

Ve své ložnici se Brenda znovu zamyslela. Copak je na mě to zmatení tak znát? Pohlédla na sebe do zrcadla, posadila se a začala si česat vlasy. Jak dlouho asi bude Kevin pryč? Co asi dělá? Zamračila se, nechtěla na něj myslet, ale otázkám se neubráníla. Je na služební cestě. Odjel sám? Co když někoho má? Muž

v jeho postavení by přece nebyl sám?! Podívala se na sebe. Ale proč myslím na takové věci? Přece na něj nemůžu žárlit. Sklopila pohled, uvědomila si, co se s ní začíná dít. City, které potlačovala, si ji pomalu podmaňovaly. Už dost! Než odešla do jídelny, ještě nahlédla do pokoje a pohrála si chvíličku s Jackem.

„Ahoj, Tode, vítám tě,“ Jason podal u vchodu příteli ruku. „I tebe, Emily, pojdte dál.“

„Ahoj, děkujeme, a Brenda?“

„Je nahoře.“

„Půjdu se za ní a za malým podívat.“

„Jistě, my si zatím dáme s Todem skleničku, než přijдете dolů,“ vedl ho s sebou do obýváku.

Brenda zaslechla klepání a otevřely se dveře. „Emily?!“ radostně ji uvítala. „Pojď dál. A co Tod?“

„Je dole s Jasonem,“ přikročila k postýlce. „Ahoj, princátko! Ty jsi ale veliký!“ podívala se na Brendu a usmála se. „Roste před očima, není možné, jak to utíká.“

„Že? Také jsem si říkala. A jak se daří?“

Emily se posadila. „Dobře! Představ si, že jsem během pár dní všechno prodala. Musím objednat další zboží.“

„To je úžasné, jsem tak ráda, že ti to funguje!“

„A co ty tvé přihlášky? Už se ti ozvali?“

„Zatím ještě ne, počítám tak koncem měsíce. Potom mě budou čekat perné dny. Doufám, že mi to půjde.“

„Určitě ano, jsi chytrá holka, Brendo. A jak ti dopadlo setkání s Larussovými?“

„Jak o tom víš?“ podivila se.

Emily se usmála. „Tod mi o tom pověděl, asi mu to řekl Jason. Tak povídej! Jak se k tobě a k malému chovali?“ Brenda jí začala vyprávět o dnešním hezkém odpoledni a zmínila se i o Kevinovi a jeho odjezdu. „A na jak dlouho odjel?“

„Nevím, Emily. Myslím, že přijede brzy, alespoň to říkala Julia, prý jí volal.“

„Hm, a změnilo se něco?“ podívala se na ni významně.

Brenda jen pokrčila rameny a vzdychla. „Zatím ne, nechávám tomu všemu volný průběh. Kevin je jiný, Emily, než jsem si myslela. K Jackovi chová silné city, má ho moc rád a myslím, že se pokouší získat zpět moji důvěru. Dokonce mi i něco naznačil.“

„Tak proč něco neudělalš? Zkus mu dát šanci, Brendo, třeba na to čeká?“

Brenda cítila, jak se jí oči zalévají slzami. Emily ji kamarádsky chytla kolem ramen. „Neudělej chybu, které bys pak mohla litovat, Bren. Nemusíš mi nic říkat, vím, co k němu cítíš. Vidím ti to na očích. Zjisti, jestli i on cítí to samé k tobě, a nečekej. Můžeš mít všechno zpět, můžeš naplnit své sny tak, jak sis to vždycky přála.“

„Ale jak? Jak to mám získat zpět?“ se slzami na tvářích opáčila Brenda.

„Zkus mu znovu důvěřovat. Důvěrou vše začíná, pamatuješ? Víš, že tě znám lépe než kdokoliv jiný, a proto vím, že se tomu chceš bránit, ale nedělej to, podívej se před sebe. Máte spolu syna, který potřebuje mít svého otce u sebe. Nepromarni šanci.“

„Není to tak snadné, Emily.“

„Já vím, nechci tě přemlouvat. Jen bych si přála, abys byla šťastná. Pamatuješ, když jsi ho poznala? Řekla jsi mi, Emily, on je ten pravý. Co když to všechno byla jen zkouška? Co když Kevin JE ten pravý, ten, který tě učiní šťastnou?“

Brenda už se nedokázala přetvařovat a se slzami v očích se opřela o její rameno. „Děkuju ti, Emily, vždycky jsi stála při mně, v každé těžké chvíli. Nevím, co bych si bez tebe počala.“

„Jsi má kamarádka, moje sestra, záleží mi na tobě a na malém taky. Zasloužíte si spokojený a radostný život, Bren. V životě není nic snadné, ale dějí se i zázraky a ty máš jeden před sebou. Jacob je zázrak, je v něm veškerá tvoje naděje. Třeba si myslíš, že zase filozofuju,“ usmála se a pokračovala, „ale je to tak.“

Brenda si mlčky otřela slzy; Emilyina upřímnost jí otrásla a to ona potřebovala. Usmála se na ni a postavila se.

„Ty jsi vážně skvělá kamarádka, Emily.“

„Já vím,“ snažila se ji rozesmát komickým obličejem.

„Tak už dost vážnosti. Jason s Todem nás určitě netrpělivě vyhlízejí, mají jistě obrovský hlad. A já taky umírám hlad.“ Obě se rozesmály.

Na chodbě se jí Brenda zeptala: „Jak to, že máš na všechno odpověď, Emily? Vždycky jsi mi dokázala ve všem poradit.“ Emily pokrčila rameny.

„Já nevím. Prostě jen říkám, co cítím.“ S úsměvem na tváři spolu vešly do jídelny, kde na ně čekali Tod a Jason.

Při večeři nezávazně konverzovali, a když dojedli, Tod prohlásil: „Moc rád bych vás zítra pozval k nám domů, Emily bude vařit.“

„To zní lákavě. Rád bych přijal tvé pozvání, Tode, ale zítra se mi to nehodí, mám důležitou schůzku. Doufám, že se nezlobíš. Můžeme to nechat na jindy, příteli?“

„Samozřejmě, nic se neděje,“ odpověděl mu s pochopením Tod.

Brenda se podívala zamyšleně na Jasona: „Nechci se plést do tvých záležitostí, ale nemáš ty schůzky nějak často?“ Jason se stydlivě pousmál.

„Á, Jason nám tu asi něco tají,“ usmívala se Emily.

„Tak dobře, odhalili jste mě. S někým jsem se seznámil.“

V tom okamžiku se všichni rozjařili a začali vyzvídat: „A kdopak je ta neznámá?“

„Před měsícem jsem ji přijal ve své firmě jako účetní. Ale zatím to není nic vážného.“

„No tak, Jasone! Pověz nám pravdu!“ naléhala Brenda. „Je hezká?“

„Ano, moc.“

„A kdypak nám ji představíš?“

„Dost otázek! Zatím jsme na začátku,“ pozvedl obočí, ale při tom se stále usmíval.

„Nepoznávám tě, bratříčku. Ty celý jen záříš.“ Kolem stolu se rozhostila dobrá nálada. „Tak to bude asi hodně vážné, Jason se nám zamiloval.“

„Nechte toho. Zatím je to nezávazné.“ Cítil, jak mu rudnou tváře.

Všichni přikyvovali, ale Brenda řekla škádlivě: „Zatím.“

Jason se na ni podíval, musel se rozesmát. „Ano, zatím.“

„Tak už dost legrace, jsem rád, že jsi někoho poznal, Jasone, doufám, že ti to vyjde,“ řekl vážně Tod. Brenda se na Jasona dívala s jiskrou v očích. Tak můj bratr se konečně zamiloval! pomyslela si. Moc mu to přála.

Dál se všichni společně bavili a dobrou náladu okořenili sklenkou dobrého vína. Když Tod s Emily odešli, zůstali Brenda a Jason sedět v obývacím pokoji. Brenda kroužila vínem ve skleničce: „Tak povídej! Jaká je?“

„Příjemná, má moc hezké vystupování a úsměv.“ Zadíval se zasněně do pokoje a pokračoval: „Pokaždé, když se usměje, se jí objeví ve tvářích dílčičky, a když se jí zadívám do očí, připadá mi, jako bych se v nich viděl. Nevím, sestřičko, je to asi láska na první pohled.“

Brenda si všimla jeho zasněného výrazu plného naděje, který měla kdysi i ona. Viděla v té chvíli sebe. Vroucně na něj pohlédla: „Přeji ti to, Jasone, doufám, že najdeš to, po čem toužíš.“

„Nevím proč, ale cítím, že Amanda je ta pravá, na kterou jsem tak dlouho čekal.“

„Třeba ano, záleží, jestli to cítí i ona. Kdyby ano, byla bych moc ráda.“

I když se usmívala, Jason si všiml smutku v jejích očích a řekl: „Tobě bych přál to samé, Brendo.“

Brendu opět sevřela úzkost. „Třeba si mě najde,“ odpověděla a postavila se.

„Už jdeš nahoru?“

„Ano, Jasone, jsem už unavená.“

„Dobře, tak dobrou noc.“

Brenda ho políbila na tvář. „Dobrou, bratříčku,“ usmála se na něj a odešla.

Než zašla do své ložnice, podívala se do pokoje na Jacka, který spokojeně spinkal. Chvilí postála u postýlky a s očima plnými lásky si ho prohlížela. Vybažil se jí Kevin. Co asi dělá, řekla si v duchu. Už zase, zase na něj musím myslet.

Privřela na malý moment oči, políbila Jacka na čelíčko a odešla k sobě. Lehla si na postel a hleděla do stropu. Vůbec se jí nechtělo spát, musela myslet na spoustu věcí.

Něco podobného prožíval i Kevin v hotelovém apartmá v Calgary. Stál na terase a pozoroval noční klid. Jemný vánek mu povlával cípy rozepnuté košile a měsíční světlo se mu odráželo v zasněných očích. Copak asi dělá? Myslí na mě, tak jako já na ni? Chyběla mu. Podaří se mi získat zpět její srdce? Zklamal jsem ji. Ztratila ke mně důvěru. Smutně si povzdechl a pohlédl na hodinky. Bylo po desáté. Možná už spí. Ale co když ne... Sáhl do kapsy a vytáhl mobil. Několik vteřin hleděl na displej, a než stiskl hovor, zhluboka se nadechl.

Brenda v té chvíli stále ležela na posteli, a když jí nečekaně začal zvonit telefon, vylekaně se posadila. Kdo mi může takhle pozdě volat, podivila se a přijala hovor: „Prosím?“

Kevinovi se rozbušilo srdce. „Ahoj, Brendo, to jsem já, Kevin.“

Brenda leknutím sevřela přehoz a přitiskla si telefon k uchu. „Ahoj, Kevine.“

„Doufám, že jsem tě neprobudil.“

„Ne, ještě nespím, děje se něco?“ snažila se, aby její hlas zněl lhostejně.

„Ne, já... volám, abych se tě zeptal, jak dopadlo to dnešní setkání s mými rodiči. Chtěl jsem ti zavolat už odpoledne, ale měl jsem spoustu práce,“ posadil se na postel.

„Bylo to moc fajn, tví rodiče mě velmi překvapili. Procházeli jsme se v parku a povídali si. Bylo to příjemné setkání,“ popsala mu po pravdě.

„To jsem rád, a co Jack? Nebál se jich?“

„Kdepak. Hned si je oblíbil a obzvlášť tvého otce, nechal se od něj dokonce pochovat.“

„Opravdu? To je úžasné. A jak se chovali k tobě?“

„Moc hezky. Domluvili jsme se na dalším setkání, je vidět, že o Jacka vážně stojí.“ Snažila se působit vyrovnaně, ale přitom jí při každé jeho otázce divoce tlouklo srdce.

„Ano. Od chvíle, kdy jsem jim pověděl, že mají vnoučka, se změnili. Neustále se na něj vyptávají, jako by zapomněli na okolní svět a nic pro ně nebylo cennější. Jack spinká?“

„Ano, dnes usnul hodně brzy.“

„A copak děláš ty?“ musel se zeptat.

„Chtěla jsem si lehnout, ale nějak nemůžu usnout.“

„Já taky ne,“ najednou zavládlo ticho. Kevin stiskl telefon a privřel oči. Tolik jí toho toužil povědět!

„A kam jsi vlastně odjel?“ prolomila mlčení.

„Jsem v Calgary. Zítřka mám ještě jednu důležitou schůzku, doufám, že to tu brzy vyřeším, abych mohl co nejdříve přijet,“ odmlčel se a dodal, „nemohu se dočkat, až uvidím Jacka, nebudeš mi asi věřit, ale zvykl jsem si na něj. Není chvilka, abych na něj nepomyslel. Zamiloval jsem si ho, Brendo.“

Brenda přivřela oči, a když je otevřela, měla je plné slz. Pomalu sklouzla zpátky na postel, opřela se zády o pelest a rozechvělým hlasem řekla: „Věřím ti. Víím, že ho máš rád.“

Kevin nemohl uvěřit tomu, co právě uslyšel. Věřím mi? Řekla, že mi věří? Volnou ruku přitiskl na čelo. „Jsem rád, žeš mi to pověděla.“

Brenda přivřela oči, bylo to jako sen. Nevěřila, že to vysloví. „Poznala jsem to na tobě hned při tvé první návštěvě,“ lehce jí přeskočil hlas.

„Víš, Brendo, nedokázal bych se přetvařovat a poslední dobou se toho hodně změnilo. Já...“ nevěděl, jak dál. Postavil se a kráčel zpět na terasu. „Nevím, jak bych ti to měl povědět, po telefonu se to špatně vysvětluje. Jen jsem si něco uvědomil a chci, abys o tom věděla.“ Brendě se točil celý svět. Ucítila silné píchnutí na srdci, byly to její city, které si připustila. Se slzami v očích hleděla do šerého pokoje prosvíceného jen lampičkou, a když zaslechla jeho hluboký hlas, přivřela oči. „Brendo? Jsi tam?“ podivil se tichu na druhé straně.

„Ano, jsem,“ odpověděla mu polohlasem a při tom se snažila uvolněně dýchat.

„Uvědomil jsem si, co pro mě znamená víc než cokoli jiného na světě.“ Musel se odmlčet. Podíval se směrem k nebi na jasný měsíc, který se mu odrážel v očích plných naděje. „Jste to vy, Bren,“ odhodlaně vyslovil. „Není nic, co by mi vás mohlo nahradit, chci, abys to věděla, abys mi to věřila... Mám toho mnohem víc, co bych ti rád řekl, ale vše ti povím, až přijedu.“ Kevin se poddal svým citům, už to v sobě dál nedokázal ukrývat. Celé ty dlouhé dny a noci, všechny ty měsíce po ničem tolik netoužil jako po ní. Opíral se rukou o terasu a nedočkavě čekal na Brendinu reakci. Brendě stékaly po tvářích slzy, vnímala každé jeho slovo, slyšela jeho dech i každé polknutí, nedokázala své pocity potlačit, cítila radost a zároveň i strach.

„Myslíš to všechno vážně?“

Kevin se musel nadechnout. „Ano, naprosto. Nikdy jsem nic vážněji nemyslel.“ V jeho hlase zaslechla radost. Nemýlila se. Kevin se se slzami v očích opravdu usmíval. Brenda si vjela rukou do vlasů.

„Tak si tedy promluvíme?“ cítila, jak jí bije nahlas srdce.

„Ano, až přijedu,“ přivřel s odlehčením oči a pokračoval, „jen doufám, že mě tady mé záležitosti dlouho nezdrží, nejráději bych se vrátil už zítřka.“ Opřel se zády o skleněné dveře a s radostí v srdci hleděl před sebe. Najednou mezi nimi zavládlo na pár vteřin ticho. „Na co myslíš, Brendo?“ vyslovil.

„Na spoustu věcí. A ty?“

„Já taky.“

„Myslím, že už je dost pozdě. Měli bychom jít spát.“

„Ano, asi bychom měli.“ Ale ani jednomu z nich se nechtělo hovor ukončit.

„Tak dobře, půjdeme už spát,“ nechtěně vyslovil. „Dobrou noc, Brendo,“ odhodlal se první.

„Dobrou noc,“ hlesla, ale telefon dál držela u ucha. „Kevine?“

„Ano?“

„Proč nezavěsíš?“

„Čekám na tebe,“ usmál se. „Tak zavěsíme společně?“ dodal.

„Dobře, tak dobrou noc.“

„Dobrou noc,“ oba ukončili hovor. Brenda držela telefon dál v ruce, dívala se na něj a v uších stále slyšela jeho hlas. Pořád jí bušilo srdce překypující pocity. Lehla si do postele, a když zavřela oči, měla před nimi jeho tvář. Úsměv, kterým ji vždy okouzluje. Vytanula jí na mysli chvilka, když ho spatřila na pohovce v pokoji s Jackem. Viděla jeho rozzářené oči. Ten jeho pohled, pomyslela si. Myslela jsem si, že nic neznamená, že si to jen nalhávám. Mýlila jsem se. Je možné, že by mě miloval? Nebo jen tolik touží po svém synovi? Zmateně se zamyslela. O čem všem si asi bude chtít promluvit? Ach bože, zblázním se z toho, zblázním. Stiskla oči, nechtěla se svým citům poddat, stále se bála, ale když si vzpomněla na jeho upřímně naléhavý hlas, trochu se uklidnila.

I Kevin byl po jejich rozhovoru rozrušený. Nebyl si stále stoprocentně jistý, jestli to Brenda myslela tak vážně jako on. Seděl na posteli s lokty opřenými o stehna a zamyšleně hleděl před sebe. Souhlasila. Pousmál se. Promluvíme si, ano, musím udělat nemožné, abych ji přesvědčil. Musím ji získat zpět.

Když se Brenda druhý den ráno probudila, hned musela myslet na večerní telefonát. Odešla do pokoje pro Jacka a kráčela s ním v náručí do jídelny.

„Dobré ráno,“ usmála se na Jasona.

Jason zvedl pohled od novin a také se usmál. „Ahoj, jakpak jste se vyspali?“

„Jack spinkal spokojeně, ale já nějak nemohla usnout.“

„Jak to? Měla jsi zlé sny? Nebo jsi celou noc přemýšlela?“

Brenda posadila malého Jacka do jídelní židličky a šla k lince připravit malému mléko. „Kdepak, žádné noční můry mě nestrašily, měla jsem jen jeden sen, ale byl až moc skutečný,“ vyprávěla zády k němu. „Jdeš do práce?“ otočila se na něj a ve tváři jí hrál úsměv.

„Ano, musím, ale dnes přijedu brzy. Máš na dnešek nějaké plány?“

Zamyslela se a zavrtěla hlavou. „Myslím, že nemám, pročpak?“

„Co kdybychom odpoledne zašli někam s Jackem? Mohli bychom si udělat hezký den, co říkáš? A taky bych ti rád představil svoji přítelkyni.“

„Moc ráda se s ní seznámím,“ usmála se. „A kam půjdeme?“

„V práci to promyslím,“ podíval se na hodinky. „Už budu muset jet.“ Vstal, popošel k Jackovi a pohládl ho po tváři. „Tak odpoledne, rošťáku. Po obědě ti zavolám, Bren.“

„Tak, a copak budeme dělat my?“ podívala se na Jacka, když Jason odešel. Držel v ručičkách prázdnou láhev. „Ty jsi ale šikulka!“ Stále měla v hlavě Kevinův hlas. Sama sebe natchytala, že se nemůže dočkat, až přijede. Hleděla na Jacka. „Taky ti tak chybí?“ Jack se na ni usmíval s dolíčky ve tvářích. Zavrtěla hlavou. „Jsem to ale blázen, vid?“ usmála se na něj, vytáhla ho z jídelní židličky a odešla s ním nahoru do pokoje.

19

Odpoledne čekala Brenda na zahradě na Jasona. Byla velmi zvědavá na jeho přítelkyni. Když zahlédla auto, vydala se je přivítat. Na první pohled jí byla sympatická a také byla velmi hezká, přesně taková, jak ji Jason popisoval.

„Ahoj,“ pozdravila je s vřelým úsměvem.

„Ahoj, Brendo, rád bych ti představil svou přítelkyni Amandu. Amando, tohle je má sestra Brenda.“ S úsměvem si podaly ruku.

„Moc mě těší, Brendo.“

„Mě také, ráda tě poznávám.“ Ihned si padly do oka. „Tak co jsi vymyslel, Jason?“ Jason se podíval na Amandu a pak na Brendu:

„Říkali jsme si, že je dneska dost horko, a tak by mohla přijít vhod návštěva aquaparku. Určitě by se tam líbilo i Jackovi. Co myslíš?“

„Ano, výborný nápad, hned pro něj dojdu a můžeme vyrazit,“ souhlasila Brenda.

„Amando, tak tohle je náš Jacob, můj roztomilý synoveček,“ představil pyšně Jason nejmladšího člena rodiny, když ho Brenda přinesla v náručí.

„Máš překrásného chlapečka, Brendo.“

„Děkuju. Je to můj mazlíček,“ usmály se na sebe a pak všichni společně nasedli do auta.

V aquaparku si vypůjčili lehátka a slunečníky, převlékli se do plavek a vzali s sebou Jacka hned do vody. Všichni společně dováděli a věnovali veškerou svou pozornost nadšenému Jacobovi, který radostně výskal a plácal rukama i nohama ve vodě. Jason měl v rukou míč, a když ho hodil Amandě, Jack začal výskat a majetnický se po něm natahovat.

„Podívejte na malého, jak mává ručičkama. Jasone, dej mu ten míč, ať má radost!“ pobídla ho Amanda. Jason připlaval blíž.

„Tak pojď ke mně, ty uličníku,“ vzal si ho od Brendy k sobě.

„A my bychom se mohly jít na chvíli něčím dobrým osvěžit, co říkáš, Amando?“ navrhla Brenda. „Zvládneš to tu chvíli sám, Jasone?“ otočila se na bratra.

„Jasně, vezmu Jacka na klouzačku.“ Jack byl usazený v nafukovacím kruhu a ožužlával míč, který držel na klíně. Jason se musel smát.

Brenda a Amanda si objednaly ananasový džus a posadily se vedle sebe na lehátka. „Jacob je úžasný, jak je šikovný a vnímavý!“ řekla Amanda.

„Ano, rychle se učí. On je moje štěstí.“

Amanda pohlédla na Brendin rozzářený úsměv. „Je vidět, že svého syna moc miluješ. Taky bych jednou chtěla takového chlapečka.“

„Přemýšlíš o rodině?“

Amanda se na ni nesměle usmála. „Ano, chtěla bych manžela, který mě bude milovat; muže, se kterým bych byla šťastná. Víš, měla jsem jen jeden vážný vztah a hodně jsem se zklamala. Myslela jsem, že už nikdy nebudu žádnému muži důvěřovat, ale mylila jsem se, Brendo. Život nejde tak, jak si ho naplánujeme. Právě ve chvíli, kdy jsem úplně ztratila naději, se objevil on.“

Brenda upíjela džus a hleděla při tom na Jasona. „Máš tím na mysli mého bratra?“

Amanda se na ni stydlivě podívala: „Ano. Jason je úžasný, strašně pozorný a laskavý, asi jsem se do něj zamilovala, Brendo.“

„Jason to myslím cítí stejně. Jsem ráda, že si našel ženu, která ho učiní šťastným. Zaslouží si to, Amando. Velmi mi na něm záleží, je moje jediná rodina.“

„Rozumím ti, Brendo, a chci, abys věděla, že ho chci milovat a pečovat o něj. Je to poctivý muž s dobrým srdcem.“

Brenda dobře viděla, jak se Amanda na Jasona dívá; jako by to byl jediný muž na světě, a když se podíval on na ni, viděla mu v očích to samé. Hrálo ji to u srdce.

„Moc vám to přeju, Amando. Věřím, že s mým bratrem budeš ta nejšťastnější žena pod sluncem.“

Amanda její upřímnost cítila tak silně, že ji chytla za ruku a řekla: „Máte s Jasonem stejně vřelé oči a úsměv.“

„Jsmo přece dvojčata!“ rozesmála se Brenda.

„Myslím, že si budeme dobře rozumět,“ Amanda se natáhla na lehátko.

„Určitě,“ usmála se na ni Brenda a pohlédla zpět na Jasona, jak si hraje s Jackem. Je vidět, že to mezi nimi začíná být vážné, řekla si. Představila si ho šťastného a spokojeného s vlastní ženou a dětmi. Najde v ní Jason svou spřízněnou duši a vezme si ji? Nemohu s ním dál bydlet v jeho domě. Bude mít svůj život. Ale jaký čeká mě? Budu se někdy na nějakého muže dívat se stejným obdivem jako Amanda? Před očima jí vyvstal Kevin. Uvědomila si, že ten samý pohled už jednou v očích měla. Když se jí teď Kevin vrátil do života, přišly s ním i všechny vzpomínky a city, které v sobě celou dobu dusila.

„Pojďte už do vody!“ vyrušil ji z myšlenek roz dováděný Jason.

„Půjdeme na tobogán, Brendo?“ posadila se Amanda.

„Půjdeme!“ řekla odhodlaně; cítila, že se potřebuje trochu odreagovat.

Celé odpoledne strávili v aquaparku. Brenda s nimi sdílela dobrou náladu a užívala si dne jako nikdy předtím. Když ji Jason odvezl s Jackem domů, rozloučila se přátelsky s Amandou a usmála se na Jasona. „Tak ahoj, byl to perfektní nápad. Tak jako dneska jsem se dlouho nepobavila.“

„Jsem rád, že jste si to užili. Podívej na Jacoba, jak je utahaný.“

„Ano, bude spát jako dudek.“

„Tak pa, sestřičko, uvidíme se asi až ráno.“

Brenda je obejmula pohledem. „Užijte si hezký zbytek večera.“

„Ráda jsem tě poznala, Brendo,“ usmála se Amanda. Jason byl rád, že si dívky rozumějí, políbil malého na tvářičku, nasedli do auta a odjeli.

Když Brenda uložila Jacka ke spánku, sedla si na pohovku a četla si. Zachumlala se do deky, hleděla na stránku v knize, ale myšlenkami byla úplně někde jinde. Co se to se mnou děje, řekla si s povzdechem. Její nedočkavost byla čím dál tím větší. Pohlédla na telefon, který měla položený vedle sebe, jako by čekala na telefonát. Po malé chvíli ho vzala do ruky a prohlížela si seznam hovorů, až najela na neuložené telefonní číslo, ze kterého jí volal Kevin. Dnes se mi neozval, řekla si v duchu. Držela mobil v ruce, jako by měla nutkání mu zavolat. Stačilo by jen stisknout tlačítko. Ale co si pomyslí? Jak to bude vypadat? Několik okamžiků váhala a přemýšlela, ale nakonec se neodhodlala, položila telefon zpátky na pohovku a snažila se dál číst. Přepadla ji však únava a usnula, ani nevěděla jak.

Když se ráno probudila, překvapeně si uvědomila, že spala celou noc na pohovce v Jackově pokoji. Jako každé ráno odešla do jídelny, ale Jasona už nezastihla. Škoda, chtěla jsem se ho zeptat na Amandu, řekla si. Věnovala se Jacobovi, dokud nebyl vhodný čas vyrazit na schůzku s Larussovými. Požádala Jasonova šoféra a nechali se odvézt na River Walk.

Larussovi na ni čekali v parku, kde se setkali poprvé, a radostně se s ní a Jackem přivítali. „Tolik jsi nám chyběl, Jacku,“ řekla Julia a naklonila se nad něj, aby ho políbila na tvářičku. Jim ho pohládl a pohlédl na Brendu.

„Souhlasila bys s obědem, Brendo? Mohli bychom si zajít tady naproti do restaurace.“

„Ano, ráda. Ještě jsme nejedli,“ přikývla.

Vydali se do elegantní restaurace určené jen pro smetánku. Jim vybral stůl u velkého okna s výhledem na park. Posadili se a přišla k nim obsluha. „Dobré odpoledne, co vám mohu nabídnout k pití?“

Jim pohlédł na ženy. „Tak co si dáte, dámy?“

„Já bych si dala bílé víno, co říkáš, Brendo?“ navrhla Julia.

„Ano, ráda,“ odpověděla.

„Takže pro dámy dvakrát suché bílé a já si dám campari,“ objednal Jim.

„A budete si přát něco k jídlu?“ ptal se dál číšník.

„Dámy, souhlasíte s prvním obědovým menu?“

„Já ano,“ přikývla Julia a pohlédla na Brendu.

„Nejsem proti,“ přikývla.

Jim přisvědčil a řekl: „A já bych si dal menu číslo dvě.“

Julia na něj vyčítavě pohlédla: „No tak, Jíme, snad by sis nedal ten hovězí steak s hranolky? Takových kalorií, co tvůj cholesterol?“

„Dobrá tedy, beru to zpět, dám si to samé.“ Brenda se na něj zasmála a tišila při tom Jacka, který začal být neklidný.

Číšník zopakoval objednávku: „Tak ještě jednou pro kontrolu. Jako předkrm salát Caprese, dále zeleninová polévka a jako hlavní chod dary moře s mořskými řasami a chřestem. A jako dezert Panna cotta.“

„Ano,“ odsouhlasil Jim a dodal, „a pro batolata byste tu něco měli?“

„Samozřejmě, můžeme mu rozmixovat zeleninu s kuřecím masem.“

„Co myslíš, Brendo?“

„Ano, jistě. To má Jack rád,“ přikývla.

Konečně si začali všichni společně povídat. Brenda se s nimi cítila velmi přirozeně a na všechny jejich otázky jim ochotně odpovídala. Když dojídali polévku a přešli k hlavnímu chodu, Brenda nakrmila nejprve Jacka. Julia si na Brendě všímala každého detailu a nenacházela nic, co by jí mohla vytknout. Bylo vidět, že je Brenda pořádná a opatrná a že synka už odmala vede k slušnému chování tak, jak se u malého dítěte patří.

„Jak trávíš celé dny, Brendo?“ zeptala se Julia, když si vzala malého na klín a krmila ho dezertem.

„Ničím neobvyklým. Chodím s Jackem na procházky nebo si hrajeme na zahradě. Jason mu tam nedávno nechal udělat malé dětské hřiště. Také často navštěvuju svou dobrou přítelkyni Emily. Má v centru města obchod s oděvy.“

„Opravdu? Někdy se tam zajdu podívat. A jak se daří Jasonovi?“

„Jason je typ, který se nerad nudí. Pořád vymýšlí nějakou zábavu,“ usmála se. Jim si všiml, že se Jack začal ošívát a vzal si ho k sobě. „Ukaž, drahá, podej mi ho. Pojď k dědečkovi, maličký, projdeme se spolu trošku?“ vstal s ním od stolu a postavil ho na zem. Držel ho při tom za ručičky, nadnášel ho a napodobovali spolu chůzi. „Podívejte, jak je šikovný, myslím, že nám začne brzy chodit!“ nadšeně k nim vzhlédł.

„Ano, je to pašák. Kevin začal chodit až v roce a půl,“ odpověděla Julia. Když Brenda zaslechla Kevinovo jméno, hned zbystřila. „Zato náš Christopher udělal své první krůčky už v deseti měsících. Víš, že má Kevin staršího bratra?“ podívala se nejistě na Brendu.

„Ano, vím. Kevin se mi o něm zmínil. Je prý už dlouhou dobu v armádě.“

„Letos to budou čtyři roky. Často jsme si volali, ale když ho před rokem poslali do Afghánistánu, přestal se ozývat. Velmi jsem se o něj strachovala, dokud nám neposlal dopis, že je v pořádku, ale i tak o něj mám velké obavy. Každý den se modlím, aby se mu nic nestalo.“

„To vám věřím, Julio. Určitě bych se cítila stejně, kdyby mi měl Jack odejít do války. Nedokážu si to ani představit,“ soucítila s ní Brenda.

„Chris byl bojovník už od malička. Muselo být ve všem po jeho. Trochu jsem ho rozmazlila, ale byl zase šikovnější než Kevin,“ pousmála se a pokračovala, „Jack něco zdědil i po Chrisovi, nemyslím podobu, ale zdravou činnost.“ Brenda pozorovala Jima, s jakým nadšením a radostí se věnuje Jackovi.

„A co tvé přihlášky, Brendo? Už se ti ozvali?“ zeptal se jí Jim, když se s Jackem posadil.

„Zatím ještě ne, abych pravdu řekla, nemohu se dočkat. Celé ty dlouhé dny strávené sama v domě mě už moc nebaví. Chybí mi práce.“

„Podle mého názoru, Brendo, bys nemusela pracovat. Nic ti nechybí. Abys mě správně pochopila, chci, abys věděla, že se na nás můžeš v čemkoliv spolehnout. I když nejste s Kevinem spolu, my tě považujeme za člena naší rodiny. Jsi matka našeho vnuka, proto si tě budeme vždycky vážit, a byl bych rád, kdyby ses přestala ostýchat a taky nás s Jackem navštívila v našem domě. I Kevin by to jistě uvítal.“

Brenda byla jeho slovy trochu zaskočená. „Moc si vaší ochoty a upřímnosti vážím, pane Larusso, děkuji vám za to, ale nedokážu si představit život bez práce. Strašně bych se nudila,“ pousmála se. „Ale je pravda, že je Jack ještě malý na to, abych ho nechávala na starosti chůvě. Chci jen lepší školu a vyšší vzdělání, chtěla bych být dobrou lékařkou.“

„Nebylo by špatné mít v rodině lékaře. Je vidět, že máš ve svých plánech jasno. Přejeme ti to.“

„Děkuju,“ odpověděla jim. Jim si s Jackem hrál paci paci pacičky. „Tak, Jacku, tvá maminka nás brzy navštíví. Už se těším, až ti ukážu tvou novou houpačku, kterou jsem včera koupil. A až povyrosteš, nechám ti na zahradě postavit velikou autodráhu, kde budeš jezdit v motokáře.“ Brenda je dojatě pozorovala a všichni u stolu se rozesmáli, když Jack zatleskal.

„Jako by tomu, co jsi mu právě říkal, rozuměl, Jime!“

„Jistěže mi rozuměl, drahá. My si rozumíme každé slovo, nemám pravdu, Jacku?“ žertoval Jim.

Berou mě jako člena rodiny, to je neuvěřitelné, říkala si v duchu. Cítím se s nimi tak hezky. Ale jak to mohu brát vážně, když nevím, jak to mezi mnou a Kevinem dopadne? Vtom si všimla na Juliině tváři rozzářeného úsměvu. „Podívejme, kdo to přichází? No to je překvapení, Kevine!“ Brenda ztuhla. Kevin se k nim blížil za jejími zády, nevěděla, jestli se má otočit, nebo jen nehybně sedět.

Když došel ke stolu, pozdravil: „Ahoj, tati. Mami,“ přikročil k ní a políbil ji na tvář. Pak se podíval na Brendu. „Ahoj, Brendo,“ zadíval se jí do očí.

„Ahoj,“ odpověděla mu přes vyschlé hrdlo. Cítila, jak jí silně buší srdce.

„Kdypak jsi přijel?“

„Před chvílí, volal jsem Jasonovi a on mi řekl, že vás najdu tady.“

„A jak se ti vedlo? Co obchody?“

„Dobře, povíme si to doma, tati, chtěl bych si nejdřív pochovat synka.“ Nahnul se pro něj, a když ho držel ve své náruči, patřil mu celý svět. „Jápkak ses měl, chlapíku?“ usmíval se na něj. Brenda celá znervózněla, snažila se tvářit a chovat přirozeně, ale ovládal ji zmatek. Moc mu to dnes slušelo.

Chtěl se s Jackem posadit, podíval se na volné místo, které bylo vedle Brendy, a váhavě přistoupil k židli. Posadil se, pohlédl na ni a jemně se usmál. „Jápkak se vám všem dařilo?“

„Dobře, Kevine. Nemáme si na co stěžovat, podívej na ten Jackův úsměv,“ řekla nadšeně Julia.

„Ano, je vidět, že si na vás rychle zvykl.“ Otočil ho k sobě a prohlížel si ho. „Ani nevíš, jak jsi mi chyběl, něco jsem ti dovezl, prcku, doufám, že ti to bude.“

„Copak jsi mu koupil hezkého?“ ptal se ho Jim.

„Včera odpoledne jsem měl chvíli čas, tak jsem se rozhlížel na Manhattanu po obchodech a narazil jsem na moc hezký námořnický komplet, takový, jaký jsem kdysi míval, pamatuješ si na něj?“ odpověděl otci a podíval se na Brendu, která se snažila pousmát, ale přitom se jí z jeho blízkosti chvělo celé tělo.

„Moc dobře si na něj pamatuju, Kevine,“ usmál se Jim.

„Nosil ho každý den do přístavu a hrál si na námořníka. Bylo mu tenkrát sedm let, a už tehdy jsem věděla, že se přístavu a lodí nikdy nevzdá, že to bude jeho vášeň,“ škádlila ho Julia před Brendou a pak zamyšleně dodala, „myslím, že je ještě dokonce někde doma.“ Kevin znovu kouknul na Brendu vedle sebe.

„Určitě mu bude slušet,“ přisvědčila Brenda. Kevin si nadhodil Jacka na klíně a opřel si koleno o její. Brenda úplně znehybněla. Stočila svůj pohled ke stolu k jeho rodičům, kteří Kevinovi vyprávěli, jak je Jack šikovný. Chválili ho, jak

pěkně obědval a jak umí s pomocí krásně chodit. Kevin jim pozorně naslouchal, usmíval se a sdílel s nimi stejné nadšení, při tom si nenápadně prohlížel Brendu. Neuniklo mu, jak si s jeho rodiči rozumí a jak jejich setkání působí přirozeně. Byl za to velmi rád.

Po chvíli se všichni vydali do parku. Julia pozorně sledovala pohledy, které si její syn a Brenda vyměňovali, a než vykročili mezi stromy, zastavila se. „Jejda, drahý, já úplně zapomněla na své objednané keře na zahradu.“

„Opravdu? Já o žádné objednávce nic nevím,“ divil se Jim. Julia na něj nenápadně mrkla, aby si toho Brenda a Kevin nevšimli. „Mé keře, drahý.“

„Ovšem, už si vzpomínám, dobře, tak to abychom si pospíšili.“

„Už jdete, tati?“ otočil se na ně Kevin.

„Ano, tvá matka si objednala zahradníka, přiveze nám ukázat vzorky.“

„Dobře, zítra se u vás stavím a povím ti, jak dopadlo jednání.“

„Doufám, že skvěle, synu!“

„Odcházíte?“ zeptala se Brenda Julie, která se nakláněla nad kočárkem.

„Ano, musíme, Brendo, nezlob se. Bylo to moc hezké odpoledne, doufám, že si to brzy zopakujeme.“

„Určitě ano, tak se mějte hezky a děkuji za pozvání.“

„Není za co děkovat, Brendo, moc rád jsem tebe i vnoučka viděl,“ Jim se naklonil se ke kočárku a políbil Jacka. Pak položil Kevinovi ruku na rameno a pousmál se. „Tak se mějte, synku, uvidíme se zítra.“

„Ano, zítra se určitě stavím. Ahoj, tati.“

Když Larussovi odešli, Brenda se posadila na lavičku. Kevin stál kousek od ní a zeptal se vlídným hlasem: „Můžu se posadit?“

„Jistě,“ přikývla. Kevin si sedl vedle ní, její blízkost a vůně, kterou tak miloval, v něm vyvolala touhu. Brenda si přehodila vlasy z jednoho ramene na druhé a opřela se zády o lavičku. Byla nervózní.

Kevin hleděl na Jacka, ale přitom byl představami úplně jinde. „Jak jste se měli?“ hlesl najednou.

„Dobře, včera nás Jason a jeho nová přítelkyně vzali do aquaparku. Hezky jsme si to užili, hlavně Jack byl úplně nadšený.“

„Dokážu si ho představit,“ pousmál se a dodal, „povídáš, že si Jason našel přítelkyni? To je skvělé, a jaká je?“

„Moc milá a hodná. Zdá se, že se do sebe zamilovali.“

„To je dobře, čekal dost dlouho, než se objeví ta pravá.“

„Ano, máš pravdu,“ řekla s pohledem do parku, ale přitom se jí hlavou honil jejich poslední rozhovor. „A jak sis vyřešil své obchody?“ snažila se na sobě nedat nic znát.

„Skvěle. Tohle byla moje poslední obchodní cesta. Veškeré záležitosti budu řešit už jen ze své kanceláře.“ Podívali se na sebe a v tom pohledu bylo řečeno vše. Musela se napomenout.

„Jack usíná, měla bych už jet domů.“

„A musíš?“ namítl nečekaně. Brenda se zarazila. „Myslel jsem, že si promluvíme, jak jsme se dohodli.“

Chtěla si promluvit. Od chvíle, kdy ho spatřila, kdy ji poprvé políbil a ukradl jí srdce, si od něj přála slyšet jen jednu věc. Ale bude to ono, na co jsem čekala? Váhala. Kevin si jejího otálení všiml a také znejistěl. Ucítit, že se tomu Brenda nějak brání.

„Brendo, chci si s tebou opravdu vážně promluvit, ale vidím, že k tomu není vhodný okamžik.“ Podíval se na Jacka, který byl přetažený a trochu nervózní. „Odvezu tě domů, i já bych se potřeboval převléct, přijel jsem za vámi rovnou z letiště. Ale potom bych se chtěl stavit a pokračovat v našem rozhovoru. Souhlasíš?“

„Ano, tak dobře. Teď už ale jedme.“ A jen co dořekla větu, Jack se rozplakal. Kevin s ní pospíchal na parkoviště, kde ho čekala černá limuzína. Otevřel jí zadní dveře, přisedl si k Brendě a Jackovi a přes telefon oznámil šoferovi, kam má jet. Brenda se nestačila divit luxusu ve voze. Bílé kožené sedačky byly pohodlné jako pohovky. Kolem byla spousta prostoru, ale Kevin využil místa vedle ní a Jacka, který si o ni zmoženě opíral hlavičku. „Už je klidný, asi usne,“ řekla, když ho Kevin hladil po zádech. Beze slov přikývl. Oba byli tiše. Kevin měl stále ruku na Jackových zádech a pomalu s ní sjížděl do strany, kde ho držela Brenda. Lehce se dotkl její ruky a konci prstů přejížděl po jejích. Úžil se jí dech. Ucítila známý dotek, na který nikdy nedokázala zapomenout. Pomalu jí projížděl od zápěstí až k předloktí. Dotýkat se její hebké kůže bylo jako hladit samet. Přál si, aby ten moment kouzelného napětí nikdy nevytizel, aby se jí mohl nekonečně dlouho dívat do těch nádherných modrých očí. Měl nutkání ji políbit nebo obejmout, ale vtom už auto zpomalilo a šofér oznámil, že jsou na místě. Oba dva zpozorněli.

„Už jsme tady?“ zašeptala.

„Ano, už jsme tu. Chceš pomoct s malým?“

„Ne, děkuju, zvládnou to sama.“

Přikývl a pospíchal jí otevřít dveře. „Mohu tedy přijet večer?“

„Ano, v kolik tě mám čekat?“

„V osm?“

„Dobře, tak v osm. Zatím ahoj, Kevine.“

Kevin se rychle otočil k odchodu, a než nasedl do auta, ještě se ohlédl. Z jeho pohledu mnoho vycítila. Přivřela oči. Cítila, jak jí bije srdce a do očí jí stoupají slzy. Je to možné? Tolik lásky jsem ještě nikdy k nikomu necítila. Je to jako sen. Se slzami na tvářích kráčela do Jacobova pokoje.

Kevin se v limuzíně opřel do sedadla a s přivřenýma očima si představoval chvíli, která mezi nimi zavládla. Dívala se mi tak hluboce do očí. Je možné, že mě stále miluje? Její pohled značil kromě jiných pocitů i úzkost. Nedokážu čekat až do večera. „Brendo!“ vyslovil její jméno. Neměl ponětí, jak jejich setkání dopadne, ale v hloubi duše se zapřísáhl, že udělá nemožné, aby vše napravil.

20

Brenda uložila Jacka ke spánku a odešla do obývacího pokoje, kde se potkala s Jasonem. Všimla si, jak hezky je oblečený a upravený.

„Sluší ti to, Jasone,“ pochválila ho ode dveří.

„Děkuju, Bren. Mám rande s Amandou. Pozval jsem ji na večeři nedaleko přístavu, rád bych ji něčím pěkným překvapil, ale nevím čím.“

Brenda si všimla jeho nervózního obličej: „Tak jí přines růži, to má ráda každá žena.“

„To mám v plánu, ale nevím, co dál,“ upravoval si nešikovně kravatu. Když Brenda viděla, jak s tím zápasí, přistoupila k němu.

„Ukaž, pomůžu ti, takhle bys ji vázal až do rána.“

„Díky. Tak co, napadá tě něco?“

„Vydrž, přemyslím. Říkáš, že budete kousek od přístavu?“

„Ano.“

„Tak proč si nepronajmeš nějakou hezkou jachtu a nevezmeš ji na romantickou projíždku po jezeře? Určitě by se jí to líbilo, západ slunce nebo šepot vody... to oslní každou ženu. Věř mi.“

„To zní dobře, že mě to nenapadlo dřív,“ poškrábal se zamyšleně na bradě a podíval se na hodinky. „No jo, ale na to už je moc pozdě, nestihnu ji objednat. Za půl hodiny mám být v restauraci.“

„Vím, kde bys rychle sehnal jachtu,“ tajemně se usmála. „Zavolej Kevinovi, určitě ti rád vyhoví.“

„Myslíš? Teď večer? Není pozdě?“

„Vždyť není tolik hodin a v osm stejně přijde sem.“

Jasona to zřetelně překvapilo. „Přijde sem? Dnes večer?“

„Ano, dnes večer. Tak mu zavolej.“

„Dobře, zavolám, a vy dva máte rande? Nebo...“

Brenda zavrtěla hlavou. „Žádné rande, přijde, abychom si promluvili, nic víc.“

„Tak to je vážné, doufám, že si promluvíte rozumně a –“ Brenda ho přerušila tím, že zvedla telefon a podávala mu ho.

„Zavolej mu a na nic se mě, prosím, nevyptávej. Tentokrát si všechno vyřídím sama.“

„Jsi plná odhodlání. Kéž by ses rozhodla správně. Abys byla konečně šťastná a Jack taky.“

„Já vím, já vím, hlavně až mu budeš volat, o ničem se, prosím, nezmiňuj!“ Cítila se nesvá. Jason souhlasil a zavolal Kevinovi. Když se s ním domluvil na vypůjčení jachty, pohlédl vesele na Brendu.

„Dohodnuto. Perfektní, nevím, co bych si bez tebe počal. Teď už musím jet, nebo přijedu pozdě.“

„Pozdravuj ode mě Amandu a užij si hezký večer.“

Jason se zastavil, políbil Brendu na tvář a pohlédl jí zpríma do očí: „Hodně štěstí, sestřičko.“

„Děkuju ti, bráško.“

Brenda se vrátila do svého pokoje a posadila se před toaletní stolek. Hleděla na sebe do zrcadla, byla neklidná. S myšlenkami na Kevina vstala a otevřela šatní skříň. Vytáhla si na postel několik kousků oblečení a přemýšlela, co si vezme na sebe. Vybrala si hezký komplet sukně a halenky, přiložila si ho k tělu a podívala se na sebe do zrcadla. To ne, vypadala bych jako nějaká sekretářka, řekla si a posadila se na postel. Hleděla několik minut do skříňe a všimla si hezkých bílých kalhot, které si koupila u Emily v obchodě. K tomu si vybrala vkusnou bílou blůzku s kulatým výstřihem zdobeným volánky. Světlé vlasy si natočila do velkých vln a decentně se nalíčila. Když byla připravená, postavila se před zrcadlo. Nebyla si svou volbou jistá, ale nakonec se rozhodla, že si to nechá, a odešla se podívat na Jacka.

Jacob spokojeně spinkal. Stála u postýlky a pozorovala ho s něhou v očích. Při tom se jí hlavou honily různé myšlenky. Bude si chtít promluvit o nás dvou. Zamýšleně se posadila na pohovku. „Ach, Jacku, kam až jsem to došla? Co když se mýlím? Co když mi tvůj tatínek bude chtít říct úplně něco jiného? Může to být opak všeho a mně to potom zlomí srdce,“ povídala si se svým spícím synkem.

Kevin dojel k Jasonovu domu, otevřela mu služebná. „Dobrý večer, je slečna Adamsová doma?“

„Ano, vydržte chvíličku, hned ji zavolám.“

Brenda vyšla z Jackova pokoje a měla namířeno do jídelny, když vtom ji nahoře v patře zastavila služebná. „Slečno Adamsová, máte návštěvu, čeká na vás dole,“ oznámila mladá služka. Brenda se zarazila, ale přikývla.

„Jistě, hned tam jdu, děkuju,“ kráčela ke schodišti. Když ho zahlédla stát dole v hale, zastavila se, jako by ji zasáhl šíp přímo do hrudi. Scházela po schodech a Kevin na ni hleděl s obdivem ve tváři.

„Ahoj. Sluší ti to.“

„Děkuju, i tobě, docela jsi mě překvapil.“

Měl na sobě ošoupané modré džíny a černou koženou bundu. „Naposled jsem tě viděla v džínách, když...“ Zarazila se.

„Když jsem tě pozval na první rande?“ odvážil se vyslovit. Brenda jen přikývla.

Kevin od ní stál jen necelý metr a hleděl jí upřeně do očí.

„Půjdeme do obývacího pokoje?“ nervózně nadhodila.

„Dobře,“ přikývl a ustoupil jí, aby mohla projít.

„Můžu ti nabídnout něco k pití?“ řekla, když vešli do pokoje.

„Děkuju, dal bych si trochu vody.“ Brenda přistoupila k baru a nalila do dvou sklenic minerálku.

„Jacob spinká?“ zeptal se a svlékl si bundu.

„Ano, spinká.“ Podala mu skleničku a nenápadně si ho prohlédla. V přiléhavé bílé košili vypadal přitažlivě.

„Asi před dvěma hodinami mi volal Jason a zamluvil si u mě jachtu,“ řekl potěšeně a posadil se naproti ní.

„Ano, já vím, stála jsem u něho, když ti volal, chtěl překvapit Amandu.“

„Věřím, že se mu to podaří. Výjezd v noci je úchvatný.“

„To ti věřím, jsi učiněný znalec.“

Kevin pochopil, kam svými slovy Brenda míří: „Nejsem znalec, Brendo, víš moc dobře, že můj přístav a vyjížďky patří k mému životu. Mám to rád.“

„Jistěže to vím. Jen jsem o tobě měla jiné mínění, když jsi mě tam vzal poprvé a ukázal mi majitelovu loď.“

Kevin sklopil oči k zemi a pak k ní vzhledl. „Nechtěl jsem tě obelhat, Brendo. Tolik mě to mrzelo, pořád jsem si to vyčítal. Každý náš společný den jsem si plánoval, jak ti to říct, ale...“ raději se odmlčel.

„Ale co? Kevine, jestli sis přešel promluvit o tomhle, tak na to rovnou zapomeň. Nechci se k tomu vracet.“

„Proč se tomu vyhybáš? Proč si mě nechceš vyslechnout?“ hleděl jí nechápavě do očí. Nedokázala se od jeho pronikavého pohledu odvrátit. „Chci to vysvětlit. Chci, abys věděla, že nebyl můj záměr tě obelhat.“ Postavil se a zapřel se rukama o křeslo.

„Ale udělal jsi to. Věřila jsem ti každé slovo. Ať to bylo jakkoliv, zklamal jsi mě, rozumíš? Nikdy jsem se necítila hůř...“ Svíralo se jí srdce a do očí se jí draly

slzy. Chtěla být silná, nechtěla se před ním ponížít pláčem, a tak se postavila, aby se mohla projít a zadržet tak své pocity. Kevin se na ni nedokázal jen tak dívat a přistoupil k ní.

„Brendo, opravdu mě to všechno mrzí, kdybych to mohl všechno vrátit, věř mi, že bych to rád udělal,“ zdůraznil za jejími zády. „Ale nepřišel jsem, abych se ospravedlňoval. Chtěl bych si promluvit o nás... o tom, co bude dál.“

Brenda slyšela tlukot vlastního srdce, musela o kousek poodstoupit a otočila se. „Co by s námi mělo být dál? Kevine... já...“ přestala mluvit, když se k ní přiblížil.

„Přišel jsem ti něco nabídnout, Brendo.“ Podívala se mu do vážných očí. „Chtěl bych, abyste se ke mně nastěhovali. Chci mít svého syna u sebe, vychovávat ho a dát mu vše, jak se patří. Otcovskou lásku mu jenom návštěvami nenahradím.“

Brenda se na něj zaskočeně dívala. „Ty mi nabízíš –“ Kevin ji nenechal dořít větu a pokračoval:

„Nechci na tebe naléhat, ale je to jediný způsob, Brendo. Dej nám znovu šanci být šťastní. Stále jsme nic neztratili. Jack je ještě malý, chci být u toho, až začne chodit, až vysloví první slovo. Chci to všechno sdílet s vámi.“

Jeho hlas i pohled byly tak přesvědčivé, že málem přikývla a řekla ano. „Já... to nejde, Kevine,“ sklopila oči a snažila se si ho neprohlížet. Nervózně přešla na druhou stranu. „To nedává smysl, nemohu se k tobě jen tak nastěhovat... my dva –“

„– si cestu k sobě opět najdeme,“ dodal za ni. Brenda stála zmateně u okna a opírala se boky o parapet. Pomalými kroky se k ní blížil a při tom říkal: „Pochop, že můj syn nebyl jediným důvodem, proč jsem vás hledal.“ Zastavil se pár kroků před ní. Podíval se jí zhluboka do očí a pokračoval: „Od chvíle, kdy jsi odešla z mé kanceláře, jsem na tebe nedokázal přestat myslet. Celý ten dlouhý čas jsem zpytoval svědomí, proč jsem tě nechal odejít. Dovol mi, abych mohl napravit, co jsem zkazil.“ Tentokrát stál jen pár centimetrů od ní. Brenda měla oči plné slz. Srdce mu bilo tak rychle, že si myslel, že mu vyskočí z hrudi. Dotkl se rukou její tváře, musela zadržet dech, ale slzy neudržela, stékaly jí po tvářích. „Brendo,“ lítostivě zaseptal a setřel jí palcem slzu. Pomalu se k ní nakláněl. Cítila, jak se jí podlamují kolena a jak jí slábne celé tělo. Něžně se dotýkal jejích rtů a při tom ji hladil po tváři. Nedokázala se ubránit svým citům ani touze ho obejmout a polibky mu vracet. Kevin ji k sobě přitiskl, vjel jí rukou do vlasů a vášnivě ji políbil. V té chvíli na nic nemyslela, poddala se touze a přála si, aby ta neskutečně nádherná chvíle nikdy neskončila.

Kevin ji vnímal všemi smysly, pomalu jí rukou sjížděl po zádech a znovu si ji k sobě přitiskl. Pocit, že se jí může znovu dotýkat a cítit její vůni, v něm vyvolal

neovladatelnou touhu. Začal jí líbat na krku, na klíční kosti a při tom jí pomalu shrnoval jeden díl halenky z ramene. Něžně ji hladil po zádech; tolik jí chyběl dotek jeho ruky! Cítila, jak se jí do těla vlévá horko a poddala se vášni stejně jako on. Po malé chvíli jí pohlédl hluboce do očí, jako by jí tím pohledem chtěl dát najevo veškeré své city a znovu se ujal jejích rtů. „Brendo, bože, Brendo,“ zašeptal. „Už je to tak dávno. Tolik jsem tě postrádal,“ chytil ji při tom za boky a přitiskl si ji k sobě.

Uvědomila si, jak moc po ní Kevin touží, a pomalu se od něj odtahovala. „Kevine...“ chtěla říct, aby přestal, ale stále ji svou něžnou naléhavostí ovládal. „Kevine, počkej,“ vyslovila nakonec rázně. „To nemůžeme, to nejde.“

Kevin jí pohlédl do očí. „Jistě, chápu... Promiň.“ Okamžitě se z toho vášnivého transu probral.

„Nemusíš se omlouvat, taky jsem se nechala unést.“ Kevin ji stále držel kolem pasu a pomalu ji pouštěl. Upřeně na sebe hleděli, touha a vášeň je pořád spojovala.

„Už bych asi měl jít, je pozdě.“

Pořád stáli těsně u sebe. Brenda sklopila oči k zemi. Kevin se dotkl rukou její brady, zvedl jí hlavu, zadíval se jí do očí a řekl: „Nikdy ti už neublížím, Brendo. A už nikdy se tě nevzdám. Věř mi.“ Brendě se znovu v očích zaleskly slzy, nedokázala mu na to odpovědět. Pohládl ji po tváři. „Už pojedu,“ vydechl a odstoupil od ní. Cítila, jako by ji opouštěla její vlastní duše, teplo, které ji hřálo na těle, pomalu ustoupilo s ním. Přikročil k pohovce, aby si vzal bundu a otočil se ke dveřím. „Doprovodím tě,“ řekla provinile a vykročila k němu.

U dveří se na ni zkoumavě podíval. „Budeš o mé nabídce uvažovat, Brendo?“

„Ano, budu o ní uvažovat.“

„Doufám, že to nebude trvat déle než rok,“ zažertoval. Brenda se také pousmála a zavrtěla hlavou.

„Ne, to určitě ne.“ Najednou mezi nimi zavládlo ticho, po hale se rozléhal jen tikot velikých starožitných hodin na zdi. Kevin se nadechl a oblékl si bundu.

„Tak já jedu,“ vyslovil neochotně. Chtěl se otočit ke dveřím, ale místo toho chytil Brendu za ruku a přitáhl si ji k sobě, aby ji mohl znovu políbit. Věnoval jí několik vášnivých polibků a pevně ji k sobě přitiskl.

Zamotala se jí hlava, ale nebylo to jen Kevinovým silným objetím. Bylo to i jejími pocity. Jednou rukou ho držela kolem ramen a druhou kolem pasu. Cítila jeho vůni, která se mísila s vůní jeho kožené bundy, a připadalo jí, že už ji nikdy v životě takovým způsobem nikdo neobejme.

„Polib za mě Jacoba,“ rozloučil se a odešel.

Brenda zůstala stát v prázdné hale s pohledem na zavřené dveře. Zaslechla jen odjíždět auto. Konečně si byla jistá svými city. Posadila se v hale na schodiště a obejmula si rukama kolena. Seděla tam déle než půl hodiny a přemýšlela. Promítala si každou jejich společnou vteřinu. Byla přesvědčená o tom, že svou nabídku myslel opravdu vážně.

Další den byl Kevin ve své kanceláři, sepisoval důležité dokumenty a po chvíli se opřel o opěradlo svého pracovního křesla. Stále myslel na Brendu a jejich setkání. Pokaždé, když si vybavil chvíli, kdy ji políbil, pocítil silnou touhu a lásku. Nedokázal ani v klidu pracovat, nemohl myslet na nic jiného než na to, jak se Brenda rozhodne. Přivřel oči, jako by relaxoval, ale přitom se utápěl v myšlenkách. Najednou ho ze zasnění probral zvonící telefon. Přisunul se ke stolu a přijal hovor. „Pane Larusso, na lince tři máte hovor, volá vám váš otec,“ oznámila mu sekretářka.

„Jistě, přepojte mi ho. Ahoj tati, děje se něco?“

„Kdepak, Kevine. Copak ti tvůj otec nemůže zavolat?“

„Ovšemže, jen jsi mě překvapil. Moc často mi do kanceláře nevoláš.“

„No to máš pravdu, víš, že tě při práci nerad ruším.“

„Ano, to vím. Tak co máš na srdci, tati?“

„Mám veliké překvapení, Kevine. Pozítří přijede někdo, kdo nám dlouhou dobu scházel. A schválně jestli uhádneš, kdopak to bude?“ Kevin se podivil nadšenému hlasu svého otce a na vteřinu se zamyslel. Pak nevěřičně vyslovil: „Kdo jiný by nám tak scházel než Christopher, tati. Uhodl jsem to správně?“

„Ano, Kevine, pozítří přiletí domů, už napořád.“

„Opravdu? Ale jak je to možné? On odešel z armády?“ Srdce se mu mohlo radostí rozskočit.

„Ano, ukončil veškeré mise. Můj syn přijede domů.“

„Bože, tati, ani nevíš, jak jsem z tvé zprávy nadšený. Po práci se u vás hned zastavím a všechno mi povíš, ano?“

„Dobře, synku, budeme na tebe s maminkou čekat. Nemůžu tomu uvěřit,“ šťastně si oddechl.

„Kolem třetí budu u vás, tati.“

„Dobře, synku, tak zatím ahoj.“

Kevin s úsměvem zavěsil. Přijede mi brácha! Radostně se zamyslel a hned se vrátil k práci. Hleděl do papírů a usmíval se. Už se těším, až mu představím svého syna a... „Brendu!“ nahlas vyslovil její jméno.

Brenda seděla s Jasonem a Amandou na zahradě. Byl nádherný slunečný den, nebe bez jediného mráčku. Pozorovali Jacka, který seděl jen v pleně a v klo-

boučku na dece a hrál si. Při tom si povídali a popíjeli ledový čaj. Amanda jí vyprávěla, jak ji Jason příjemně překvapil s večerí a s projíždkou po jezeře. Potom se Jason opřel o zahradní houpačku a podíval se na Brendu: „A jak jste dopadli včera vy s Kevinem, Brendo?“

Brendě trochu opadl úsměv: „Dobře. Promluvili jsme si.“

Jason její odpověď nechápal, všiml si jejího neobvyklého výrazu a zeptal se: „Takže to znamená, že jste se udobřili? Nebo...“ dál nepokračoval a pozoroval ji.

„Půjdu za Jackem, klidně si promluďte,“ navrhla Amanda, když si všimla Brenda vážného výrazu.

„Ne, ne. Nikam nemusíš odcházet, Amando. O nic nejde, jen klidně sed,“ řekla jí Brenda a pousmála se na ni.

„Jestli se o tom nechceš bavit, Bren, tak mi to řekni, já to pochopím,“ pokračoval Jason.

„Kevin po mně chce, abych se k němu nastěhovala,“ odhodlala se nakonec. Jason užasl, ale hned svůj výraz změnil a usmál se na ni. Brenda udiveně zavrtěla hlavou. „Proč se usmíváš, Jase?“

„Protože je to přesně to, co jsem čekal, že mi povíš. Konečně se k něčemu má.“

„Jak to myslíš?“ nevěřila vlastním uším.

„Omluvte mě, dojdou si na toaletu,“ postavila se Amanda.

„Zlato, nemusíš odcházet, Brenda před tebou přece nic netají,“ pohlédl na ni Jason.

„Já vím, že ne. Ale musím,“ pousmála se. Když odešla, podíval se Jason na Brendu a řekl:

„Brendo, už delší dobu vás dva sleduju a všiml jsem si vaší náklonnosti. Máte se rádi, ani jeden z vás to nemůže popřít. Tak už se tomu nebraň, sestřičko. Víš, že bych ti takové věci neříkal, ale když ho odmítneš, uděláš tím svoji největší životní chybu. Nechci se ti plést do života, ale už nemůžu jen nečinně přihlížet. Pokud ho pořád miluješ, udělej to. Já se na tebe nebudu zlobit, když odejdeš, naopak budu rád, když budeš šťastná. Nás dva už přece nikdo nemůže rozdělit,“ pokusil se ji trochu rozesmát. Brenda měla na rtech lehký úsměv, dívala se na něj a přikyvovala. „Nemusíš mi teď odpovídat, jen o tom popřemýšlej,“ ještě dodal.

Amanda se zrovna vrátila a posadila se na deku k Jackovi. Jason se na ni díval s láskou v očích a pak mrknul na Brendu. Její tvář vypadala zamyšleně. Jason ji chtěl trochu rozptýlit, a tak navrhl: „Dostal jsem dobrý nápad, děvčata. Co kdybychom to tu sbalili a přemístili se na druhou stranu zahrady k bazénu? Jack určitě uvítá trochu osvěžení a legrace.“ Brenda měla svého bratra přečteného.

Postavila se a řekla: „Já mám taky jeden nápad,“ podívala se na Amandu a pokračovala, „co kdybyste si vzali Jacka do bazénu sami? Já bych si odskočila na chvíli do centra za Emily.“

„Mně to vadit nebude,“ řekla Amanda. Jason se na ni podíval a také odpověděl:

„Jak myslíš, my si to s Jackem užijeme.“

„Budu pryč jen hodinku.“

„Nemusíš pospíchat, umím se o Jacka postarat.“

„Já vím, Jasone, ale určitě se nezdržím.“

„Jen jdi, sestřičko,“ pobídl ji.

„Tvoje sestra má pěkně zamotanou hlavu, myslíš, že se rozhodne správně?“ zeptala se Amanda chvíli poté, co Brenda odešla.

„Doufám, že ano. Nedokázal bych si představit její život bez Kevina. Jsou pro sebe jako stvoření a Jack potřebuje svého otce.“

Amanda se na něj pousmála. „Jsi moc milý, Jasone.“

Jason se také usmál, přikročil k ní a políbil ji. Pak vzal Jacka do náručí. „Pojďme, připravíme kluka do vody.“ Amanda přikývla a jako v oblacích kráčela vedle něj.

Brenda svou nejlepší kamarádku v obchodě nezastihla, a tak jí zavolala. „Ahoj, Emily, kdepak jsi? Jsem u tebe v obchodě, ale máš dnes zavřeno.“

„Ahoj, Brendo, jsem v nemocnici na vyšetření.“

„Stalo se ti něco? Jsi v pořádku?“

„Ano, jsem. Mám pro tebe milé překvapení. Jsem těhotná, Brendo.“

Brenda se rozzářila. „Opravdu, Emily?“

„Ano, jsem nadšená, Brendo, nemůžu tomu uvěřit!“

„Moc ti blahopřeju. Mám z toho obrovskou radost. A co Tod? Už o tom ví?“

„Ano, je tu se mnou, pozdravuje tě, je z té noviny nadšený.“

„Ach, Emily, moc vám to přeju!“ jákala Brenda.

„Děkuju. Nezlob se, Bren, ale už se musím věnovat panu doktorovi.“

„V pořádku, tak se opatruj, kamarádko, až budeš mít čas, tak se stavte.“

„Stavíme. A počkej, Bren, jak se vede tobě? Jsi v pohodě?“

„Jistě, pročpak?“

„Já jen, že máš nějaký divný hlas. Určitě je všechno ok?“

„To se ti jen zdá, jsem jen rozrušená štěstím.“

„No dobře, věřím ti. Ale kdybys náhodou něco potřebovala, nějakou kamarádkou radu, víš, na koho se máš obrátit?“

„Ovšemže vím, tak se měj zatím hezky.“

„Ty taky. Když to vyjde, tak se zítra stavím.“

„Budu moc ráda, tak pa,“ rozloučila se s ní. Cítila potřebu si s někým promluvit, svěřit se se svými pocity, ale nechtěla Emily ničím zatěžovat. Obzvláště, když se dozvěděla tak hezkou zprávu. Nakonec se rozhodla, že se se vším, co se jí děje v mysli i v srdci, vypořádá sama.

Den uběhl dost rychle, blížil se večer a Brenda zůstala v domě opět sama. Jason jel k Amandě a Jacob spinkal. Brenda se procházela po domě, chvíli seděla v jídelně, pak zase odešla do obývacího pokoje. Služebnictvo poslala domů, a tak si udělala jahodový koktejl a posadila se ke krbu. Hleděla do plamenů a poslouchala své oblíbené písně od Dixie Chicks, které jí věnoval Kevin. Zamyslela se nad všemi věcmi, které se jí přihodily od chvíle, kdy poprvé přijela do Detroitu. Vzpomínala, co prožila v Minnesotě, jaké byly její plány a jak se těšila, až pozná pravý svět. Uvědomila si, že viděla všechno jinýma očima a že měla nereálné představy. Každá chvíle prožitá s Kevinem jí připadala pohádková, i když předstíral, že je někdo jiný. Uvědomila si, že jí jeho postavení nevadí, že jí vlastně nikdy nevadilo, jen ji bolela jeho zrada, za kterou krutě pykala, když odjela z Detroitu. Snažila se vymazat všechny zlé vzpomínky z paměti a najednou si uvědomila, že už to dávno udělala. To ji ovládala bolest v srdci, která v ní doznívala. Návratem Kevinu se vše změnilo. Došlo jí, že jí nic nechybí, měla svého synka, milujícího bratra, přátele. Před očima se jí objevili Kevinovi rodiče, kteří jí ukázali, jaké by to mohlo být, kdyby byli opravdová rodina. A její syn je v jejich společnosti tak šťastný a spokojený a oni ho mají tolik rádi! Dokonce mají rádi i mě, došlo jí. A co Kevin? zeptala se sama sebe v duchu. Miluje svého syna, chce, abych se k němu nastěhovala. Uvědomila si, jak moc ho miluje. Rozbušilo se jí srdce. Po ničem jiném nikdy netoužila tolik jako po jeho lásce.

21

Ráno se Brenda probudila dřív než obvykle. Došla si pro Jacka, lehla si s ním zpátky do postele a mazlila se s ním. Vtom ji napadlo, že se jí Kevin neozval celý předešlý den. Určitě měl hodně práce, řekla si, ale svým vysvětlením si nebyla tak jistá. Proč alespoň nezavolal, pomyslela si, když vstala z postele a posadila Jacka na koberec. „Hezky hačej, maminka hned přijde.“ Ale Jack začal natahovat k pláči. „No dobře, tak pojď, zlatíčko, budeš čekat tady,“ posadila ho blízko u dveří, aby na něj viděla a vešla do koupelny.

Když byli ona i Jack umytí a převlečení, odešla s ním do jídelny. Elizabeth měla snídani už připravenou na stole. „Elizabeth, Jason už odešel do práce?“ podivila se Brenda.

„Ne, slečno, pan Brett nespal doma. Všimla jsem si toho, když jsem vešla do jeho ložnice. Postel byla ustlaná.“ Brendě ihned došlo, kde asi přespal. Proč si nevezme Amandu sem? Mohla by klidně přespát tady v domě, řekla si v duchu. Že by kvůli mně? Ne. Přemýšlela. Pomalu jí začalo docházet, že si Jason začíná budovat svou vlastní budoucnost.

„Slečno, máte návštěvu,“ vyrušila ji po chvíli služka z myšlenek.

„Návštěvu? A kohopak?“ zvedla hlavu od krmení Jacka.

„Pana Larussa.“

Brenda se zarazila: „Ať jde dál, řekněte mu, že jsem v jídelně... nebo ho přiveďte rovnou sem.“

„Jistě, slečno.“

Kousek před jídelnou Kevin řekl Elizabeth, že už tam trefí sám a slušně jí poděkoval. Brenda seděla u stolu. Když zaslechla jeho hluboký hlas za svými zády, poskočilo jí srdce.

„Dobré ráno.“

„Ahoj,“ otočila se na něj. „Posadíš se s námi?“

Kevin se usmál. „Ano, rád,“ přistoupil k Jackovi a políbil ho na tvářičku. Byl

blízko i její tváře, měl nutkání ji také políbit, ale neodhodlal se a pohlédl zpět k Jackovi. „Ahoj, ty můj chlapíku!“ Jack se na něj požíval s plnou pusinkou a zkoumal ho svým roztomilým pohledem.

„Dáš si kávu?“

„Ano, díky. Jak jste se měli?“ posadil se.

„Dobře, a ty?“

„Včera jsem se dozvěděl skvělou zprávu, Brendo.“ Nepokrytě si ji prohlížel. Měla na sobě černé kraťasy a bílé tílko, vlasy si stáhla do culíku a nebyla nalíčená. Když se na něj požívala, rozbušilo se mu srdce.

„Opravdu? A jakou?“

„Nejdřív bych se ti ale chtěl omluvit, že jsem se včera celý den nezval. Měl jsem nějakou neodkladnou práci v kanceláři.“

„V pořádku. A jaká je ta tvá zpráva?“ zajímalo ji.

„Dnes přijede můj bratr Christopher. Ukončil veškeré mise a vrací se domů.“

Brenda překvapeně zvedla obočí. „Vážně? To je skvělé! Tví rodiče musí být nadšení, a ty taky.“

Kevin přikývl. „Ano, mám obrovskou radost, Brendo, neviděl jsem ho čtyři roky,“ nadechl se a pohládl Jacka po vláskách. „Přišel jsem... tedy chtěl bych tě, Brendo, o něco požádat.“

Udiveně se na něj požívala. „Mě? O co?“

Kevin si ji stále prohlížel a řekl: „Chtěl bych uspořádat u sebe doma hostinu jako překvapení pro Christophera. Pozval jsem své rodiče a rád bych pozval i JASONA s jeho přítelkyní a TODA s EMILY. Ale potřeboval bych –“ Brenda vyčkávala a Kevin se tajuplně pousmál...

„– pomoci s přípravami. O jídlo a přípravu slavnostní tabule se samozřejmě postará služebnictvo. Ale chtěl bych to tam trochu vyzdobit a myslel jsem, že bys mi s tím trochu pomohla a taky by ses při té příležitosti mohla porozhlédnout po domě.“

Chce, abych jela k němu domů? Horečnatě přemýšlela. „Dobře, tak se tedy pokusíme něco vymyslet. A jak se domluvíme? Přijedeš pro mě?“ velmi ho svou kladnou odpovědí překvapila.

„Ne, pojedeme hned teď. Nemáme moc času, Christopher přijede odpoledne.“

„Musím si na sebe vzít něco jiného a Jackovi připravit spoustu věcí.“

„Nemusíš s sebou brát vůbec nic. Stačí, když se jen převléknete.“

„Ale musím...“

„Prosím, Brendo, jen udělej, co říkám. Nemusíš s sebou nic brát.“ Brenda se divila, ale poslechla ho. „Tak my se tedy skočíme převléknout.“

„Půjdu s vámi,“ postavil se. Krácel s Jackem v náručí po schodech a při tom si prohlížel křivky Brendina těla. Díval se na její odhalené dlouhé nohy, úzký pas a dlouhý ohon, který jí po zádech splýval až k pasu. Krásnější žena nemůže existovat, pomyslel si v duchu. Nahoře se Brenda zastavila přede dveřmi své ložnice.

„Tak já rychle vklouznu do něčeho jiného, počkáš tu s Jackem?“ Kevin se zatvářil váhavě, podíval se na dveře její ložnice a šibalsky se pousmál.

„Ovšem, půjdu s ním do jeho pokoje.“

Brenda si natáhla džíny a tričko a rozčesala si vlasy. Důkladně se nalíčila a při tom si pomyslela, jak je z jeho přítomností nervózní. V duchu se uklidňovala a doufala, že ji nervozita opustí a bude se chovat i tvářit přirozeně.

Když vyjžděli, vzali s sebou i Jacobovu chůvu, aby ho měl kdo pohlídat, když budou zaneprázdnění. Seděla s Kevinem vepředu, a když po malé chvíli projížděli kolem přístavu, nedokázala se nepodívat. V dále byly zakotveny jeho lodě a jachty, byla tam i ta, na které se spolu milovali. Kevin si všiml jejího pohledu a podíval se stejným směrem jako ona. Ve stejný moment na sebe pohlédli, v jejich očích byla jiskra, na kterou ani jeden z nich nezapomněl. Když byli za přístavem, Brenda si oddechla. To místo jí toho hodně připomínalo.

Brenda pozorovala Kevina, jehož gesta a sebejistý pohyb ruky na volantu jí připomínal toho Kevina, kterého poznala poprvé. Nic se na něm nezměnilo.

„Byl jsem tou zprávou, že přijede můj bratr, úplně vyvedený z míry. Od včerejšího večera jsem přemýšlel, jak jen bych ho překvapil, a potom mě to všechno napadlo,“ odbočil na příjezdovou cestu.

„To zvládneš. Pokusím se ti v tom pomoci.“ Její hlas zněl tak mile a vyrovnaně, že měl sto chutí v té chvíli zastavit a políbit ji.

Brenda se rozhlížela po rozlehlém pozemku, na který vjžděli, a když se podívala před sebe na dům, který vypadal jako zámek, musela se štípnout, jestli náhodou nesní. Velikostí se rovnal obydlí jeho rodičů a pozemek byl co do krásy také podobný. Kevin zastavil.

„Tak jsme tu!“ vystoupil z auta a šel Brendě otevřít dveře. Vystoupila a rozhlédla se kolem. Kevin spokojeně sledoval její užaslý výraz. Vzal Jacka do náručí a vedl je s sebou do domu. Brenda si prohlédla velké dveře s mohutnou ornamentální klikou, a když vešli dovnitř, překvapila ji obrovská uvítací hala s točitým schodištěm. Podlahu pokrývala studená mramorová dlažba a schodiště i se zábradlím se lesklo mahagonem. Nad hlavou se jí stříbřil obrovský křišťálový lustr, zdi plnily cenné obrazy. Celá hala byla zkrášlená čerstvými květinami ve vázách, připadala si vážně jako na zámku. „Půjdeme odnést Jacka do pokoje? Nebo by ses chtěla nejprve porozhlédnout?“ zeptal za jejími zády Kevin.

Brenda se na něj ohlédla: „Asi by bylo lepší, kdybychom ho odnesli nejprve do pokoje, ale nevezala jsem s sebou postýlku.“

„Tím se netrap,“ pousmál se a s pohledem na Jacka řekl, „táta ti vše potřebné opatřil, synku.“ Pak se podíval na Brendu. „Pojď se mnou, Brendo,“ vedl ji na schodiště do prvního patra a přes rameno zavolal na chůvu, „vy pojdte také, Elizabeth.“

„Kdy jsi koupil tenhle dům?“ zeptala se ho, když kráčeli po schodech.

„Asi před půl rokem. Měl jsem menší vilu kousek od centra, ale prodal jsem ji, než jsem odjel do New Yorku. Chtěl jsem větší dům, který by mi nic nepřipomínal.“

„Jak to myslíš?“ podivila se Brenda.

Kevin se zatvářil váhavě a pak řekl: „Chtěl jsem se zbavit vzpomínek s tím domem spojených. Litoval jsem pak, že jsem ho kupoval.“ Brenda s pochopením přikývla, ale při tom se zamýšlela, co za tím asi je.

Když byli nahoře, Kevin se zastavil u dveří pokoje a vešel dovnitř. „Tak, Jacku, tohle je tvůj pokoj.“ Brenda zůstala ohromeně stát ve dveřích. Byl to překrásný pokoj vybavený vším potřebným. Nechyběly ani hračky, které zdobily celou jednu stranu zdi. Kevin ho posadil do postýlky a pohlédl na Brendu. „Doufám, že se nezlobíš, ale musel jsem s tím počítat.“

„Ne, jen mě to dost překvapilo. Je to moc hezký pokoj.“

„Líbí se ti? Navrhl jsem ho sám. Chtěl jsem, aby se tu Jack cítil dobře.“ Brenda se rozhlédla po modrozluté malbě s dětskými obrázky a pohádkovými bytostmi.

„Je to tu útulné, myslím, že se tu Jack bude cítit dobře.“ Kevin byl rád. Jacka nechali chůvě a šli na obhlídku domu.

Kevin jí ukázal všechny místnosti. V každé to bylo hezky uspořádané. Vše bylo přepychové přesně tak, jak čekala. Když došli k poslednímu pokoji v druhém patře a Kevin otevřel dvojité dveře, hned poznala, že je to jeho pokoj. Zdi byly vymalované ve světlehnědém odstínu, dokonce i závěsy a přehoz byly v barvě mléčné kávy. Nábytku tam moc neměl, jen komody a šatní skříně. „Tohle je moje ložnice,“ řekl tišším hlasem. Stál kousek za jejími zády a jedním krokem k ní přistoupil blíž. Cítila, jak jí buší srdce, a otočila se. Její pohled se nečekaně střetl s jeho. Zalekla se jeho blízkostí a ustoupila od něj.

„Neměli bychom začít něco vymýšlet? Už je dost hodin, abychom to stihli.“ Kevin se nadechl a přikývl.

„Ano, půjdeme dolů do haly.“ Všiml si, jak se mu Brenda vyhybá. Neměl ponětí, co za tím vězí, byl ale odhodlaný to zjistit.

Vyšli spolu z pokoje a šli do přízemí. Když kráčeli po schodech, ani jeden z nich nevěděl, co říct.

„Už máš nějakou představu?“ zeptala se ho dole v hale.

Kevin se rozhlédl a pohlédl ke stropu. „Ano, mám,“ pousmál se na ni a pokračoval, „vyvěsíme tu transparent s nějakým hezkým nápisem.“ Popošel ke dveřím a zastavil se před nimi. „Hodil by se támhle nahoru, co říkáš? Anebo ve slavnostním pokoji?“

Brenda stála u schodiště. „Jak myslíš ty. A máš tu věci na jeho výrobu?“

Kevin se na ni podíval a přikývl. „Ano, mám, pojd' se mnou.“

Kevin ji zavedl do své pracovny a vytáhl ze starožitné skříně veliký papír a ze zásuvky vzal fixy. Brenda sledovala každý jeho pohyb, prohlížela si jeho natěšenou tvář. I Kevin ji stále pozoroval. Odešli spolu do obývacího pokoje a Kevin položil papír na zem. „Tak, a co dál?“ zeptala se Brenda.

„Napíšu tam velkými písmeny, že ho vítáme, a potom tam nalepíme nějaké fotky. Dnes ráno jsem si jich pár vzal od našich z domu, ale nikdo o tom neví.“

„Takže jsi je ukradl své matce?“

„Ne, půjčil jsem si je,“ oba se rozesmáli. „Pojd', sedni si tady,“ ukázal rukou na zem vedle sebe. Brenda se vedle něj posadila a Kevin urovnal papír. „Podržíš to tady?“ ukázal na roh papíru. Brenda přikývla, a když pokládala svou ruku, dotkla se jeho. Hned se na ni podíval. Polkla a přidržela mu papír. Kevin se lehce pousmál a pak svažtil obočí nad bílou plochou.

„Tak co napíšeš?“ zeptala se ho.

„Co takhle ‚Vítej doma, bráško‘?“

„Ano, to zní mile.“ Kevin začal psát. Brenda se dívala na jeho soustředěnou tvář. Po malé chvíli ticha na ni Kevin pohlédl, na malý moment se jí zadíval do očí a zase své oči sklopil k zemi. Když byl hotov, postavil se.

„Vydrž tu minutku, hned se vrátím.“

„Dobře,“ přikývla. Jakmile odešel z pokoje, zhluboka se nadechla a zamyšleně hleděla do papíru. Dnes se tu sejdou všichni mně blízcí lidé, pomyslela si. Jak se k sobě budeme přede všemi chovat, lámala si hlavu.

„Tak jsem tu,“ pohlédla ke dveřím na Kevina, jak k ní kráčí a drží v ruce malou krabici.

„To jsou ty vypůjčené fotografie?“

„Ano,“ přikývl a posadil se vedle ní na zem. Otevřel víko a vytáhl stoh fotek. Položil je na koberec a řekl: „Tady je celé mé dětství, Brendo.“

Vzala pár snímků do ruky. „Můžu?“ podívala se na něj.

„Jistě.“ Na fotce byla Julia a Jim na lodi a usmívali se.

„Tví rodiče se k sobě hodí. Sluší jim to spolu.“

Kevin si ji prohlížel a přitakal jí. „Ano, mají se moc rádi. Kam má paměť sahá,

nepamatuji si, že by se někdy pohádali,“ díval se na ni a dodal, „myslím hodně vážně, bez hádek nemůže existovat žádný vztah.“

„Ano, taky si myslím.“ Jejich pohledy se opět setkaly. „A kdopak je tohle?“

„To je moje teta Clara. Často k nám jezdila, ale asi před dvěma lety se odstěhovala do Anglie. Hodně si s mojí matkou rozuměly, škoda, že jsi ji nepoznala, užila by sis s ní spoustu legrace.“ Musel se pousmát. Brenda se tvářila vyrovnaně, ale přitom se jí rozbušilo srdce při každém jeho úsměvu. Kevin vzal do ruky další fotografii, všimla si, jak jeho tvář zvažněla. Nějakou chvíli se na ni díval a pak ji podal i Brendě. „Tohle je můj bratr Christopher, než odjel na první misi...“

Brenda si prohlédla snímek, na kterém se Christopher hodně podobal Kevinovi. Měl také tmavé vlasy jako on, i výrazné tmavé oči, ale tvář nesla rysy jejich matky. Kevin byl zase celý jejich otec. „Je ti dost podobný.“

„Ano, jsem na něj zvědavý, jak bude vypadat teď. Určitě z něj bude urostlý chlap,“ pousmál se.

„A o kolik let je starší?“

„O tři roky, letos mu bude třicet jedna.“

„Hm, a tohle jsi určitě ty. Nemám pravdu?“ sáhla po fotce, na které byl Kevin ve školce.“

„Ano, tady mi je pět.“ Brenda nedokázala potlačit smích.

„Co je? Čemu se směješ?“

„Nic. Jen...“ culila se.

„Měl jsem jen trochu delší vlasy a chybělo mi pár zubů, no co?“

„Moc hezké.“ Kevin jí vytrhl fotku z ruky, a když se na ni podíval, také se zasmál.

„No vidíš, směješ se sám sobě.“

„Hele, chtěl bych vidět tebe, když ti bylo pět.“

„Náhodou mi to slušelo,“ přimhouřila na něj oči.

„Věřím, že ano,“ přikývl. Najednou oba zase zvažněli a hleděli si do očí.

„Asi už bychom měli něco vybrat,“ pohlédla Brenda k zemi. „Líbí se mi tahle,“ ukázala na jednu fotografii.

„Na tyhle Vánoce si moc dobře pamatuju, bylo mi tady dvanáct. Christopher a já jsme si koupili stejné santovské čepice, honili jsme se po bytě a rozbili jsme mámě vázu, hodně cennou. Báli jsme se jí to povědět, tak jsme se ji pokusili slepit lepící páskou,“ pousmál se a pokračoval, „a víš, co byla legrace?“ Brenda zavrtěla hlavou.

„Ne, co?“

„Tu vázu jsme nechali stát na zemi, a když jsme si večer rozbalovali dárky, táta o ni zakopl a váza se rozbila.“

Brenda se zasmála. „Takže jste to hodili na chudáka tátu?“

„Ne, Christopher to nakonec přiznal, když začala maminka vyvádět, ale nakonec jsme se tomu všichni smáli,“ díval se na fotku a řekl, „s Chrisem jsme si toho hodně užili, rozuměli jsme si.“

Brenda sledovala jeho zasněnou tvář a najednou řekla: „S Jasonem si taky hodně rozumíme. Jsem moc ráda, že mě našel. Možná bych do téhle doby neměla tušení, že mám bratra.“

Kevin jí pohlédl něžně do očí a chytil ji za ruku. Zachvěla se a pohlédla k jejich spojeným rukám. „Máš hodného bratra, Brendo, a nebyť toho, že tě našel, možná bych neměl tu možnost tady s tebou teď sedět.“ Brenda cítila, jak jí červena jí tváře, nevěděla, jestli se mu má dívat do očí, nebo sklopit pohled. Kevin ji pohladil palcem hřbet ruky. „Nalepíme tam tuhle fotku, co říkáš?“ odkašlal si.

„Ano, ta se bude hodit,“ musela se zhluboka nadechnout. Stále cítila na své ruce jeho dotek, upravila si vlasy z čela a pokračovali ve výběru. Vybrali spoustu fotek, každá z nich měla svůj příběh a kouzlo. Našli tam i fotografii, když byl Kevin stejně malý jako Jacob, jejich vzájemná podoba byla neuvěřitelná. Srovnávali spolu každý kousek Jackova obličejů a nasmáli se u toho.

Když to měli hotové a pověšené ve slavnostním pokoji, Kevin pohlédl na hodinky. „Za chvíli tu budou moji rodiče, nedáme si zatím kávu?“

„Ano, hodila by se,“ přikývla. Kevin ji vzal ven na verandu, posadili se spolu na houpačku a podal jí šálek s kávou. „Děkuju.“

„Nemáte zač, madam,“ pousmáli se na sebe.

„Máš moc hezký dům.“

„Jsem rád, že se ti líbí.“

„Můžu se tě na něco zeptat?“ vyslovila po malé chvíli.

„Ovšem, ptej se.“

„Co jsi tím myslel, když jsi říkal, že kupovat dům v centru byla chyba?“

Kevinovi se změnil výraz a zadíval se před sebe: „Neudělal jsem chybu tím, že jsem ho koupil. Bylo v tom něco jiného.“ Nadechl se a pokračoval: „Byl jsem tehdy veškerou svou myslí jen u práce, nic mě nebavilo. V kanceláři jsem trávil víc času než doma. Jill byla z úplně jiného těsta než já, chodila na večírky, scházela se s přáteli a vyprávěla jim o tom, jak jsme šťastně zasnoubeni. Ale nic z toho nebyla pravda. Pracoval jsem s jejím otcem a zklamal se v něm, zjistil jsem, že jeho vřelost a šlechetnost byla jen hraná. Celou tu dobu šlo jen o peníze,“ odmítl se a zdůraznil. „Podrazil mě i mého otce, a když jsem na to přišel, uvědomil jsem si své chyby a ukončil jsem s Johnsonem veškeré své styky. Zrušil jsem zasnoubení, prodal jsem dům a odjel jsem do New Yorku.“

Brendu to dost udivilo, celou dobu žila v úplně jiné představě. Napila se kávy a řekla: „Myslela jsem si, že...“ nedokázala to vyslovit.

„Že jsem byl šťastný a zamilovaný? Ne, Brendo, k Jill jsem nic takového necítil. Můj vztah k ní byl jen přátelský, je pravda, že jsme spolu sdíleli dům, ale to bylo všechno.“ Dům, pousmála se hořce v duchu, nebo jen postel? Pocítila píchnutí. Nemohu přeci žárlit, nemiloval ji, říkala si.

„A co jsi dělal potom? Zasllechla jsem, že jsi byl v New Yorku hodně dlouho.“

„To je pravda, dostal jsem tam dobré obchodní příležitosti, které trvaly šest měsíců. Ničemu jsem se nevěnoval, jen práci a také svému soukromému detektivovi. Od prvního dne mého odjezdu jsem tě hledal. Nesnesl jsem myšlenku, že nosíš mé dítě a já u toho nejsem. Nikdy jsem tolik po ničem netoužil jako tě najít, Brendo. Za ten čas jsem si toho hodně uvědomil...“ odmlčel se, podíval se jí do očí a položil jí dlaň na tvář. Nechala se unést jeho dotekem a opětovala jeho pohled. „Chci, abychom na všechno zapomněli, Brendo. Nechme minulost minulostí.“ Když se k ní pomalu nakláněl, zavřela oči. Kevinovi tlouklo srdce, něžně se dotkl jejích rtů, ale najednou přestal, když zaslechl a uviděl přijíždět auto svého otce. Stále byl kousek od jejího obličejce a usmál se na ni. „Už jsou tady naši,“ přivřel zklamaně oči a odtáhl se od ní, aby se postavil. Brenda byla jako omámená, snažila se z té toužebné chvíly probrat a také se postavila.

Jim zastavil před domem a už z auta se na ně usmíval. Kevin a Brenda je šli přivítat. „Ahoj, vítám vás.“

„Ahoj, synu,“ usmál se a pohlédl na Brendu. „Rád tě vidím, Brendo.“

„I já vás. Dobrý den, paní Larussová.“ Pohlédla uznale na Juliu. Byla oblečená do překrásného kostýmku. Světlé vlasy měla svázané v drdolu tak, aby jí byly vidět krásné diamantové náušnice. Dekolt jí zdobil hedvábný šátek.

„Ahoj, Brendo, to je fajn, že jsi tady“ odpověděla jí Julia s úsměvem na rtech. „A kdepak máte našeho vnoučka?“

„Je nahoře v pokoji, mami, pojdte dovnitř. Musíme se pomalu připravit,“ nadhodil Kevin a pohlédl na Brendu.

Vedl je do pokoje pro hosty a při tom vykládal. „Všechno už je připravené, tati, za dvě hodiny můžeme jet na letiště pro Christophera.“

„V pořádku, a co jsi vymyslel za překvapení?“

Kevin mrknul s úsměvem na Brendu. „Něco jsme s Brendou přichystali. Hostina se bude konat v uvítacím pokoji, pojdte se podívat, mami,“ pozval Julii.

„No ne, Kevine, moc hezké! Povedlo se vám to, Christopherovi se to bude líbit,“ řekl nadšeně Jim. Julia přistoupila k transparentu a prohlížela si udiveně nalepené fotky. Brenda si všimla jejího výrazu a nejspíše pohlédla na Kevinu. Po malé chvíli se na ně Julia otočila a řekla:

„Je to moc pěkné, ale Kevine, kde jsi vzal ty fotografie? Nepamatuji si, že bych ti nějaké dávala.“

Kevin se zatvářil nevinně a pokrčil rameny. „Já... dnes ráno jsem si je u vás vypůjčil.“ Brenda se na něj znovu podívala, z jejího výrazu Kevin vyčetl, že za-
držuje smích, a také se mu chtělo usmát, ale udržel se a odkašlal si. „Zlobíš se, mami?“

„Ne, nezlobím, ale nechápu, proč jsi mi o tom neřekl?“

„Protože jsem vás chtěl překvapit,“ řekl po pravdě.

„To je od tebe milé, Kevine. Už se nemůžu dočkat, až ho uvidím. A co vaši přátelé? Kdy přijedou?“

„Jason s přítelkyní jsou už na cestě a Tod s Emily přijedou do hodiny. Po-
žádal jsem je, aby přijeli včas. Chci, abychom tu byli všichni dřív, než přijede
Chris.“

„Dobře jsi to naplánoval,“ chytil ho otec kolem ramen, když odcházeli z po-
koje. „Než odjedeme na letiště, chtěl bych se podívat za Jacobem, drahá, půjdeš
taky?“ nadhodil Jim v hale.

„Jistěže půjdu, těšila jsem se na něj celé dopoledne.“

„Půjdeme s vámi,“ navrhl Kevin a vydali se nahoru.

Jacob si hrál v postýlce, a když uviděl Jima a Julii, rozzářil se. „Ty jsi naše slu-
níčko, miláčku!“ zvolala Julia a vzala si ho do náručí.

Zatímco si rodiče hráli s Jackem, Kevin využil příležitosti a šel se do své ložni-
ce převléct. Brenda se posadila na malou pohovku a pozorovala nadšené tváře
Larussových. Bylo neuvěřitelné, jak si s nimi Jacob hezky hrál. Po nějaké chvíli
vešel do dveří Kevin. Byl převlečený do běžových plátěných kalhot a košile stej-
né barvy, na které si nechal rozepnutých prvních pár knoflíků. Brendě se zatajil
dech. Všimla si jeho oholené tváře a moc hezky upravených vlasů. Není možné,
že tento muž je otcem mého syna. Obdivně se na něj zadívala. Kevin se posadil
vedle svého otce na pohovku a nedočkavě navrhnul: „Už bychom mohli jet, tati.
Co říkáš?“

Jim pohlédl na své zlaté hodinky a postavil se. „Ano, už pojedeme, ve městě
bude určitě zácpa. Máme to akorát.“

„A my bychom zatím mohly, Brendo, dohlédnout dole na služebnictvo, jak
jsou na tom s přípravami.“

„Dobře,“ přikývla Brenda.

Když vycházeli z pokoje, Kevin položil Brendě důvěrně ruku na bok: „Zajdi
do mé ložnice, nechal jsem ti tam překvapení.“ Lišácky na ni mrknul. Brenda se
zatvářila překvapeně, ale než se stačila nadechnout ke slovu, Kevin se vydal za
svým otcem na chodbu. Brenda vyšla hned za ním a všimla si milého pohledu

Julie, když se za ní ohlédla na chodbě. Cítila, jak jí rudnou tváře. Julia na ni počkala a se spokojeným výrazem na tváři s ní kráčela do haly. Kevin se zastavil u vstupních dveří a čekal, až Brenda s jeho matkou sejdou schody.

„Jedte opatrně, drahý, ano?“ prosila Julia, když došli dolů.

„Nemusíš mít strach, Juls, pojede Kevin,“ uklidnil ji Jim a otevřel dveře.

„Mami, dohlédněte, prosím, s Brendou na všechno potřebné, hlavně se nezapomeňte schovat ve slavnostním pokoji.“

„Neměj obavy, synku. My se tu s Brendou o všechno postaráme.“

Kevin přikývl a obrátil se na Brendu. „Tak zatím ahoj.“

„Ahoj.“ Když Kevin odešel, následovala Julii do uvítací místnosti, aby spolu zkontrolovaly přípravy. „Myslím, že je všechno v pořádku, Brendo. Nemusíme nic upravovat, co myslíš?“ nadhodila Julia.

„Vypadá to tu skvěle. Nic bych už nepřidávala,“ souhlasila s ní.

„Nedáme si trochu bílého vína?“ Brenda přikývla, a když jí Julia podávala skleničku chardonnay, pronesla: „Určitě jste nervózní.“

„Ani ne, spíš zvědavá. Hodně se na Christophera těším, Brendo, neviděla jsem svého syna čtyři roky, to čekání mi přijde nekonečné.“

„Už se brzy setkáte. Kevin byl také celé dopoledne nedočkavý, hodně mi o něm vyprávěl. Jako malí si spolu užili spoustu legrace,“ pousmála se, aniž by si to uvědomila. Julia si jejího výrazu všimla.

„Ano, rozuměli si, a to hlavně v lumpárnách,“ také se zatvářila pobaveně a posadila se na pohovku. „Můžu se tě na něco zeptat, Brendo?“

„Samozřejmě.“

„Víš, všimla jsem si, že to mezi tebou a Kevinem hodně jiskří. Nechci nějak vyzvídat, ale neděje se mezi vámi náhodou něco?“

Brenda se zrovna napila vína a teď se málem zakuckala. „Je pravda, že jsme si spolu promluvili. Nevím, jak vám to mám povědět, ale vidím náš vztah na dobré cestě...“ nervózně se znovu napila.

„To jsem ráda, Brendo, zasloužíte si být šťastní oba dva a také bych si moc přála mít konečně snachu. Když byl Kevin s Jill... promiň, nechci abys...“ všimla si jejího pozorného pohledu.

„To je v pořádku, paní Larussová, Kevin mi o ní vyprávěl,“ ujistila ji.

„Kevin s ní nebyl šťastný, Brendo. Myslela jsem si, že to mezi nimi klope, ale nebylo tomu tak. Jill nebyla taková, jakou jsem si ji představovala.“ Brenda vyčkávala. Julia si prohlížela její vážný výraz a vyslovila: „Jsem ráda, že tě našel, Brendo. Nikdy jsem svého syna neviděla tak spokojeného, čtu mu z očí každou myšlenku, vím, co k tobě cítí, a proto bych si přála, abyste si k sobě našli opět cestu. Chtěla jsem ti to říct už při naší druhé schůzce v parku, ale nevěděla jsem, jak na to.“

Brenda se přestala cítit nesvá a upřeně se jí podívala do očí: „Děkuju vám. Vážím si vaší upřímnosti, paní Larussová.“

„Tykej mi, prosím. Jsme přeci přítelkyně.“

„Dobře,“ usmály se na sebe. „Omluvila bys mě, Julie, prosím? Chtěla bych se jít nahoru převléknout, než přijedou hosté.“

„Ovšem, jen jdi. Já se půjdu podívat za Jackem.“

Brenda kráčela po chodbě v prvním patře a zastavila se přede dveřmi Kevinovy ložnice. Trochu zaváhala, ale zajímalo ji, jaké překvapení pro ni má, a tak vešla dovnitř. Její první pohled směřoval k posteli. Přistoupila k ní a překvapeně si přiložila ruku k ústům. „To je krása,“ vyhrkla, když uviděla červené společenské šaty z hedvábného saténu. Na nich byla položená černá krabička s malou mašlí a vedle ní červená růže, nechyběly ani střevíce na vysokém podpatku. Pousmála se. Vzala si růži do ruky a přičichla si k ní. Ach, Kevine. Pak pohlédla znovu na krabičku, naklonila se pro ni a otevřela ji. „Proboha! To je nádhera,“ překvapeně vyslovila nahlas, když zahlédla diamantové náušnice a náhrdelník. On se zbláznil! Ohromeně se posadila a prohlížela si drahokamy v náhrdelníku, které se třpytily září slunce.

Po malé chvíli odešla do sprchy, a když vyšla z koupelny, všimla si na toaletním stolku vzkazu. Podivila se, že jí předtím unikl. Byl od Kevina. „Dary, které jsi tu našla, jsou dekorativní. Tvé vlastní kráse se však nevyrovnají... Kevin.“ Brenda se s hřejivým pocitem na srdci začala chystat. Oblékla si šaty s rozparkem na pravém boku, vlasy si stočila do drdolu a nalíčila se. Když byla kompletně upravená, pohlédla na krabičku na posteli. Několik vteřin váhala. Nakonec se rozhodla a připnula si náušnice i náhrdelník. Třpyt drahokamů se odrazil v zrcadle; byla to neskutečná krása.

Když Brenda vešla do pokoje pro hosty, Julia ohromeně otevřela ústa. „Jsi nádherná, Brendo, moc ti to sluší.“

„Děkuju, Julio, Kevin mi připravil nečekané překvapení.“

Julia spatřila její náhrdelník a náušnice a usmála se. „Vidím, že můj syn má vkus.“

Vtom si všimla, že přijel Jason s Amandou. „Už je tu můj bratr,“ usmála se a vykročila k hale.

Když vešli do domu, Jason pozdravil Julii a představil jí svou přítelkyni, potom pohlédl s obdivem na svou sestru a políbil ji na tvář. „Ahoj sestřičko, vypadáš úžasně.“

„Děkuju, i vy vypadáte skvěle,“ usmála se na Amandu.

„Podívej, Brendo, akorát přijíždí i tvá přítelkyně Emily,“ poznamenala Julia u otevřených dveří v hale.

Emily s Todem vešli do domu a také se se všemi přivítali. „Moc ráda vás poznávám, paní Larussová,“ pozdravila Emily, když jí podávala ruku.

„I já vás, Emily.“

„A s mým přítelem Todem Walkerem se znáte.“

„Ano, s Walkerovými se známe moc dobře. Tode, vítám tě tu u nás.“

„Děkuju vám.“

Brenda se obejmula s Emily: „Ani nevíš, jak jsem šťastná, Emily. Moc, moc ti gratuluju,“ stiskla jí ruku.

„Děkuju, Bren, byla jsem tak překvapená!“ odpověděla.

„To ti věřím,“ usmála se a pak pokračovala: „Chtěla bych ti představit Jasonovu přítelkyni Amandu.“ Emily se s ní přátelsky přivítala a všichni se přemístili do salonu. Julia jim nabídla pití a posadila se k nim. Jason a Tod nechali dámy o samotě; odešli za Jackem do dětského pokoje.

„Takže ty jsi těhotná, Emily?“ zeptala se Julia.

„Ano, mám obrovskou radost!“ zářila Emily.

„Tak to ti srdečně blahopřeju.“

„Děkuju, paní Larussová.“

„A v jakém jsi měsíci, Emily?“ zajímala se Brenda.

„Podle ultrazvuku můžu být v jiném stavu tak dva měsíce.“

„A co vy, Amando? Plánujete s Jasonem rodinu?“

„Ne, paní Larussová, ještě nejsme tak daleko, ale do budoucna bych určitě chtěla.“

„Moc bych si přála, aby vám to spolu vydrželo, Amando,“ pohlédla na ni Brenda přátelsky.

„Děkuju, Bren, vážím si toho.“

„Jste mladá, děvčata, máte toho ještě spoustu před sebou, ale je pravda, že někdy stačí pouhý pohled, abyste poznaly, jestli je to ten pravý.“ Emily s Amanidou přikyvovaly, jen Brenda se tvářila zamyšleně. Měla před očima chvíli, kdy poprvé spatřila Kevina. Potom se jemně pousmála a v duchu si říkala, jak je to všechno zvláštní. Tahle chvíle je opravdu výjimečná, řekla si, když se rozhlédla.

„A co vy, paní Larussová? Poznala jste na první pohled, že váš Jim je ten pravý?“ ptala se jí zvědavě Emily.

Julia přikývla. „Ano. Byla jsem si jistá hned.“

„A jak jste se potkali?“ zajímala se Brenda.

„Chodili jsme spolu na Harvard. Často jsme se mýjeli na školních chodbách a v kampusu, ale nikdy mě neoslovil. Vždycky se na mě díval, jako by mi chtěl něco říct, a když se párkrát odhodlal mě oslovit, vyrušili ho zase jeho kamarádi. Dlouhou dobu jsme po sobě jen pokukovali, byly to takové ty jiskřivé pohledy, určitě víte, co myslím.“

„Ano, a co bylo dál? Jak vás oslovil?“ vyzvíдалa Brenda a pohlédla na své kamarádky, které se také tvářily nedočkavě.

„Jim tehdy hrával americký fotbal a jednou po vítězném zápase přišel za mnou rovnou z hřiště a pozval mě na večírek. Bylo to nezapomenutelné. Tehdy jsem si v duchu řekla, že Jim je ten pravý, se kterým bych chtěla zestárnout, a také se tak stalo. Měla jsem a stále mám šťastné manželství. Jim je dobrým mužem, otcem i přítelem. Nikdy mě v ničem nezklamal.“ Všechna děvčata ji napjatě poslouchala.

„Taky bych chtěla mít takové manželství. Jak to děláte, paní Larussová, že si spolu i po tolika letech stále rozumíte?“ vyptávala se Emily.

Julia se na ně znovu pousmála a zkušeně řekla: „Ničím jiným než láskou, důvěrou a tolerancí... Pokud si ve vztahu určíte nějaká pravidla a dodržíte je, není potom důvod k hádkám. Nejdůležitější je komunikace. Já a Jim si máme

celá ta léta stále o čem povídat, a když vám vydrží tohle, váš vztah se nikdy nerozpadne. Vždy je lepší si o každém problému v klidu promluvit než jednat unáhleně.“

„Určitě to budu mít na paměti, paní Larussová,“ řekla Amanda a pohlédla na Brendu a Emily.

„Myslím, že si s Jasonem budete dobře rozumět, Amando,“ řekla Brenda. „A jak to jde v obchodě, Emily?“

„Skvěle, mám úžasné nové zboží, musíš se přijít podívat.“

„Taky bych se přišla podívat, kdyby mě Brenda vzala s sebou.“

„Ovšem, Julio, moc ráda. Emily tam má opravdu moc hezký výběr.“ Dál si povídaly o Emilyině obchodě a její nové kolekci.

Jim s Kevinem zatím čekali na letišti, kde přistávalo letadlo s Christopherem. Stáli v příletové hale a pozorně sledovali houf cestujících. Najednou zahlédli vysokého muže v černých kalhotách a černé kožené bundě, která zvýrazňovala jeho urostlá ramena. Tmavé vlasy měl vystříhané do ostrůvku jako voják. Zastavil se a rozhlédl a Kevin vyhrkl: „To je on, tati,“ a rozběhl se za ním. Christopher se široce usmál a taky k němu pospíchal. „Bráško!“ vyslovil Kevin radostně i rozechvěle a objmul ho.

„Kevine, brácho, tak rád tě vidím!“ stiskli si ruce a znovu se objali. Vtom zahlédl za Kevinovými zády svého otce. Zadíval se mu upřeně do očí.

Jim k němu natáhl ruku a pohnutě pravil: „Vítám tě, synu.“ Chris mu ruku stiskl a pak si padli do náručí.

„Tati,“ vydechl dojatě Chris a udiveně se rozhlédl. „A kde máte maminku?“

„Čeká na tebe doma, už se nemůže dočkat.“

„Ani já ne. Jsem tak rád, že jsem zase doma!“

Kevin ho šťastně chytil jednou rukou kolem ramen. „Tak vzhůru za mámou!“

„Počkejte,“ zastavil se a otočil se za sebe. „Nepřijel jsem sám,“ dodal tajemně. Kevin s Jimem zahlédli, jak k nim kráčí hezká tmavovlasá dívka. Nesměle se culila a za sebou vezla kufrík na kolečkách. „Tati, bráško, chtěl bych vám představit svou přítelkyni Jennu Rinkovou.“

Jim neskrýval radostné překvapení: „Rád vás poznávám, Jenno.“

„I já vás, pane Larusso.“

„A tohle je můj bratr Kevin.“

„Chris mi o tobě hodně vyprávěl,“ řekla Jenna.

Kevin se pousmál a pohlédl na svého bratra. „Tak teď už můžeme jet?“

„Už se nemůžu dočkat.“

Když Kevin projížděl kolem přístavu, Christopher udiveně pronesl: „Ale tudy nevede cesta domů.“

„Já vím, Chrisi, jedeme nejdřív ke mně. Chtěl bych ti ukázat svůj dům.“

„Tak fajn, to se těším.“ Když Kevin po chvíli zajížděl na svou soukromou cestu, Chris pohlédl potěšeně na svého otce. „Hm, můj bratr má vkus!“

„Ano, to zdědil určitě po vaší matce.“ Kevin a Chris se rozesmáli.

„Paní Larussová, už přijeli,“ oznámila jim služebná. Julia rychle vstala z pohovky a všichni se přemístili do slavnostního pokoje.

Jim a Kevin tam zavedli Chrise a jeho přítelkyni. Christopher se překvapeně rozesmál. „Vítej doma, Christophere,“ zvolala Julia s ostatními a vypustili balonky.

„Páni, to je překvapení! Maminko!“ přikročili k sobě.

„Synáčku můj, tolik se mi stýskalo,“ obejmula ho se slzami štěstí na tvářích.

„I mně, mami,“ políbil ji a otřel jí z tváří slzy.

„Moc ti to sluší, Christophere,“ znovu ho objala.

„Jsem tak rád zase doma, mami,“ pohlédl na ni šťastně a dodal, „chtěl bych ti představit svou přítelkyni Jennu Rinkovou.“ Obejmul Jennu jednou rukou kolem pasu.

„Ráda vás poznávám, paní Larussová.“

„Vítejte u nás, Jenno.“

„Chrisi, chtěl bych ti představit naše přátele,“ pohlédl na něj Kevin.

První radostně přikročil Jason. „Vítám tě, Chrisi.“

„Děkuju, Jasone, rád tě zase vidím. Jak už je to dlouho?“

„No pár let určitě. Dost ses změnil, ale sedne ti to, kamaráde.“

Chris se usmál. „To víš, roky plné dřiny.“

Jason přikývl a představil mu Amandu. Kevin stál vedle nich a spokojeně přihlížel. Brenda postávala opodál a divila se, jak důvěrně se Jason baví s Christopherem. Netušila, že se ti dva znají.

„A tohle jsou naši přátelé, Tod a Emily.“

„Moc nás těší, Christophere.“

„Mě taky, rád vás poznávám. Tohle je moje přítelkyně Jenna,“ usmál se na ně, a zatímco se s nimi Jenna vítala, Chris pohlédl stranou na Brendu. „A kdopak je tahle půvabná dáma?“

Kevin se zarazil. „Tahle dáma je moje... moje...“

„Vidím, že je váš bratr vaší přítomností úplně zaskočen. Jsem jeho přítelkyně Brenda. Vítám vás doma, Chrisi,“ usmála se. Kevin zůstal stát jako opařený.

„Takže moje budoucí švagrová? Tak jaképak vykání. Rád tě poznávám, Brendo, a děkuji za hezké přivítání,“ políbil ji na tvář. Brenda pohlédla na Kevina a pak zpět na Chrise. Netušila, co mu má odpovědět, jen se nervózně usmívala.

Opravdu řekla, že je moje přítelkyně, zaskočeně si pomyslel Kevin.

„Bráško, potřeboval bych se umýt a převléct do něčeho slavnostnějšího, ale všechny věci mám u rodičů.“

„Vůbec se tím netrap, nahoře máte s Jennou pokoj. Můžete se převléct, je tam všechno potřebné.“

„Díky, Kevine. Udělal jsi mi radost,“ rozhlédl se dojatě.

„Jsem rád, že jsi doma. Ještě pro tebe mám jedno překvapení,“ pousmál se Kevin. „Ale to až u večere.“

„No dobře, jsem zvědav,“ prohlásil, když kráčel s Jennou nahoru po schodech. Kevin za nimi hned poslal služebnictvo, aby bylo jeho bratrovi k ruce, a vrátil se zpět do pokoje.

Jen co vešel, vydal se rovnou k Brendě. Stála u velkého okna a dívala se na něj. V jeho pohledu postřehla obdiv, pousmála se a sklopila oči k zemi. Kevin se postavil vedle ní a tiše vyslovil: „Vypadáš úchvatně.“

„Děkuju, a taky za šaty a tyhle krásné šperky. I když si to –“

„Ne. Rád jsem ti to koupil, Brendo,“ nenechal ji domluvit.

Brenda se rozhlížela po slavnostním pokoji a řekla: „Zdá se, že se nám příprava podařila. Myslím, že tvůj bratr měl radost.“

„Ano, podařila,“ odpověděl a pokračoval, „chtěl bych ti poděkovat za to, jak taktně jsi ho přivítala. Bylo to od tebe moc hezké, Brendo, v té chvíli jsem nevěděl, jak tě mám představit.“

„To je v pořádku, přece jsem mu nelhala.“ Kevin žasl, ale Brenda hned dodala: „Jsme přeci přátelé.“ Rozpačitě se pousmála.

„Ano, to jsme, a doufám –“

„Neruším vás, Kevine?“ přistoupil k nim Jim.

„Ne, tati,“ podíval se na něj.

„Vypadáte velmi šťastný,“ řekla Brenda.

„To jsem. Návrat mého syna mě hřeje u srdce, Brendo.“

Brenda se na něj pousmála, a vtom si všimla Emily, která ji zvala k sobě. „Omluvíte mě? Půjdu za přítelkyní.“

„Ovšem, jen jdi,“ přikývl Jim. Kevin z ní nespouštěl oči. „Synu... synku?“ Kevin se probral ze sna, pohlédl na Jima a usmál se.

„Ano, tati?“ Jim se podíval stejným směrem jako on.

„Brenda je úchvatná žena, Kevine, takhle jsem se kdysi díval na tvou matku, a víš, co jsem si v duchu říkal?“

„Co, tati?“

„Že víc štěstí už k životu nepotřebuju. Věděl jsem, že po boku tvé matky budu vždycky šťastný muž.“ Kevin se na něj zamýšleně podíval a řekl:

„Víš, co je zvláštní, tati? Při každém pohledu na Brendu si říkám to samé.“

„Tak z tebe bude šťastný muž, Kevine. Přál bych ti to.“

Kevin ho vzal kolem ramen: „Díky, tati. Snad se tvé přání vyplní.“

„Tak jak se cítíš, kamarádko?“ vyptávala se Emily Brendy.

„Upřímně řečeno, dost zvláštně.“

„Musíš se trochu uvolnit a bude ti fajn, uvidíš.“

„Pokouším se. Doufám, že mě ta nervozita opustí.“ Emily se na ni usmála a pohlédla ke dveřím. Do pokoje vešli Christopher a Jenna. „Sluší jim to, vid? Kevinův bratr je sympatický muž.“

„Ano, to je. Jsou si dost podobní,“ prohlédla si ho. Chris měl na sobě Kevinovy bílé plátěné kalhoty a černou košili. Jenna se převlékla do elegantních modrých šatů, tmavé vlasy měla sčesané do volného stylového culíku. Na uších se jí hou-paly zlaté řetízkové náušnice a její dekolť zkrášloval zlatý řetízek s přívěškem madony.

„Tak, mí milí, můžeme se přesunout do jídelny,“ oznámila Julia.

Kevin Brendu doprovodil ke stolu a odsunul jí židli. „Prosím, madam.“

„Děkuju,“ jemně se pousmála. Kevin se posadil vedle ní. Brenda se snažila tvářit vyrovnaně, ale cítila, jak jí buší srdce.

Když všichni seděli za stolem, Jim zacinkal lžičkou o skleničku a řekl: „Dovolte mi, abych pronesl přípitek.“ Postavil se a se sklenkou šampaňského v ruce prohlásil: „Chrisi, jsem rád, že ses nám vrátil živý, zdravý a nabitý elánem. Je vidět, že armáda z tebe vychovala opravdového muže, jsem na tebe nesmírně pyšný. A jsem také rád, že sis našel přítelkyni, která tě určitě udrží doma.“ Pohlédl s úsměvem na Jennu, která souhlasně přikývla. „Doufám, že se takto budeme scházet i nadále,“ letmo každému pohlédl do očí a přizvedl sklenici. „Vždyť každý den je co oslavovat.“

Všichni se postavili a pozvedli sklenice. „Máš pravdu, tati. Na naše zdraví!“ přitakal Kevin.

Chris se podíval na svého otce: „Děkuju, tati, jsem rád, že jsem zpátky.“ Všichni se napili. Kevin zvlášť mrknul na Brendu vedle sebe a znovu jí připil sklenicí. Vyměnili si významný pohled.

„Pověz nám, Chrisi, jak jste se s Jennou seznámili?“ zeptala se ho Julia při zeleninovém salátu.

Chris dojedl kousek rajčete a řekl: „Jenna pracovala na naší vojenské základně na ošetřovně jako zdravotní sestra. Seznámili jsme se, když jsem tam přivezl postřeleného kamaráda. Zapovídali jsme se a já ji pozval na kávu.“ Usmál se na ni.

„A v jaké jsi tam byl roli...?“ ptal se ho Jason.

„Jako odstřelovač.“

„Odstřelovači mají těžký úkol, vid?“

„To máš pravdu, Tode. Vidiš, co dokáže vykonat pouhé zmáčknutí kohoutku, že jediným pohybem vezmeš někomu život,“ zamyšleně mu odpověděl.

„Hele, bráško, koukám, že jsi ve volném čase nezahálel,“ usmál se na něj Kevin. „Ta košile ti pěkně šponuje.“

Chris se zasmál a zapumpoval svým objemným bicipsem: „Máš pravdu, něco tam je, asi to trochu vyrostlo.“ Všechny to pobavilo.

Jim se naklonil pro košík s pečivem a při tom nadhodil: „Drahá, nechybí nám tu ještě někdo?“

Julia se na něj usmála. „Máš naprostou pravdu. Hned pro něj dojdu.“

„Mám jít s vámi?“ nabídla se Brenda.

„Nemusíš, drahá, zvládnou to sama.“

Brenda přikývla a pohlédla na Kevina, který se jí šeptem zeptal:

„Matka šla pro Jacka?“

„Ano,“ přikývla. Kevin byl blízko jejích rtů. Něžně se dotkl její ruky pod stolem a pohládl ji. Brenda sebou nepatrně škubla, ale Kevin se jen pousmál a ruku jí pustil.

„Kam odešla maminka, tati?“ zeptal se ho Christopher.

„Hned přijde, synku.“ Chris se po chvíli podíval ke dveřím a užasl, když uviděl Julii s malým Jacobem v náručí.

„A máme tu nejmladšího člena rodiny,“ postavil se nadšeně Kevin. Julia mu ho předala a on se s ním otočil ke stolu. „Chrisi, chtěl bych ti představit svého syna Jacoba.“

Chris se rozzářil. „Tak to je to tvoje překvapení? Stal jsem se strýčkem?“ přistoupil k němu. „Blahopřeju, bráško!“ Pohládl Jacka po tváři a usmál se na něj, pak pohládl na Brendu a radostně řekl: „Máte krásného syna, Brendo.“

„Děkuju, Chrisi.“

„Je to naše sluníčko, které se nikoho nebojí. Říkala jsem, že to zdědil po tobě, Chrisi. Ty jsi byl stejně nebojácný,“ řekla Julia, když se Chris posadil zpátky ke stolu.

„To je dobře, že bude nebojácný. Páni, mám z toho takovou radost,“ pohládl Kevinovi zpříma do očí. Kevin držel Jacka na klíně a políbil ho na tvář; pak mu dal do ruky kousek vařené mrkve ze svého talíře. Brenda si všimla, jak se Kevin chová spontánně, že krmí malého a při tom si povídá u stolu s rodinou a s přáteli. „Ukaž, vezmu ho, Kevine, dojez si v klidu večeri.“

„To je v pořádku, Bren. Jsem rád, že mu chutná, jen mi ho nech.“

„Tak dobře.“

Julia a Jim si všimli jejich výměny a měli z toho radost. „Jak to jde v nemocnici, Tode?“ zeptal se ho Jim, když odložil příbor.

„Dobře, trochu rutina. Pacienti přicházejí a odcházejí, jen poslední týden jsem měl víc operací.“

„Tvá práce tě také stojí hodně úsilí. A jak se daří rodičům? Dlouho jsem tvého otce neviděl.“

„Daří se jim skvěle. Otec má stále hodně práce na soudě a maminka je v domácnosti.“ Jim se pousmál.

„Znám tvého otce spoustu let, je to dobrý chlap.“

„Děkuji, pane Larusso, jsem na něj hrdý.“

„Tak mě napadlo,“ obrátil se Jim na Jasona, „nehodilo by se uspořádat nějaký pěkný ples?“

„To je pravda, ples by se hodil,“ souhlasil hned Christopher.

Jason pohlédl na Brendu a usmál se. „Co na to říkáš, sestřičko, uspořádáme ples?“

Brenda pokrčila rameny. „To záleží na tobě, ale určitě nejsem proti,“ pousmála se.

„Ani já ne,“ ozvala se Emily.

„Výborně! Uspořádáme veliký večírek. Souhlasíš se mnou, Kevine?“ obrátil se Jason na Kevina.

„Jistěže. I když nemám večírky moc v lásce, na tvém jsem zatím málokdy chyběl.“

„Jo, pamatuju si, že jsem tě musel vždycky přemlouvát,“ zasmál se na svého bratra Chris.

Po nějaké chvíli všichni dojedli a Julia nakrojila třípatrový dort. „Tak, jako první dostane...“

„Já,“ ozval se v žertu Christopher.

„Hele, nechovej se jako malý, trochu zdvořilosti, bratře,“ peskoval ho Kevin.

„Nezačínej s tím, ano? Pamatuješ si na ten dort o tvých devátých narozeninách?“ nadhodil Chris.

„Jistě. Celý jsi mi ho snědl.“ Všichni se rozesmáli.

„Je vidět, že vy dva jste si vždycky rozuměli,“ okomentovala to s úsměvem Jenna.

„Ano, něco jako Laurel a Hardy. Na co jsme sáhli, to jsme pokazili,“ zasmál se zase Kevin.

„Brendo, podáš mi malého? Dám mu taky trochu ochutnat,“ poprosila ji Julia.

„Ano, ale moc mu toho teď na večer nedávej, prosím.“

„Jen ať si dá, když mu chutná. Alespoň z něj bude pořádný chlap, vid', rošťáku?“ štípnul ho Jim lehce do tváříčky. Brenda se pousmála a posadila se zpět ke stolu.

„Dobrou chuť, miláčku,“ popřál jí polohlasem Kevin.

„Děkuju, i tobě,“ překvapeně k němu vzhlédla. Zpozorovala v nich uličnický výraz, který jí zvednul koutky. Když se podívala přes stůl, všimla si Jasonova lehkého pobavení. Musela sklopit oči k talíři s dortem, jinak by na něj musela gestikulovat, aby se svými úsměvy a pohledy přestal, ale přesto se cítila po celou večeři příjemně.

Když dojedli, navrhl Jim pánskou konverzaci v salonku. Tod, Jason a Chris s Kevinem souhlasili a zvedli se od stolu. Než Kevin odešel, rozloučil se s Brendou očima a políbil Jacka na tvářičku. Radostný úsměv na jeho tváři ji trochu vyváděl z míry. Pozval mě na významný den s rodinou a přáteli. Koupil mi šaty a cenné drahokamy. Celý den mě jen překvapuje svým náhlým obratem nálady, svou vyrovnaností a spokojeností. Kam tím míří? Julia měla Jacka pořád na klíně a kladla Jenně různé otázky. Brendě uniklo několik jejích odpovědí, a tak se snažila se opět zapojit do dámské konverzace. Julia se vyptávala, čím se bude Jenna dál zabývat.

„Přemýšlela jsem o tom celý let sem. Chris si přeje, abych nějakou dobu byla doma a odpočívala, ale nevydržím dlouho bez práce. Studovala jsem na zdravotní škole, asi bych se vrátila ke své práci.“

„Takže bys chtěla být lékařkou?“ podivila se Julia.

„Za nějaký čas,“ přikývla Jenna s úsměvem.

„To je báječné, tak nakonec budeme mít v rodině dvě dívky ve zdravotnictví!“

Jenna se na ni dívala nechápavě, až Brenda doplnila: „Taky jsem pracovala v nemocnici. Tady v Detroitu. Byly jsme s Emily zdravotní sestřičky na dětském oddělení. Ale nedávno jsem si podala žádost na lékařskou fakultu, chtěla bych to taky dotáhnout na doktorku.“

„Opravdu? To je skvělé,“ zajásala Jenna a pohlédla na Amandu. „A čímpak se zabýváš ty, Amando?“

„Já jsem Jasonova účetní. Děláme do akcií,“ odpověděla jí Amanda.

„To musí být hezké, pracovat se svým přítelem.“

„Ano, to je. Mám ho celý den na očích, ale když se chystá k nějakému obchodu, raději odejdu z kanceláře. Už jsem přišla na to, kdy potřebuje být při práci sám. Někdy jsou to opravdu nervy, než se zadaří dobře nakoupit nebo prodat.“

„To věřím,“ řekla Emily.

Jenna se zadívala na Jacoba. „Je to moc šikovný a chytrý chlapeček.“ Jack si všiml, že se na něj Jenna usmívá a také se zazubil. „Ty jsi sluníčko,“ žasla.

„Přátelštější dítě neexistuje, je to náš poklad,“ pyšnila se Julia a usmála se mile na Brendu.

„Tak mě napadlo, Jenno, zkusím se zeptat Toda, jestli by pro tebe nebylo nějaké místo u něj.“ Jenna pohlédla překvapeně na Emily:

„Opravdu? To bys to pro mě udělala?“

„Ano, proč ne? Kdyby se uvolnilo nějaké místo, řeknu Todovi, ať ti ho podrží.“

„Tak to ti moc děkuju, Emily. Opravdu si toho vážím.“

„Není za co, ráda pomohu.“ Julia je pozorně poslouchala, a když se ohlédla zpátky na Jacka, rozesmála se. Měl celý obličej od šlehačky.

„Proboha, nezašpinil tě?“ postavila se Brenda.

„To je v pořádku. Jen se na něj podívejte!“ bavila se Julia. Brenda mu otřela obličej a také se musela smát. Jacob tleskal ručkama a vesele povykoval.

„Ty jsi ale uličník, Jacku. Podívej se, co jsi provedl. Zašpinil jsi babičce sukni,“ ukázala prstem na malou skvrnu.

„Netrap se tím, Brendo, to nevadí, hlavní je, že si pochutnal,“ pohládila ho po tvářičce, když se s ním Brenda posadila vedle ní.

„Asi bych ho měla odnést Elizabeth, aby ho převlékla a umyla.“

„Dobře, jak myslíš,“ přikývla Julia.

„Můžu jít s tebou, Bren?“ zeptala se Emily. Brenda přisvědčila a odešly spolu do hlavní haly. Tam si všimly pootevřených dveří do salónku a mrkly na sebe.

„Je všechno v pořádku, dámy?“ vykoukl ze dveří nečekaně Kevin. Brenda se zaskočeně otočila.

„Ano, musím jen převléct Jacka, je celý umazaný od šlehačky.“

„To vidím. Tak dobře, za chvíli se přemístíme do pokoje.“ Brenda jen přikývla. Kevin zůstal stát malý moment mezi dveřmi a pak se vrátil zpět do salónu.

„Všimla jsem si, jak je k tobě Kevin pozorný a jak si tě u večere prohlížel. Je z tebe úplně na větvi, Brendo.“

„Myslím, že přeháníš, Emily,“ namítla Brenda, když vyšly schody.

„Ty víš, že nikdy nepřeháním. Je to na vás vidět, kamarádko.“

„Co myslíš?“

„No ty vaše pohledy a ty nenápadné úsměvy...“ štouchla ji s úsměvem do ramene.

„Přestaň, Emily, to není pravda, už zase fantazíruješ.“

„Opravdu?“ Brenda zavrtěla hlavou, ale při tom se usmívala.

„Tehle úsměv jsem už jednou viděla a vím, co znamená,“ podívala se jí Emily do očí.

„Tak si to nechej pro sebe, ano?“

„Víš, že mi můžeš důvěřovat,“ usmála se a dodala, „moc ti to přeju, Bren. Ani nevíš, jak jsem ráda, že po té dlouhé cestě, kterou jsme spolu urazily, jsme teď tady spolu.“

„Taky jsem za to ráda, Emily. Prošly jsme si spolu tím nejlepším i nejhorším. Měla jsi pravdu, je to asi osud.“

„Tak vidíš. Pro změnu teď filozofuješ ty,“ pousmála se a pokračovala, „ale ne, vážně jsem šťastná, Brendo. Za nás obě.“

Do pokoje vešla Elizabeth. Brenda ji požádala, aby malého převlékla a umyla ho. „Můžete klidně jít, slečno Adamsová. Až budeme hotoví, přinesu vám Jacka dolů.“

„Děkuju, Elizabeth,“ usmála se na ni Brenda. Pak chytla Emily pod paží a vedla ji s sebou z pokoje. „Pojďme dolů, určitě na nás čekají.“

Když spolu vešly do slavnostního pokoje, byli tam už všichni. Seděli na pohovkách a vesele se bavili. Kevin zbystril, položil sklenku s whisky na stůl a propletl si prsty na kolenou. Emily se posadila k Todovi. Tak, a co teď, řekla si Brenda v duchu, když se rozhlédla. Kevin si všiml její váhavosti a pohledem jí dal najevo, aby se posadila vedle něj. Jeho výraz pochopila a nic jiného jí nezbylo. „Jacob je s Elizabeth?“ zeptal se.

„Ano, až ho převlékne, přinese ho,“ odpověděla a pohodlně se opřela.

„Můžu ti nabídnout něco k pití?“

„Dám si trochu vína.“ Kevin se naklonil ke stolu a nalil jí bílé.

„Chrisi, už sis prohlédl fotografie na transparentu?“ zeptala se ho Julia. Kevin odvrátil svůj pohled od Brendy a řekl:

„Vybral jsem jen ty nejpamátnejší.“

Chris se postavil a přešel blíž, aby se podíval. „To ano, jsou to samé vzácné okamžiky. Kevine, pamatuješ si na tyhle Vánoce?“ ukázal na jeden snímek. Kevin se rošťácky zakřenil a přikývl.

„Jasně. To byla akce!“

„Jaké máte na mysli?“ zajímalo Jima. Chris se podíval na všechny kolem sebe a se sklenkou v ruce jim začal povídat ten samý příběh jako Kevin Brendě. Všichni mu naslouchali s pobavením.

„A co se stalo, když jste tu vázu slepili?“ chtěl vědět Jason. Chris se usmál a pohlédl na svou matku:

„To, co jsme s Kevinem nečekali.“ Dál vyprávěl o tom, jak o ni Jim zakopl a váza se rozbila. Všichni se smáli a ptali se Jima, co na to říkal. A Jim jim prozradil, že o tom věděl a o vázu zakopl schválně, aby to bylo na něj.

„To jsi nám nikdy neřekl, tati!“

„No vidíš, Chrisi, kdyby ses nepřiznal, nikdy by se na to nepřišlo!“ opět se všichni rozesmáli.

„Tak nakonec to bylo celé obráceně,“ otočil se Kevin vesele na Brendu.

I Brenda se poddala dobré náladě: „A co veverka, Chrisi? Kevin mi vyprávěl, jak jste je spolu zachraňovali.“

Chris se podíval na Kevina a předstíral vážnost.

„A řekl ti celou pravdu?“ zahrozil prstem na Kevina.

„To nevím,“ pousmála se.

„Kevin po nich totiž nejdřív střílel prakem a pak teprve si hrál na veterináře.“

Místnost se otrásla novým veselím. Kevin se na něj legračně zakabonil.

„Ale nikdy jsem jim neublížil.“

„Jo, s veverkami mám zkušeností dost,“ připojil se Tod.

„Taky jsi po nich střílel?“ zajímal se Chris.

„Ne ne, jako malý jsem jezdíval k babičce. Měla dům kousek od lesa. Jednou jsem našel zraněnou veverku a odnesl jsem si ji domů, staral jsem se o ni a vyléčil jí zranění. Myslel jsem si tehdy, jak se mi to všechno v dobrém nevrátí, ale mýlil jsem se. Když jsem veverku pustil z klece, skočila po mně a kousla mě do ruky. Doteď tam mám jizvu. Proto říkám, že s veverkami jsem nadobro skončil.“

„Tak to ti věříme, Tode, ještěže to tak není s tvými pacienty,“ konstatoval pobaveně Kevin a opět pohlédl na Brendu vedle sebe. Seděla jen malý kousek od něj, v jedné ruce držela sklenici s vínem a druhou měla položenou na klíně. Měl velké nutkání ji pohladit a přitisknout k sobě. Byl velmi rád, že je tam s ním a sdílí s nimi radost a rodinnou pohodu.

Dál se všichni hezky bavili, vyprávěli si různé historky, smáli se a užívali si hezké atmosféry. Pokaždé, když se Kevin hlasitě zasmál a dal najevo radost a dobrou náladu, měla Brenda stejné nutkání jako on. Chtěla ho mít těsně vedle sebe.

Po nějaké chvíli vešla do pokoje Elizabeth a oznámila Brendě, že Jacka umyla a převlékla, ale že jen co se otočila, usnul. Brenda se polekala. „Ale co teď?“ podívala se na Kevina.

„To přeci nevádí, byl unavený. Jen ať spinká,“ ujistil ji Kevin.

„Ano, nechte ho spát, kdybyste ho probudili, byl by určitě hodně mrzutý. Jen mě mrzí, že jsem se s ním nerozloučila,“ podotkla Julia mile. Brenda se nervózně napila vína. Skvělé – usnul. To jsem zvědavá, jak pojedeme domů, pomyslela si v duchu. Představa, že by měla zůstat přes noc v Kevinově domě, ji znejistila.

„No nic, synku, my už pomalu pojedeme,“ prohlásil po nějaké chvíli Jim a zvednul se.

„Kam byste jezdili? Myslel jsem, že zůstanete všichni tady. Byl bych moc rád.“

„Jsi moc hodný, synku, ale víš, že jsme s maminkou zvyklí spát doma.“

„Dobře, chápu. Jsem moc rád, že jsme se všichni takhle sešli a užili si návrat mého bratra,“ políbil maminku na tvář. Rodiče se rozloučili s přáteli a domluvili se s Chrisem, který u Kevina zůstal, aby přijeli ráno s Jennou k nim. Potom se hezky rozloučili s Brendou. Ještě ode dveří se Julia ohlédla a mrkla na ni. Brenda tušila, co to asi mělo znamenat, a pousmála se. Kevin si jejich pohledů všiml a dumal, o co jde. Doprovodil své rodiče ke dveřím, a když se vrátil zpět, pohlédl na Toda a Emily. „Vy už taky odcházíte? Můžete tu klidně zůstat, Tode, místa je tu dost.“

„Moc si tvé pohostinnosti vážíme, Kevine, byl to opravdu moc hezký večer, ale budeme už muset jet. Ráno mě budou brzy čekat v nemocnici.“

„Dobře, jsem rád, že jste tu byli s námi,“ usmál se.

„Tak ahoj, kamarádko,“ přistoupila Emily k Brendě.

„Škoda, že už odcházíte,“ podívala se jí do očí. Emily ji objala a šeptla jí do ucha:

„Drž se, Bren. Hodně štěstí.“ Brenda lehce vzdychla a přikývla.

„Díky.“

Ještě se rozloučili s Jasonem a s Amandou a podali si ruce s Christopherem a s Jennou. Znovu poděkovali Kevinovi a odešli.

„Dáte si ještě víno, dámy?“ zeptal se jich Chris, když naléval do sklenek whisky. Amanda s Brendou a Jennou přikývly a dál si povídaly.

„Jasone, doufám, že ty a Amanda nepojedete domů a zůstanete tady,“ nadhodil po chvíli Kevin.

„Rádi zůstaneme, díky, Kevine.“ Brenda zkameněla. Zůstaneme tady? Proboha, co si teď počnu, řekla si v duchu. Kevin si přitukl s Chrisem a Jasonem a napil se. Společně se hezky bavili a asi po hodině se Chris zvednul.

„No nic, bratříčku, jsem už docela unavený. Půjdeme si s Jennou lehnout, co říkáš, zlato?“ pohlédl na ni.

„Ano, taky jsem unavená,“ přikývla.

„Dobře, nahoře máte pokoj. Hezky se vyspěte.“

„Díky, uvidíme se ráno.“

„Tvůj bratr je prima chlap, Kevine,“ řekl po chvíli Jason. „Hodně se změnil od doby, co jsem ho viděl naposledy.“

„Ano, změnil se. Je starší a urostlejší,“ pousmál se. „Ale je pořád stejně vtipný. Je na něm vidět, že je opravdu rád zase doma. Muselo to být pro něj v Afghánistánu kruté. Při jeho vyprávění mi naskakovala husí kůže.“

„To ano. Prožil si svoje,“ Jason přikývl a pohlédl na Amandu. „Nejsi už taky unavená, miláčku?“

„Trochu ano,“ odpověděla mu Amanda po pravdě.

„Jestli si už chcete jít lehnout, nahoře je připravený pokoj.“

„Díky za pozvání a pohoštění, Kevine. Vážím si toho.“

Kevin se k němu naklonil a pošeptal mu do ucha: „Budoucímu švagrovi nemusíš za nic děkovat, Jasone.“

Jason se pousmál: „Nemohu se dočkat, až to švagrování nebude jen mezi námi.“

„Drž mi palce,“ spiklenecky špitnul Kevin. Jason přikývl a postavil se. Brenda prudce vtáhla vzduch a přivřela na vteřinu oči. Jason stiskl rty a omluvně se na ni usmál.

„Tak dobrou noc, sestřičko.“

„Dobrou noc, Jasone.“

„Doprovodím vás,“ řekl Kevin a ohlédl se na Brendu. „Počkáš tu chvíli, Bren?“

„Jistě,“ přikývla. Když odešli, znovu se zhluboka nadechla. Bože, dej mi odvalu a sílu. Naklonila se ke stolu a napila se trochu vína.

Po malé chvíli se Kevin vrátil do pokoje. Posadil se vedle ní a pohlédl na ni. „A co my dva? Půjdem si taky lehnout?“ šibalsky se na ni pousmál. Brenda byla celá nesvá. „Dělal jsem si legraci. Je tu spousta volných pokojů, samozřejmě si můžeš vybrat, který budeš chtít,“ nabídl jí vážně, ale uvnitř zklamaně.

„Dobře, děkuju, jsem už taky docela unavená.“

„Chceš si jít už tedy lehnout?“ Brenda přikývla a postavila sklenku s vínem na stolek. V pokoji najednou zavládlo úplné ticho. „Tak pojďme, taky půjdu spát,“ vyslovil neochotně a postavil se. Brenda k němu zvedla oči, díval se přímo na ni, v tom okamžiku se jí zatajil dech. Sklopila svůj pohled a také se postavila. Kráčeli spolu po schodech a ani jeden z nich nevěděl, jak se chovat. Dívali se na sebe a Kevin se pousmál. „Jsi na mě našťvaná?“

„Našťvaná? Ne, proč bych měla být?“

„Když Jason souhlasil s mojí nabídkou, aby tu zůstal přes noc, všiml jsem si tvého výrazu. Myslel jsem, že se na mě budeš kvůli tomu zlobit.“

„Nezlobím se, jen jsem s tím nepočítala,“ opáčila úsečně, když vyšli schody.

„Nechci, aby sis myslela, že jsem to udělal schválně. Mám Jasona rád a vážím si ho.“

„On si tě taky váží a nic takového si nemyslím. Byl to hezký, dlouhý večer.“

„To ano, jsem rád, že jsi tu se mnou trávila celý dnešní den, Brendo, a sdílela významné chvíle s mou rodinou. Hodně to pro mě znamenalo.“

„Bylo to moc příjemné,“ přiznala. Stáli spolu v přítmí chodby a hleděli si do očí. Cítila, jak se jí zrychluje tep, Kevin se nadechl, jeho nutkání se jí dotknout bylo neuvěřitelně silné.

„Můžu si vybrat pokoj?“ vyslovila tišším hlasem.

„Jistě,“ přikývl a vedl ji dál chodbou. Zastavil se uprostřed a ukázal na dveře naproti Jackově pokoji. „Vezmi si tenhle. Je k malému nejbliž.“

„Dobře, děkuju,“ vypravila ze sebe. Kevin strčil jednu ruku do kapsy u kalhot, sklopil pohled k zemi a stroze vyslovil:

„Tak dobrou noc, Brendo.“ Pohlédl na ni.

„Dobrou noc,“ odpověděla a rychle vešla do pokoje. Když zavřela dveře, opřela se o ně zády a přivřela utrápeně oči. Přes dlouhé tmavé řasy jí na tváře stékaly slzy. „Kevine!“ vyslovila v duchu jeho jméno. Kevin pár vteřin postál na chodbě, měl nutkání na ni zaklepat a říct jí spoustu věcí, ale neodvážil se a pomalu kráčel do své ložnice o pár pokojů dál.

Brenda se posadila na postel a několik minut hleděla do prázdna. Hlavou se jí honily všelijaké myšlenky, vysvlékla si šaty a uvědomila si, že nemá žádnou noční košili. Pohlédla na skříňky v pokoji a napadlo ji, že by si mohla něco půjčit. Nakonec se neodhodlala a lehla si do postele jen ve spodním prádle. Kevin už

také ležel. Představa, že je Brenda jen o pár pokojů vedle, ho trápila. V duchu ji viděl v šatech, které jí koupil. V uších se mu ozýval její smích, promítal si v hlavě celý jejich společný den. Bože, takhle nikdy neusnu. Brendo, má lásko! Posadil se a opřel se o pelest. Něco ho napadlo.

Brenda hleděla do stropu, také nedokázala usnout. Myslela na něj. Představovala si, jaké by to asi bylo, kdyby spolu bydleli a sdíleli společnou ložnici. Převalila se neklidně na bok. „Co mám jenom dělat?“ vyslovila nahlas, když vtom jí na telefonu pípala zpráva. Udiveně se pro něj natáhla k nočnímu stolku. Když uviděla Kevinovo číslo, usmála se.

„Už spíš?“ přečetla si. Přiložila si telefon k ústům a s tlukoucím srdcem se usmívala.

„Ne, nemůžu usnout, a ty?“ odeslala mu.

„Taky ne. Mám hlavu plnou myšlenek,“ poslal jí.

„Na co myslíš?“

„Na tebe, lásko.“ Brenda se zarazila. Napsal mi ‚lásko‘? Překvapeně hleděla na displej telefonu a znovu si ho přiložila ke rtům. Přivřela oči a hluboce se nadechla.

„Odkdy jsem tvá láska?“

„Od chvíle, kdy jsem tě spatřil. Nikdy jsem po nikom tak netoužil jako po tobě.“

„To myslíš vážně?“

„Nevěříš mi?“

Brenda se zamyslela, už nedokázala nic předstírat. „Věřím ti.“

„Brendo, chci tě.“ Brenda se kousla do rtu, netušila, co mu má na to odepsat a přišla jí další sms. „Myslím to vážně, chtěl bych tě cítit vedle sebe, už dlouhou dobu mám na srdci pár slov.“

Brenda se posadila a napsala mu: „Tak mi to napiš.“

„Nemůžu. To, co ti chci povědět, ti musím říct do očí. Přijdeš za mnou?“

„Ted?“

„Ano, budu na tebe čekat.“

Brenda položila telefon vedle sebe. Mám jít za ním? Postavila se a usmála. Pohlédla ke dveřím a vykročila k nim. Uvědomila si, že je jen ve spodním prádle a rychle nahlédla do skříně. Našla v ní pár pánských košil, tak si jednu oblékla a vydala se na chodbu. Potichu kráčela ke Kevinově ložnici a před jeho dveřmi se zastavila. Cítila, jak se jí zrychluje tep, váhala, jestli má vejít nebo zaklepat. Nakonec dveře otevřela. Kevin seděl na posteli jen v kalhotách, a když vešla, prohlédl si ji a usmál se na ni. „Pojď dál.“ Brenda za sebou zavřela dveře, cítila, jak se jí trochu třesou ruce, a zůstala za nimi stát.

„Půjčila jsem si něčí košili.“

„Je moje. Sluší ti,“ postavil se a pomalu k ní kráčel. Pod světlem lampy sledovala jeho polonahé mužné tělo. Upřeně ji sledoval a při tom mluvil: „Už dlouhou dobu ti chci něco říct, Brendo.“ Zastavil se necelý metr před ní a pokračoval: „Od chvíle, kdy jsem tě spatřil, jsem věděl, že mě už žádná žena tak neokouzlí jako ty.“ Odmlčel se a nahlas se nadechl: „V tvé přítomnosti jsem se vždycky cítil sám sebou. Vnesla jsi do mého života smysl, který mi chyběl, a uvědomil jsem si, co je v mém životě důležité. Otevřela jsi mi oči, Brendo. Nikdy jsem po ničem netoužil tak jako po tobě.“ Hleděl jí do očí a přistoupil k ní ještě blíž. Srdce jí bušilo o závod. „Už to nemůžu dál skrývat a nechci na nic čekat. Miluju tě, Brendo, celou dobu jsem tě miloval.“

„Kevine,“ vyslovila zastřeným hlasem. Kevin jí hleděl do očí a dotkl se dlaněmi jejích tváří.

„Nezastírejme dál naše city... vždyť ty jsi pro mě vším,“ vyslovil něžně. Brendě stekly slzy po tvářích do jeho dlaní. Přitiskl jí k sobě a políbil ji. Smyslně a se vši vášní se ujal jejích rtů. Brenda už se neovládla a objala ho.

„Taky tě miluju, miluju tě, Kevine!“ pohlédla na něj.

Kevin ji k sobě přitiskl a zabořil obličej do jejích vlasů, přivřel oči a vydechl: „Lásko, odpusť mi.“ Pak se jí zpřímá podíval do tváře: „Odpusť, že jsem ti ublížil. Slibuju, že už nikdy nezklamou tvou důvěru. Už nikdy!“

Nic víc si nepřála než jeho náruč. Vzplanula mezi nimi touha, která je tak spojovala. Pomalými kroky s ní ustupoval k posteli. Položil ji do saténového povlečení, svými polibky a něžností jí dával najevo svou touhu a lásku. Pohlédl jí vážně do očí a jedním dechem znovu vyslovil: „Miluju tě, Bren.“ Brenda mu položila dlaň na tvář. Dívala se do jeho tmavých očí, ze kterých cítila upřímnost.

„Taky tě miluju, Kevine.“ Usmáli se na sebe. Kevin ji vzal do náručí a oddali se polibkům a dotekům. Společně tak naplnili svoji touhu a lásku.

Brzy ráno probudily Kevina sluneční paprsky, otevřel oči a měl před sebou Brendinu tvář. Ležela na boku a spokojeně spala. S láskou v očích si ji prohlížel a pohrával si s pramenem jejích vlasů. Brenda se probudila a pousmála se.

„Dobré ráno, nechtěl jsem tě vzbudit.“

„To nevádí, stejně jsem jen podřimovala.“ Kevin se k ní přisunul blíž, obejmul ji rukou kolem pasu a pohládl ji po zádech. „A jak ses vyspala?“

„Hezky, a ty?“

„Já taky,“ přiblížil se ještě blíž a políbil ji na odhalené rameno. Pomalu svými polibky postupoval víc, až k jejímu krku. Pak se přetočil na břicho, opřel o lokty a pohlédl na ni. „Jak se cítíš?“

Brenda se na něj podívala a upřímně vyslovila: „Neuvěřitelně.“

„A?“

„Spokojeně.“

„A dál?“

Brenda se pousmála. „Proč ty otázky?“

„Chci vědět, jak se cítíš. Je to důležité.“

„Upřímně?“

Kevin přikývl. „Ano, upřímně.“

Brenda mu ovinula ruce kolem krku a řekla:

„Jsem šťastná.“

„To jsem chtěl slyšet, chci, aby ti tenhle pocit vydržel až do konce našeho společného života, protože já jsem taky šťastný.“ Brenda ho pohládila po vlasech a přitáhla ho k sobě, aby ji políbil.

„Už žádné přetvářky?“ podíval se na ni významně.

„Ne, už k tomu není žádný důvod.“

Kevin zabořil obličej do jejích vlasů, přivřel oči a radostně ji políbil. Cítila se nádherně a byla šťastná za své rozhodnutí.

Poté si společně došli pro Jacka a vydali se do jídelny. Pozdravili Christophera a Jennu. „Dobré ráno!“ zářil Kevin.

„Dobré, bratříčku, jak jste se vyspali?“ zeptal se jich Chris.

„Skvěle, už jste snídali?“ posadil se.

Chris odpověděl, že ano, a pohládl Jacka po vláskách. „Ahoj, synovečku.“

Brenda se s ním v náručí posadila vedle Kevina. „Co si dáš k jídlu, zlato?“ pohlédl na ni.

„Dám si croissanty,“ odpověděla mu nenuceně. Stále jí to přišlo neuvěřitelné. Kevin si dal vejce a opečený toust, povídal si s Chrisem a při tom pokukoval po Brendě. Jeho štěstí mu zářilo z očí a úsměvu.

„Dobré ráno,“ pozdravili Jason s Amandou, když vešli také po chvíli do jídelny. Posadili se k nim a také se nasnídali. Jason si hned všiml Kevinova pohledu a dobré nálady a také spontánního chování Brendy a neobvyklého výrazu v jejích očích. V duchu se zaradoval a doufal, že se ve svém pozorování nemýlí. Dávno si přál, aby byla jeho sestra šťastná.

„Po snídani pojedeme k našim, Kevine?“ zeptal se ho Chris. Kevin se napil kávy a přikývl. Vtom mu zazvonil telefon; rozesmál se.

„Už volá.“

„Ahoj, tati.“

„Ahoj, Kevine, přijedete, jak jsme se domluvili?“

„Jasně, tati, přijedeme.“

„Doufám, že s tebou přijede i Brenda s Jackem, už nám chybí.“

Kevin se pousmál. „Přijedou.“

„To jsem rád. A Jason se svou přítelkyní jsou ještě u tebe?“

„Ano, jsou.“

„Tak jim pověz, že jsou také zvaní, společně spolu poobědváme. Maminka chce ještě trochu oslavovat, tak už organizuje grilování.“

„To zní lákavě. Fajn, za hodinku jsme tam.“

„Čekáme vás, ahoj synku.“

„Ahoj, tati,“ ukončil hovor a usmál se na Chrise. „Maminka pro nás připravuje grilování.“

„Tak to se těším, půjdeme se připravit?“ zaradoval se Chris.

„Ano, a Jason s Amandou jsou taky zvaní,“ pohlédl na něj kamarádsky Kevin.

„My taky?“ podivil se Jason.

„Ano, doufám, že pojedete s námi.“ Jason pohlédl na Brendu, která se tvářila neutrálně, a s úsměvem přikývl.

„Tak ano, moc rád.“

„Super, tak se pojďme připravit, ať brzy vyjedeme,“ postavil se s Jackem v náručí a ještě dodal, „Jackovi se tam bude líbit, táta mu koupil houpačku a nějaká auta, už se ho nemůžou dočkat.“

Brenda přikývla. „Já vím, když jsme byli na obědě, říkal mi o tom.“ Kevin se na ni ohlédl, v očích mu spatřila šťastné jiskřičky a na rtech se mu rozzářil spokojený úsměv.

Cestou nahoru do patra šla Brenda vedle Amandy. Naklonila se k ní a tiše řekla: „Moc vám to sluší.“

„Co?“ pohlédla na ni nevinně Brenda.

„Nepovíš mi, co se stalo?“ pozvedla zvědavě obočí Amanda.

„Nic se nestalo,“ usmívala se Brenda a dodala, „jsem šťastná, Amando, ale zatím je to jen mezi námi, ano?“

„Samozřejmě. Moc ti to přeju, Bren.“

„Děkuju ti, švagrová.“

„Zatím jen budoucí.“

„Věřím, že už brzy opravdová,“ mrkla na ni Brenda. Amanda se jemně pousmála. Velmi by si přála, aby se Brendina slova vyplnila.

Když vešli Brenda s Kevinem do ložnice, Kevin k ní přistoupil, aby ji políbil, bez zábran a spokojeně ji k sobě přitiskl a upřel na ni své tmavé oči. „Nesmírně tě miluju, Brendo. Mám pocit, že víc už k životu nepotřebuju.“

Brenda ho držela kolem pasu a dívala se mu do očí: „Jsi si jistý vším, co jsi mi právě pověděl?“

„Copak? Ty máš snad nějaké pochybnosti?“

„Nemám,“ řekla s vážným pohledem.

„Tak proč mám dojem, že mi něco tajíš?“ Brenda se nesměle pousmála. Na chvíli pocítila něco zvláštního, ale bylo to jen intenzivní štěstí, které ji tak vyplašilo. Přestala skrývat své city, beze slov se ke Kevinovi přitiskla a políbila ho.

„Nesmírně tě miluju, Kevine. Mám pocit, že už víc k životu nepotřebuju.“ Kevin se na ni udiveně podíval:

„Ale to jsou má slova.“

„Já vím, ale takhle je to lepší. Cítím to stejně jako ty, nic před tebou netajím.“

Kevin pohlédl krátce k zemi a chlapecky se pousmál. Pohlédl jí opět do očí a vášnivě ji políbil. „Už bychom se měli připravit, nebo nás budou podezřívát,“ vyslovil po dlouhém polibku.

„A proč jsme jim to vlastně neřekli?“ zeptala se.

Kevin jí odpověděl polibkem: „Protože chci, aby to bylo překvapení.“ Pohlédl na ni a vykročil ke skříni, aby se převlékl. „Rodiče budou velmi rádi, až jim povíme naši novinu,“ konstatoval, když si oblékal tmavě modrou košili, černé plátěné kalhoty a stylové černé sako. Brenda si upravila vlasy, a když byla celkově připravená, odešli spolu ven.

Venku nasedl Kevin s Brendou a Jackem do svého Bentley a Christopherovi půjčil jaguára. „Kevine, jedte první, já tam s Jennou přijedu později,“ zavolal na něj u auta Chris.

„Dobře. A kam jedeš, Chrisi?“

„Musím si něco zařídit, do hodinky budu zpět.“

„Tak fajn, my jedeme,“ přikývl Kevin a odjel. Jason je následoval ve svém audi.

„Jsem trochu nervózní, Kevine,“ svěřila se mu Brenda, když se blížili k příjezdové cestě Larussových.

„Žádné obavy, láska. Moji rodiče tě mají rádi a malého přímo zbožňují. Beztak na nic jiného nečekají,“ chytil ji za ruku a pohladil ji. Brenda se usmála a rozhlížela po zahradě. V tom okamžiku si vzpomněla na chvíli, kdy tam byla naposledy, ale veškeré nehezké vzpomínky ihned zaplašila a pokusila se uvolnit.

Když Kevin zastavil u domu, políbil ji na povzbuzenou. Hned ji opustily zbytečné pochyby, a když se u v chodu vítali, spadla z ní nervozita úplně a s úsměvem a radostí vešla do domu. Julia si vzala do náručí Jacka a vedla je všechny na zahradu. Byl tam připravený veliký stůl se slunečníkem, zahradními pohovkami a židlemi. Jim stál u grilu a radostně na ně mával. Předal grilování Julii a vzal si do náručí Jacka. Vesele mu ukazoval okolní pozemek a při tom mu povídal, jaké ho do budoucna čekají hezké věci. Brenda s Kevinem stáli vedle něj a s úsměvem na tvářích naslouchali Jimovi, s jakým nadšením mu to vypráví.

Po více než hodině k domu rodičů přijel Chris se svou přítelkyní a za nimi jela dodávka.

„Vítáme tě doma, Chrisi,“ usmívali se na něj rodiče a pohlédli k autu, které zastavilo u domu.

„Tati, potřeboval bych otevřít bránu, koupil jsem Jackovi zahradní prolézačky a chci, aby je tam hned nainstalovali,“ řekl nadšeně Chris.

„Ovšem synu, hned.“

Chris vešel na zahradu a zavolal k sobě Kevina. „Co jsi to koupil, bráško?“ zeptal se ho překvapeně Kevin.

„Zábavu pro Jacka, budou tam různé prolézačky, houpačky a autodráha.“

„Ale to si přeci –“

„Ale ano, musel. Je to můj první synovec, dělá mi to radost, Kevine.“

„Je to od tebe moc milé, bráško, díky.“

Chris ukázal mužům místo, kde mají začít stavět.

Když to bylo hotové, všichni se z Chrisova překvapení radovali. „No jo, ale na něco z toho je Jack ještě moc malý,“ strachovala se Julia, když se rozhlížela po hřišti plném prolézaček, houpaček a kolotočů.

„To nevadí, mami, Jack přece roste,“ namítl významně Chris s Jackem v náručí.

„Děkuju, Chrisi, je to od tebe moc hezké.“

„Není zač, Brendo, rád jsem svému synovci udělal radost. Podívej, jak je šťastný, měli jste pravdu, je to roztomilé sluníčko,“ předal jí ho do náručí a přemísťovali se k zahradnímu stolu.

„Podáš mi pečivo, bráško?“ požádal Chris Kevina při obědě.

„Ovšem,“ podal mu košík.

„Brendo, dáte si s Amandou ještě víno?“ ptala se jich Julia s dobrou náladou.

„Už ne, je moc horko, mohlo by mi to stoupnout do hlavy,“ poděkovala Brenda.

„Já už taky ne, děkuju,“ řekla Amanda.

„Tak je tu ledový čaj nebo minerálka,“ Brenda si nalila a při tom si všímala podezíravých pohledů svého bratra. Jason se na ni i na Kevina usmíval a ledabyly vyslovil:

„Přemýšlel jsem o tom včerejším návrhu, a tak mě napadlo, že bych mohl ještě dnes začít s přípravami na uspořádání plesu.“ Chris píchl vidličkou do grilovaného masa a pohlédl na něj:

„To je skvělý nápad, Jasone. Stále je pořádáš ve svém domě?“

„Ano, mám dvě křídla a v jednom z nich pořádám večírky,“ odpověděl Jason.

„Na tvé poslední slavnosti se mi moc líbilo, Jasone,“ podotkla uznale Julia.

„To ano, byl to velmi významný večer,“ připojil se Kevin a pohlédl vedle sebe na Brendu. Usmál se na ni a chytil ji za ruku. „Mám pravdu, miláčku?“ Po jeho

větě se všichni zarazili, kromě Chrise a Jenny, kteří o jejich vztahu nic netušili. Brendin úsměv značil její souhlas. Kevin si všiml překvapených výrazů svých rodičů a s úsměvem na tváři prohlásil: „Máme pro vás s Brendou malé překvapení.“

„Povídáš ‚malé‘?“ nevěřičně vyslovil Jim.

„Je to to, co si myslím, Brendo?“ zeptala se Julia s očekáváním v očích. Brenda se šťastně usmívala a přikývla. „Ano, Julio, usmířili jsme se.“

„Jsem tak šťastná, Brendo!“ Julia k ní přistoupila, aby ji mohla obejmout.

„Mám velikou radost, synku. Moc vám to přeju,“ Jim stiskl Kevinovi ruku. „Teď se z tebe stal šťastný muž,“ dodal ještě s mrknutím.

„Děkuju, táto, všechno už je za námi,“

Jason se také postavil a objeml Kevinu. „Tušil jsem to,“ zaradoval se a pokračoval, „blahopřeju vám, Kevine, nebo už švagře?“

Kevin se nadechl. „Brzy, Jasone, už brzy.“

Jason potom pevně objal svou sestru. „Jsem za vás moc šťastný, sestřičko, přeju vám to z celého srdce.“

„Neměl jsem tušení, jak to mezi vámi bylo, ale jsem rád, že jsi šťastný, Kevine,“ přidal se Chris.

„Jednou ti povím, bráško.“

„Tak teď už opravdická budoucí švagrová!“ Chris objal Brendu a políbil ji na tvář. Vtom Jim bouchnul šampaňské a nalil všem do sklenek. Pohlédl na všechny u stolu a dojatě vyslovil: „Přijijme si na tuto krásnou chvíli. Přeju si, aby se naše cesty nikdy nerozešly, abychom byli navždy šťastní a drželi vždy při sobě. Na zdraví nám všem!“

„Na zdraví!“ přitukli si a Kevin k sobě přitiskl Brendu a políbil ji. U stolu zazněl potlesk a výskot od Jasona a Chrise. Tahle chvíle překonala všechny Brendiny sny. Smáli se na sebe a v očích jim zářila vzájemná láska.

V den, kdy svoje usmíření oznámili rodině, se Brenda nastěhovala ke Kevinovi. Celé odpoledne trávili společně v domě a užívali si svého štěstí, kterým pro ně byl Jacob. Když Brenda uložila malého ke spánku, posadila se s Kevinem v obyvacím pokoji. Kevin si ji přitáhnul blíž. „Brendo, před chvílí jsem měl telefonát a budu muset jet do přístavu.“

„Teď večer?“ podivila se.

„Ano, mám velmi dobrou nabídku koupit od jednoho známého loď a chtěl bych, abys jela se mnou a řekla mi svůj názor.“ Můj názor? To je zvláštní, podivila se v duchu. „Myslíš, že by Elizabeth zůstala přes noc a pohlídala nám Jacka?“

„Určitě ano, ale opravdu mám jet s tebou?“ stále se divila.

„Samozřejmě, chci abys mi poradila.“

„Tak dobře, půjdu se rychle převléct,“ usmála se na něj.

„Počkej,“ přidržel ji a políbil. „Pospěš si, miláčku, počkám na tebe v hale.“

Když přijížděli do South Havenu, Brenda se rozhlédla po přístavu. Před očima se jí hned začaly odvíjet nezapomenutelné okamžiky. Kevin jí otevřel dveře u auta, podal jí ruku, jemně ji stiskl a vedl ji s sebou k molu. Byla teplá, příjemná noc, nebe zářilo hvězdami a měsíční světlo se odráželo na mořské hladině.

„Kdepak je ten tvůj známý, Kevině?“ Brenda se otáčela po prázdném přístavu a molu. Kevin se jemně pousmál.

„Není tu. Víš, chtěl jsem tě překvapit.“

„Říkáš překvapení? Ty jsi mi jednoduše lhal?!“ poškádčila ho. Kevin si ji k sobě přitáhl a pohlédl jí do očí.

„Slíbil jsem, že už ti nikdy nebudu lhát a svůj slib nikdy neporuším. Chtěl jsem nám jen trochu zpříjemnit večer návštěvou mé lodi.“

Brenda ho pohládila po zádech: „A copak jsi hezkého připravil?“

„To je překvapení, pamatuješ?“ Brenda se zamyšleně zadívala do jeho tmavých očí a přikývla.

„Pamatuju.“ Oběma se v té chvíli vybavil stejný moment a usmáli se na sebe. Kevin ji v té zasněné chvíli nečekaně zvednul do náruče. „Co to děláš?“ rozesmála se.

„Unáším tě,“ taky se rozesmál a nesl ji na loď. Na palubě ji pustil a oba zůstali stát. Kevin si všiml jejího zamyšleného výrazu.

„Věříš mi, Bren?“ Udiveně k němu vzhledla.

„Věříš mi?“ zopakoval.

„Ano, věřím. Proč se ptáš?“

„Tak zavři oči.“ Brenda je zavřela.

„A co teď?“

Kevin se jí postavil za záda a objemul ji kolem pasu. „Teď spolu pomalu půjdem k mému překvapení, ale neotvírej oči a poslouchej můj hlas, ano?“ Pomalu ji vedl a při tom vyprávěl:

„Asi před dvěma lety jsem tě na tuto loď pozval jako obyčejný údržbář, ale ve skutečnosti jsem byl někdo jiný. Skrýval jsem před tebou spoustu věcí, Brendo. Svou pravou totožnost, své hmotné zabezpečení a významné postavení, ale celou tu dobu jsem nepředstíral jednu věc.“ Odmlčel se a zašeptal jí do ucha: „Víš jakou?“ Brenda zavrtěla hlavou. „Mé city,“ odpověděl, políbil ji na tvář a pokračoval: „Teď tě sem vedu opět já, ale tentokrát před tebou nic netajím. Jen bych ti chtěl vynahrudit tu noc, která ti kvůli mé hlouposti zlomila srdce.“ Brenda s pohnutím poslouchala jeho příjemný hlas. „Když jsem tě tenkrát poprvé uviděl v přístavu, pocítil jsem něco, co ve mně zůstalo celé ty dva roky. Věděl jsem, že už nikdy to s žádnou ženou nebude jako s tebou. My dva jsme si souzení, Brendo.“

„Jsem strašně dojatá, Kevine, nevím...“ její hlas se vytratil.

„Nic neříkej, lásko, už můžeš otevřít oči.“ Překvapená Brenda před sebou uviděla ozdobenou část paluby podsvícenou tlumeným modrým světlem. Byly tam stovky červených růží naaranžovaných kolem malého stolečku, na kterém stála láhev šampaňského s dvěma skleničkami a zapálenými svíčkami.

„To je krása, Kevine,“ vyhrkla se slzami v očích. Kevin ji stále držel kolem pasu a významně pokračoval:

„Vím, že jsem tě zklamal a obelhal právě takovými chvílemi, jako jsem pro tebe připravil dnes, a proto bych to chtěl napravit, Brendo. Upřímně a s láskou, kterou k tobě cítím a kterou jsem cítil i v těch chvílkách, které pro tebe byly lži.“ Brenda se k němu otočila a pohlédla mu do očí.

„Už je to všechno za námi, miláčku. Já ti důvěřuju, miluju tě...“ Kevin se ztratil v něžné hloubce jejích modrých očí a políbil ji. Jeho polibek byl krátký, ale smyslný. Potom ji vzal za ruku a vedl ji ke stolku.

„Chtěl bych něco navrhnout, Brendo,“ sáhl pro lahev a otevřel šampaňské. „Každá vteřina s tebou je pro mě výjimečná,“ odmlčel se, když naléval do sklenic, a pak pokračoval: „Pojďme si připít na naši společnou budoucnost. Přeji si, abychom na vše zlé, co nás potkalo, zapomněli. Přijijme si na naši novou cestu, ve které nás budou čekat jen samé krásné věci.“ Pozvednul sklenici. „Na důvěru a lásku!“

Brenda si s ním přitukla. „Na nás!“ řekla upřímně a oba se napili. Kevin k ní přistoupil, položil svou sklenici na stůl a vzal i její.

„Jsme šťastní?“ vyslovil, když ji objal rukama kolem pasu.

„Ano, jsme,“ řekla s pocitem hlubokého štěstí. Kevin se pomalu přibližoval k jejím rtům, a když se jich dotkl, zmocnil se jich s touhou, kterou k ní cítil. Po nějaké chvíli spolu odešli do kajuty. Brenda se rozhlédla po ložnici, ve které se mu poprvé oddala, a vzpomněla si na tu neobyčejně kouzelnou noc. Kevin ji s něžnými polibky vedl k posteli, pohlédl jí do očí a řekl:

„Mám pro tebe ještě jedno překvapení. Vydrž, hned budu zpátky.“ Brenda přikývla, a když odešel z kajuty, posadila se celá radostně zaskočená na postel. Je to všechno skutečné? Není to jen sen? ptala se sama sebe.

„Už jsem tu,“ oznámil slavnostně Kevin, když vešel do kajuty. Brenda si všimla jeho radostného výrazu. V jedné ruce držel lahev šampaňského a v druhé dvě úzké broušené skleničky.

„Copak budeme ještě oslavovat?“ zeptala se překvapeně. Kevin se k ní pomalu blížil.

„Mám pro tebe, Brendo, jeden velmi cenný dárek.“ Zastavil se před malým nočním stolem a postavil na něj láhev a skleničky. Sledovala jeho tajemný výraz. Potom se posadil vedle ní a vytáhl z kapsy malou černou krabičku. Brenda pohlédla překvapeně na jeho dlaň. Rozbušilo se jí srdce a s očekáváním mu pohlédla do očí. Kevin jí položil krabičku do ruky a něžně řekl: „Mé překvapení, láska.“

Brenda krabičku otevřela chvějícími se prsty. K jejímu překvapení uvnitř ležela špulka nití. Nejdřív se zatvářila zaskočeně, ale pak se na něj usmála: „K čemu to je?“

Kevin vyjmul špulku z krabičky a podíval se jí do očí. Všimla si, jak se jeho výraz najednou změnil, když vážně pronesl: „Víš, s Jill jsem učinil unáhlené rozhodnutí a pak jsem se podle něj musel zachovat.“ Odmlčel se a dál upíral svůj pohled do jejích modrých očí, prsty si pohrával s nití a pak pokračoval: „Ale já myslím, že když se dva lidé milují, pokud jsou si skutečně oddáni, tak to musí být... musí to být z jejich vůle. A ti dva lidé by měli ctít to rozhodnutí každý den, i když přijdou těžkosti a chtělo by se jim to vzdát,“ znovu se odmlčel a pohlédl Brendě do dlaní. „Je třeba dodržet to rozhodnutí,“ důrazně dořekl.

V rukou stále držel špulku, ze které kus odmotal, uvázal na ní smyčku a navlékl ji Brendě na prst. Brenda napjatě sledovala Kevinovy ruce. Konec niti stále držel v ruce a teď ji natáhl k sobě. Pohlédl jí opět do očí a pokračoval: „Zavázat se toho druhého milovat, i když by je poutala jen vážně slabá nitka. A já už jsem jednou tu nitku přetrhl a podruhé nechci,“ řekl s rozvahou. V dlaních skrýval prsten, který spustil po nitce a on pomalu sklouzl na Brendin prst. Brenda údivem vydechla a dojatě se usmála.

„Vezmeš si mě?“ vyslovil s pohledem upřeným do jejích očí.

„Ano,“ vyslovila se slzami štěstí na tvářích.

Kevin se také šťastně usmál, přiblížil se k jejím rtům a zopakoval: „Ano?“

„Ano, vezmu si tě, miláčku.“ Obejmul ji a vášnivě ji políbil. Byla to pro ni nádherná chvíle a na srdci i v celé své duši pociťovala omamný pocit, kterému plně věřila. Společně se spolu uložili do hebkého modrého sametu. Se šťastnými pohledy a s láskou v očích se oddali své touze. Noc na lodi naplnila vášeň, cit i jejich společné sny.

„Tati, mami, máme pro vás s Brendou překvapení,“ řekl jim Kevin, když vešli s Brendou do domu jeho rodičů. Jim a Julia na ně nedočkavě hleděli. Brenda přistoupila k Julii a ukázala jí ruku, na které měla nasazený zásnubní prsten s diamantem. Julia si překvapením zakryla ústa.

„Blahopřeju, Brendo, jsem za vás velice šťastná,“ vyslovila dojatě a objala ji.

„Děkuju, Julio, taky jsem šťastná.“ Julia držela Brendiny ruce ve svých dlaních a s upřímným pohledem jí vyzvala:

„Od této chvíle už žádná Julia, říkej mi, prosím, mami. Jsi pro mě jako moje dcera, Brendo. Víím, že jsi neměla nikdy opravdovou rodinu, a proto bych si přála, abys ji viděla v nás. Mám tě moc ráda.“ Brendě se zalily oči slzami, pohlédla se šťastným úsměvem na Kevina a objala se znovu s Julií.

„Děkuju, moc ráda vás přijmu za svou rodinu.“

Julia se s úsměvem poďívala na Kevina. „Synku, moc vám to přeju, mám takovou radost!“ objala ho.

„Děkuju, mami,“ usmál se radostně.

„Můžu také obejmout svou novou dceru?“ pohlédl Jim na Brendu. Brenda s radostí přikývla. „Přeju vám moc štěstí, Brendo.“ Pak svému synovi stiskl pevně ruku. „Jsem na tebe hrdý, synu. Věřím, že spolu budete šťastní.“

Brenda se opřela o Kevina, který ji objal kolem pasu, a v duchu žasla nad tím, jaké ji potkalo štěstí. Najednou se neutápěla ve falešných nadějích a snění, obklopovala ji jen skutečná láska rodiny a muže, kterého si hodlala vzít.

Další den ráno navštívil Kevin Jasona v jeho domě. Jason ho přátelsky uvítal. „osaď se, můžu ti nabídnout něco k pití?“

„Ano, Jasone, a nalij rovnou i sobě. Máme spolu co zapít.“

„Opravdu? Tak povídej, to jsem zvědav,“ řekl, když naléval do dvou sklenic skotskou. Kevin se pousmál.

„Nejprve bych se tě chtěl zeptat, jak jsi na tom s pozvánkami na ples. Už jsi je rozeslal?“ Jason podal Kevinovi sklenici se skotskou s ledem a posadil se zpět do svého pracovního křesla.

„Právě se chystám. Pročpak?“

Kevin se opřel předloktím o roh křesla a nadšeně vyhrknul: „Skvělé! Jen bych tě chtěl požádat, abys pozměnil text oznámení.“

„Jak to myslíš?“ podivil se Jason.

„Z plesu na svatební hostinu.“

Jason se zatvářil překvapeně. „A kdo se bude vdávat?“

„Tvoje sestra,“ usmál se a pokračoval, „požádal jsem Brendu o ruku.“

Jason se rozzářil. „Vážně? Páni, to je mi radostná zpráva!“ vyskočil od stolu, aby mohl Kevina obejmout. Vzal si do ruky sklenici a radostně vyslovil: „Tak proto ten přípitek, švagře. Gratuluju!“

„Děkuju, Jasone, jsem moc šťastný.“

„Já taky, za vás oba,“ znovu pozvedl sklenici. „Na zdraví!“

„Na zdraví, Jasone.“

Přitukli si a Jason nadhodil: „Takže jestli jsem to pochopil správně, chtěl bys uspořádat oslavu tady?“

Kevin přikývl. „Ano, přál bych si, abychom se vzali co nejdříve. Pokud by ti to nevadilo.“

„Blázníš? Bude mi ctí to pro vás uspořádat. A co hosté?“

Kevin se zamyslel a řekl: „Všichni jsou naši přátelé a rodina, můžeš odeslat své stálé pozvánky.“

„Dobře. Hned to všechno zařídím,“ přikývl nadšeně Jason.

„Díky, příteli, chci, aby to byla výjimečná událost.“

„Věřím, že bude,“ odpověděl Jason a dál se spolu domlouvali na přípravách.

Kevin se snažil stihnout vše do týdne, ale přípravy přece jen trvaly o pár dní déle. Poslal své soukromé letadlo pro Marii Clarence, kterou si Brenda i Jason přáli mít v té nejšťastnější chvíli svého života u sebe. Hostina i obřad se připravily v největším křídle Jasonova domu. Julia s Marií Clarence se postaraly o veškerou výzdobu v obřadní místnosti, kterou zaplnily

překrásné květiny a svatební dekorace. Emily, Amanda a Jenna pomáhaly s úpravou nevěstě a Jason s Christopherem a s Todem zase Kevinovi.

„Jsi nádherná, Brendo, strašně ti to sluší,“ vydechla Emily, když jí upravovala závoj. Brenda na sebe hleděla do zrcadla a otočila se na své přítelkyně.

„Děkuju vám, nevím, co bych si bez vás počala. Už jsou tu všichni hosté?“ zeptala se nervózně.

„Myslím, že ano,“ odpověděla Amanda. Brenda přikývla a zhluboka se nadechla. Emily pozorovala její nervózní pohled a usmála se na ni.

„Jsem moc šťastná, Brendo, od prvního dne, kdy jsme se spolu projely na Kevinově lodi, jsem věděla, že on bude pro tebe ten pravý, ať se mezi vámi stalo cokoli, stále jsem tomu věřila.“

„Tvá intuice, vid?“ a obě se rozesmály.

Emily k ní přistoupila a objala ji. „Mám tě moc ráda, Brendo.“

„Já tebe taky, Emily, i vás,“ pohlédla na Amandu a Jennu. „Pojďte také za námi,“ dodala dojatě. Všechny se objaly a Jenna žertovala:

„Hlavně žádné slzy, Brendo, rozmazala by sis make-up. Platí?“

„Platí. Mám vás strašně moc ráda.“

„No tak, Bren, to už stačí. Musíš se usmívat, dnes je tvůj šťastný den, už žádné emoce, nebo se taky rozpláču,“ řekla Amanda.

„Ano, máte pravdu. Až půjdete, zavoláš mi, Emily, moji maminku?“

„Jistě. A myslím, že už je čas, abychom odešly za ostatními,“ přikývla Emily a políbila ji na tvář. „Hodně štěstí, kamarádko moje. Zasloužíš si ho.“

„Děkuju, Emily,“ usmála se na ni s dojetím v srdci.

„I já ti přeju moc štěstí, budete s Kevinem ten nejšťastnější pár,“ řekla Jenna.

„Ano, a také nejkrásnější,“ usmála se Amanda. „Přeju ti jen to nejhezčí a nejlepší, Brendo,“ ještě dodala Amanda.

„Děkuju vám. Uvidíme se za chvíli dole.“ Než odešly, Emily se za ní ještě ohlédla a mrkla na ni.

„Tak, Kevine, je čas,“ vešel za ním do pokoje Jason.

„Už?“ nadechl se Kevin, který si upravoval motýlka.

„Ano, jsi nervózní?“

„Jsem, Jasone, netušil jsem, že mě to tak sebere.“

Jason se usmál. „To prý ženichové mívají. Za chvíli to z tebe spadne, švagříčku, uvidíš.“

„Doufám. Jak vypadám?“ otočil se k zrcadlu. Měl na sobě černý smoking a sněhobílou košili.

„Perfektně. Jako pravý gentleman,“ pochválil ho Jason.

„Tak půjdeme?“

„Ano, za chvíli ti přivedu nevěstu. Ani nevíš, jak jsem rád, že se to mezi vámi urovnalo, Kevine. Věřím, že spolu budete velmi šťastní.“ Kevin přikývl.

„Vím, že budeme, Jasone. Naše cesty se už nikdy nerozdělí, chci mít uspořádaný a spokojený život. Starat se o rodinu, jak jsem si vždycky přál.“ Jason mu podal ruku.

„Máš srdce na pravém místě, Kevine.“

„To má,“ usmíval se ve dveřích Chris. Jason se otočil a taky se usmál. „Pojďme, Chrisi, oženíme tvého bratra.“ Chris hleděl Kevinovi radostně do očí a vešel do pokoje, aby ho objal. „Mám neuvěřitelnou radost, bráško. Můžeme jít?“

Kevin přikývl. „Už se nemůžu dočkat.“ Chris ho vzal kolem ramen a vedl ho s sebou do obřadní místnosti.

Brenda se prohlížela v zrcadle. Měla vyšívané šaty se srdčítým dekoltem, kolem boků vypasované a dál volně splývající až ke kotníkům. Na zádech byly celé krajkové a závoj jí sahal pod lopatky. Vlasy, pečlivě smotané do svatebního drdolu, jí zářily barvou slunce. Na uších se jí leskly diamantové náušnice barvy moře, které ladily k jejím výrazně nalíčeným očím. Zhluboka se nadechla. Najednou jí před očima problesklo celých čtyřiaadvacet let jejího života. A pomyslela si, že nejhezčí chvíle pro ni byla, když poznala Kevina. To on jí ukázal, jaký je nebo může být vlastně svět, do kterého se nezkušeně sama vydala. Ale proč na to všechno myslí v té nejvzácnější chvíli svého života? „Tohle není sen,“ vyslovila sama pro sebe, „ale skutečný smysluplný život plný lásky. Život, který povedu po boku svého milovaného, se kterým budu šťastná do konce svého života.“ Zachvělo se jí srdce.

Do pokoje vešla Marie Clarence a s úsměvem na tváři si ji prohlížela.

„Jsi překrásná.“

„Děkuju, mami. Jsem tak ráda, že jsi tu se mnou!“

„Jsem za tebe velmi šťastná, zlatíčko. Víš, celé ty dlouhé roky jsem se modlila, abys měla krásný život. Abys netrpěla a našla lásku, pro kterou jsi odešla. Když jsi dospívala, často ses mě ptala, jestli nelituji svého rozhodnutí stát se jeptiškou. A já ti vždy odpověděla, že ne, ale důvod jsem ti nepověděla,“ pohládila ji po tváři a pokračovala, „ty jsi ten důvod, dcerko. Vnesla jsi do mého života lásku, kterou jsem mohla opětovat. Starost a trpělivost. Štěstí a vděčnost Bohu, že jsem tě našla. Vnesla jsi do mého života smysl, který nám oběma změnil osud.“

„Maminko moje, budu ti do konce života za všechno vděčná. Bez tebe bych tu nemusela být, mám tě strašně moc ráda.“

„Já tebe taky, dcerko.“ Objaly se.

„Dáš mi své požehnání, mami?“ řekla se slzami na tvářích.

„S velkou radostí,“ a Brenda ve svém srdci ucítila ochranu a boží lásku. Poděkovala své matce, a když odešla, zůstala stát ve dveřích a čekala na svatební melodii. Po malé chvíli zaslechla Brenda hudbu a vydala se po chodbě ke schodům. Překvapila ji spousta květin po stranách schodiště a pod ním její bratr, který na ni čekal, aby ji odvedl k oltáři. Brenda se před ním dojatě zastavila.

„Sluší ti to, sestřičko,“ pošeptal jí obdivně. „Jsi připravená?“ nabídl jí rámě.

„Ano, jsem,“ přikývla a společně vykročili do sálu. Pomalu se nesla uličkou mezi přáteli a rodinou, a když pohlédla před sebe, střetla se s Kevinovým milujícím pohledem. Srdce jí bilo štěstím a láskou. Když k němu došli, Jason pohlédl na Kevina a řekl:

„Kevine, předávám ti svoji sestru. Věřím, že ji učiníš tou nejšťastnější ženou na zemi. Cti ji a miluj.“

„Slibuju, Jasone. Navždy.“ Jason dojatě políbil svou sestru na tvář a odešel se posadit. Brenda opětovala Kevinův upřený pohled, a zatímco je kněz poučoval o manželství a slibech, Kevin ji chytil za ruku a jeden druhému četli z očí své city.

„Berete si, Brendo Adamsová, Kevina Michaela Larussa za svého právoplatného manžela? Budete ho ctít v dobrém i ve zlém? Ve zdraví i v nemoci, dokud vás smrt nerozdělí?“

„Ano,“ vydechla s pohledem do jeho očí. Kevin se na ni usmál, a když kněz zopakoval svou otázku, nemohl se dočkat, až odpoví:

„Ano.“ A když si navlékali prsteny, oba cítili, jak se jim chvějí ruce. Naplnili tím své pouto, které spojilo jejich vysněné přání.

„Můžete políbit nevěstu.“ Kevin něžně uchopil její tvář do dlaní a se vši láskou se ujal jejích rtů. Všichni jim začali tleskat a radostně blahopřát. Viděli šťastné úsměvy přátel a rodiny, každému upřímně poděkovali a sdíleli s nimi nadšení a radost. Kevin pak vzal do náruče svého syna a políbil ho. Objal Brendu kolem pasu a pohlédl jí šťastně do očí.

Po nejkrásnější chvíli dne se přemístili do sálu a oslavovali své šťastné manželství. Při krájení dortu měli u sebe svého syna a s chutí a s radostí se společně krmili. Svými úsměvy a pohledy si dávali najevo city a štěstí, které pociťovali. Christopher pronesl krásný přípitek s legrační historkou. Pak vzal Kevin Brendu do náručí a odnesl ji na parket, aby si zatančili svůj první tanec.

„Jak se cítíte, paní Larussová?“ zeptal se laškovně během tance.

„Nádherně, šťastně. Nedá se to ani slovy vyjádřit.“

„Vím, jak bys mi to mohla vyjádřit,“ zašeptal jí do ucha.

„Opravdu? A jak?“ usmívala se. Kevin ji lehce zaklonil v zádech a vášnivě ji políbil.

„Ať žijí novomanželé!“ zavolal s nadšením Christopher, zazněl potlesk a výskot přátel.

Kevin se jí podíval do očí a oba se na sebe šťastně zasmáli. „Miluju tě, Bren. Miluju..., miluju,“ popadl ji do náručí a zatočil jí ve vzduchu. Když ji pustil na zem, držela se stále jeho mužných ramen a šťastně se usmívala.

„Taky tě miluju, Kevine,“ její srdce se zaplnilo láskou až po okraj.

Na líbánky odpluli spolu se svým synem na jachtě, která jim vyplnila společné sny. Když s nimi odplouvala, stáli na přídi, šťastně se usmívali a mávali svým přátelům a rodině. Kevin držel v jedné ruce Jacka a druhou objímal Brendu kolem pasu. S láskou si pohlédli do očí a oba věděli, že jiskra, po které vzplála jejich srdce, zůstane navždy v jejich vzájemných pohledech.

Judita Horváthová
On je ten pravý

Editace Radka Patočková, Karolína Ryvolová
Jazyková redakce Lenka Jandáková
Návrh obálky Michaela Istok Ahonen
Grafická úprava a sazba Petra Kolářová

Vydal KHER, z. s. (Veverkova 35, Praha 7, 170 00, nakladatelstvi@kher.cz)
www.kher.cz
Vydání první
Praha 2019

ISBN: 978-80-87780-19-0

